

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINKS OF A
Billionaire

EVA WINNERS

Ücretsiz PDF Kırıp Arşiv - <http://www.pdfkır.com>

Kinks of a Billionaire

Billionaire King Series

Eva Winners

Telif Hakkı © 2024 Winners Publishing LLC ve Eva Winners tarafından

Kapak Görseli Tasarımcısı: Eve Graphic Design LLC

Model: Eduardo V.

Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/> _

Contents

[BİR MİLYARDERİN KINKS ÇALMA LİSTESİ](#)

[Milyarder Kral Serisi](#)

[Notu](#)

[Yazarın Notu](#)

[Blurb](#)

[Önsöz](#)

1. [Royce](#)
2. [Söğüt](#)
3. [Royce](#)
4. [Royce](#)
5. [Söğüt](#)
6. [Royce](#)
7. [Söğüt](#)
8. [Royce](#)
9. [Söğüt](#)
10. [Royce](#)
11. [Söğüt](#)
12. [Royce](#)
13. [Söğüt](#)
14. [Royce](#)
15. [Söğüt](#)
16. [Royce](#)
17. [Asher](#)
18. [Söğüt](#)
19. [Royce](#)
20. [Söğüt](#)
21. [Royce](#)
22. [Royce](#)
23. [Söğüt](#)
24. [Royce](#)
25. [Söğüt](#)
26. [Asher](#)
27. [Royce](#)
28. [Söğüt](#)
29. [Söğüt](#)
30. [Söğüt](#)
31. [Royce](#)
32. [Söğüt](#)
33. [Royce](#)
34. [Söğüt](#)

35. [Söğüt](#)
36. [Royce](#)
37. [Söğüt](#)
38. [Royce](#)
39. [Söğüt](#)
40. [Royce](#)
41. [Söğüt](#)
42. [Söğüt](#)
43. [Söğüt](#)
44. [Willow](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Sırada Ne Var?](#)

[Yazar Hakkında](#)

KINKS OF A BILLIONAIRE PLAYLIST

<https://spoti.fi/3UpJWKu>

Billionaire King Series

Seri, Ashford kardeşlerin her birini ayrı ayrı ele almaktadır. Serideki her kitap tek başına okunabilirken, diğer kitaplardaki olaylar ve referanslar bunların her birinde mevcuttur. Bu nedenle, en iyi keyfi almak için, her Ashford kardeşine bir şans vermeyi düşünün. □

İyi eğlenceler!
Eva Kazananlar

Note

Royce'un kitabının zaman çizelgesi Kingston'un kitabıyla uyumlu değildir. Aslında, Winston'ın kitabından aylar önce, daha uyumlu ve hemen sonra ortaya çıkıyor.

Ahlaki açıdan gri kahramanlarını büyük bir yürekle seven herkese.

Author's Note

Kinks of a Billionaire tamamen bağımsız bir kitaptır. Bundan önce başka bir kitabın okunmasına gerek yoktur; ancak bu hikâyedeki olayların Milyarderin Saltanatı'ndan önce gerçekleştiğini lütfen unutmayın. Bu kitap ayrıca Belles & Mobsters serisinden Raphael'in kitabında geçen olaylara da atıfta bulunmaktadır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişi ve nesnelere, konumlara veya olaylara benzerlik tamamen tesadüfidir.

Blurb

Royce Ashford.

Tanıdığım en ateşli adam.

Aşık olduğum ilk adam.

Kendimi bildim bileli en yakın arkadaşımın ağabeyine aşıktım. Cazibesi ve seksapeli, seks delisi bir kadın bir yana, bir azizi bile baştan çıkarabilirdi.

Ukala sırtışı, geniş omuzları ve pis ağzıyla deri ceketli bir kalp kırıcıydı. Ve yaramaz fantezilerimin her birinde başroldeydi.

Onu ilk öptüğümde, arkadaş bölgesinde kilitli kaldık. Görünüşe göre öpüşme becerilerim arzulanan çok şey bıraktı. Kendimi savunmam gerekirse, o zamanlar çok genç ve deneyimsizdim.

Büyümüşüm ve onu tamamen unutmuştum.

Ta ki nişanım bozulana ve Royce benim beyaz atlı prensim gibi gelip beni tekrar kurtarana kadar.

Küçük bir sorun var.

Ona yeniden aşık oluyordum. Şehvetli hayal gücüm, öfkeli hormonlarım ve Royce'un çıplaklığını tesadüfen görmem de yardımcı olmuyordu. Royce'un sapkın eğilimleri hakkındaki söylentiler de öyle.

Ama Royce'un hayatında bir dipnot olmayı reddettim. Eğer bunu yapsaydık, hepsini yapardık.

Sonuna kadar gideriz.

Önsöz

Willow, 18 Yaşında

I erkek arkadaşımın taşaklarına sertçe vurdu ve çantamı kaptı. "Seni lanet..." diye hırıldadı ama sözlerinin devamını duymak için beklemedim. Acı içinde iki büklüm olurken odasından dışarı fırladım. Beynim *aptal, aptal, aptal* diye söylenirken nabız kulaklarımda uğulduyordu. Gelmemeliydim ama Hudson'ın bu kadar eli sıkı olacağını asla tahmin edemezdim. Bu kadar vahşi.

Sarhoşlar ve sefahatle dolup taşan malikaneden, yırtık gömleğimi bir arada tutarak koştum. Ayaklarım ıslak çimlere değene kadar ayakkabılarımı unuttuğumu fark etmedim. Çantamdan telefonumu çıkardım, bu sırada ayağım düz zemine takıldı.

Gözetleme noktasında durduğumda telefonumu daha sıkı kavradım. Gri gökyüzüne saçılan şimşeklere bakarken şiddetli yağmur iliklerime kadar ıslatıyordu beni.

Fırtına Bethesda'nın silüetini uğursuz bir ışıltıya bürümüştü ve gözlerimi kısırsam en yakın arkadaşlarımla paylaştığım dairenin uzakta nerede olduğunu tam olarak görebilirdim.

Muhtemelen fırtınanın ortasında, yırtık bir gömlekle evden bir saat uzakta mahsur kalmaktan ve sizi bırakmaları için ailenizi aramak zorunda kalmaktan daha kötü şeyler de vardı. Ama şu anda aklıma bir tane bile gelmiyordu.

Çimenli yamaçta dururken evin içinden gelen kahkaha ve müzik seslerini duyabiliyordum, parti hala tüm hızıyla devam ediyordu. Erkek arkadaşım -eski erkek arkadaşım- el yordamıyla külotuma girmeye çalışınca, ona öyle sert bir diz attım ki, uluması Virginia'dan bile duyulabilirdi.

Titrememe engel olamıyordum, dişlerim hem soğuktan hem de derinlerde yatan endişemden dolayı takırdıyordu. Parmağımı annemin numarasının üzerinde gezdirirken gözlerim yaşardı. Hayal kırıklığına uğrayacaktı ama başka seçeneğim yoktu. Sailor'ı arayamazdım çünkü kız kardeşi Anya'nın her an bir bebeği olabilirdi. En iyi arkadaşım olabilirdi ama yeğenin doğumunu kaçırma riskini almasına izin veremezdim. Aurora'nın yeni başladığı bir stajı vardı, bu yüzden en az saat ona kadar meşgul olacaktı, bu da bu Allah'ın belası mülkün dışında üç saat daha beklemek anlamına geliyordu. İmkânı yok.

Zihinsel olarak seçeneklerimi gözden geçirdim ama hiçbirini olmadığını biliyordum. Karanlık çöktükten sonra ıssız bir yerde tek başıma kalmak istemiyorsam, dişimi sıkıp annemi aramam gerekecekti.

Tam arama düğmesine basmak üzereyken ekranda bir isim belirdi ve kalbim durdu. Beynim hareketlerimi algılayamadan cevap vermek için çabaladım.

"Royce," diye mırıldandım telefona, sesim titriyordu. Lisedeki ilk yılımdan beri aşık olduğum en iyi arkadaşımın kardeşinden haber almak beni hiç bu kadar mutlu etmemişti. Aurora'nın evinde geçirdiğimiz o kadar çok gün ve yatıya kalma vardı ki, muhteşem erkek kardeşleri her şeye göz kulak oluyordu. Ama hiçbirisi kötü çocuk havasıyla Royce kadar güzel değildi.

"Sorun nedir?"

Savunmam anında alevlendi. "Bir sorun olduğunu düşündüren ne?"

"Titreyen sesin oldukça iyi bir gösterge." İçimdeki kargaşayı fark etmiş olması beni şaşırtmamıştı. Royce'un altıncı hissi belayı seziyordu ve benim ve arkadaşlarımdan bir ya da iki kez başımızı belaya soktuğumuzu biliyordu. "Ayrıca, ne zaman yalan söylediğini ve üzgün olduğunu anlayabiliyorum."

Alnımı çimdikleyerek teslimiyet içinde iç çektim.

"Ben... Ben bu partiye gittim. Bir b-boy ile." Kekelemem utanç vericiydi ama kendimi böylesine aptalca bir duruma sokmuş olmam daha da utanç vericiydi. "H-o... denedi... ve ben istemedim-"

Gök gürledi, yeri salladı ve ben inledim, az önce çıktığım lanet evden başka olası bir sığınak aradım. Rüzgâr yakındaki ağaçların dallarını eğerek geçti.

"Neredesin sen?" Ses tonundaki öfke karşısında irkildim ama yine de söyledim. Bu noktada kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Yağmur damlaları sıçradı ve kelimelerimin titremesine neden oldu. "Bana yerini bildir. Gelip seni alacağım."

Titreyen parmaklarım uygulamayı açmamı kabusa çevirdi ama sonunda açmayı başardım. Pimi düşürdüm ve onun ucundan bir bip sesi duydum. Hemen ardından gelen lastik gıcirtısı, bana büyük olasılıkla bir ya da birkaç trafik yasasını ihlal ettiğini söylüyordu.

"Anladın mı?"

"Ben yaptım. Benimle telefonda kal. On dakika içinde orada olacağım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, dişlerim takırdıyordu. Aurora'nın erkek kardeşleri en güvenilir olanlarıydı; büyürken biz kızları her zaman rahatlatma yetenekleri vardı. Evet, bazen aşırı korumacı ve biraz da korkutucuydular ama şu anki çaresiz durumumda bundan şikâyet edecek değildim. "Nasıl oldu da aradın?"

Yağmur hafifleyerek çiselemeye başladığında, kendi taraflarından bir hışırtı sesi geldi.

"Aurora ve Byron hastaneye gidiyorlar. Anya'nın bebeği olacak."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Şimdi mi?" Çığlık attım.

Byron Aurora'nın kardeşiydi ama hepimizle ilgilendi. Sailor'ın kız kardeşi Anya hamile kaldığında onu yargılamadı. Babasının kim olduğunu söylemesi için onu zorlamadı. Sadece D.C. bölgesindeki en iyi kadın doğum uzmanının onunla ilgilenmesini sağladı. Ashford ismi ona pek çok kapı açmıştı ve o da bu avantajı başkalarına yardım etmek için kullanmaktan asla çekinmedi.

"Evet."

"Nerede? Biri kız kardeşini mi aradı?"

"Denizci, Anya ile birlikte George Washington Üniversitesi Hastanesi'nde."

Pişmanlık üzerime çöktü. Bu aptal partiye gitmemem için bir neden daha.

"Onunla birlikte olacağıma söz verdim," diye mırıldandım.

"Yapacaksın. Muhtemelen bir süre doğum sancısı çekecek. Byron'ı bilirsin, muhtemelen Anya'nın hastanedeyken ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını istiyordur." Titremeler omurgamdan aşağı yuvarlanırken sessizlik oldu. Kendimi toparlamaya çalıştım, etrafıma bakındım ve görebileceğim, duyabileceğim ya da koklayabileceğim bir şeyler bulmaya çalıştım. Alacakaranlık grilerinin hızla alacakaranlık karanlıklarına dönüştüğünü fark ettim. Ayaklarımın altındaki nemli yapraklar soğuk ve sertti. "Sana söz veriyorum Willow," dedi Royce, "bunu özlemeyeceksin."

Uzun bir nefes aldım. Royce beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Aurora'nın tüm kardeşlerinin ortak bir özelliği vardı.

Sözler. Birden yorgunluk çöktü üzerime ve kaldırıma geri dönüp oturdum, küçük çantamı göğsüme bastırdım.

"Benim için geldiğin için teşekkürler,"
diye nefes aldım. "Peki, kim bu çocuk?"

"Hudson." Bu isimden sonsuza dek nefret edecektim. "O bir aptal."

Uzakta parlak bir far huzmesi belirdi ve kalbim umutla çarparak ayağa fırladım. Şık siyah bir Bugatti önümde gıcırdayarak durdu, motorundan çıkan dumanlar rüzgârın onları tepenin üzerine taşımasıyla dağıldı.

Royce, üzerinde siyah deri ceketıyla, hâlâ çalışır durumdaki arabadan atladı. Rahatlayarak yere yığıldım. Royce bir takım elbisenin içine tıktırılmış genetik olarak tasarlanmış bir tanktı -ya da duruma göre bir deri ceket. Bugün ikincisini tercih etmişti; içten içe takım elbiselerinden daha çok sevdiğim bir seçim.

Rahatlamam kısa sürdü. Bana bir bakış attı ve gözlerini kıstı; farlarının parıltısından gözlerinin uyarmak için karardığını anlayabiliyordum.

Öfkeliydi ve öfkesinin gücü o kadar hissediliyordu ki havadaki tadını alabiliyordum.

"Ben iyiyim," dedim boğazımdaki çakılların arasından, kollarımı gövdemden etrafına sararak.

Sıkılmış bir çeneyle arabanın yanına geldi ve ceketini çıkardı. "Al, bunu giy." Hareket etmeyince, ağır deri ceketini omuzlarıma koydu ve sıkıca sardı. Yolcu kapısını açtı. "Arabada kal, hemen döneceğim."

Beni nazikçe koltuğa itti, sonra da kapıyı çarptı.

İçimden sinirli bir ses çıktı ve kapının koluna uzanıp açtım. "Royce, ne yapıyorsun?"

Adımlarını yavaşlatmadı bile. "*Hudson!*" diye kükredi malikâneye yaklaşırken, sesi gökyüzünde gürleyen gök gürültüsüyle birlikte yankılanıyordu. "Kıçını kaldırıp buraya gel yoksa bu lanet evi küle çeviririm."

Midem bulandı ve arabadan fırladım. "Royce,"
diye seslendim, peşinden koşarak.

Ön kapı açıldı ve Hudson yanında birkaç arkadaşıyla göründü. Güçlü yardımcılarıyla her zaman daha cesur hissederdi. Royce Hudson'a yumruk atıp onu antrenin mermer zeminine düşürmeden önce gözümü kırpacak zamanım olmamıştı.

"Lanet olsun," diye fısıldadım ceketini tutarken. Royce'un korumacı olduğunu hep biliyordum ama bu hep kız kardeşine yönelikti, bana değil. Ve şu anda, ölümcül bir saldırıya geçmek üzereymiş gibi davranıyordu.

Hudson'ın en iri yarı arkadaşı Royce'un peşinden geldi, ama o bir vuruş yapamadan Royce onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi yere itti. Gözlerini inleyen adama diken Royce, onun üzerine çökerek yumruk üstüne yumruk savurdu. Bu vahşete tanık olmak için çeşitli odalardan ve koridorlardan daha fazla kişi dışarı çıktı.

Tam birkaç adam daha Royce'a saldırmak üzereyken, "Arkanda!" diye bağırdım ve Royce bir silah çıkarıp onlara doğrulttu. "Aman Tanrım."

Royce'u iki elimle pazusundan tutarak neredeyse baygın haldeki adamın üzerinden kaldırmaya çalıştım. "O buna değmez. Hadi gidelim."

Bunun yerine, silahını Hudson ve arkadaşına doğrulturken adama bir darbe daha indirdi.

"İşimiz bitmedi. Bu şerefsizler hâlâ nefes alıyor." Royce'un sesi pişmanlık duymuyor gibiydi. Sonunda onu sürüklememe izin verene kadar kolunu çekiştirmeye devam ettim, nefes alması zorlaşmıştı ve gözleri yanıyordu. "Bu kadını görüyor musunuz?" diye kükredi tüm seyirciye. "O benim korumam altında. Kimse ona zarar veremez. Onun rızası olmadan ona elini sürersen ölürsün. Senin sonunu getiririm. Anladınız mı?"

Ve üniversite yıllarımın geri kalanında kampüsteki tek bir erkek bile bana dokunmaya cesaret edemedi.

Royce

Hastaneye uğradıktan sonra Willow'u çatı katıma geri getirdim.

Anya panik içindeydi, Sailor perişan haldeydi ve Willow'u onları biraz yalnız bırakmanın en iyisi olduğuna ikna ettim çünkü etrafta dolanarak ikisine de yardımcı olmuyorduk. Byron hastaneyi bir şampiyon gibi idare etti ve sonunda Aurora'yı da aynı şeyi yapmaya ikna etmeyi başardı. Hepimiz bebek doğduktan sonra hastanede buluşmak üzere sözleşmiştik.

Saat gece yarısını vurduğunda Willow ve ben çatı katımın kapısından içeri girdik, gecenin adrenalini uyumak şöyle dursun, sakinleşmeyi bile imkânsız kılıyordu. Willow'un yanımda olması kanımı ısıtıyordu.

çatı katı. Yıllar boyunca birçok kez yollarımız kesişmişti ama hiçbir zaman benim özel evimde olmamıştı. Göğsümde alışık olmadığım yumuşak bir alev titredi ama onu bastırdım. Bu benim küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı. Yasak bölge. Arkadaş bölgesine aitti çünkü ondan çok hoşlanıyordum ve uzun yıllar boyunca yanımda olacaktı.

Duştan sonra bir filme girdik ve o da birasını yudumlayarak rahatlamaya çalıştı. Aklının Anya'da olduğunu biliyordum ama dikkatini dağıtmak için elimden geleni yaptım. Arkadaşça bir şekilde.

Saat üç olduğunda, çok fazla bira içmişti. Willow orantısız bir sırtıyla bana baktı. "Gitsem iyi olacak.

Aurora muhtemelen şimdiye kadar dönmüştür."

"Byron'la birlikte. Anya ve Sailor hâlâ hastanedeler. Bu gece kal," diye önerdim. Henüz yirmi bir yaşında değildi, bu yüzden herkesin içinde sarhoş yakalanma riskini göze alamazdım, özellikle de reşit olmadan. Ayrıca, bu benim hatamdı. İlk filmi ve ikincisini açtım ve tek yiyeceğimiz olan iki kase patlamış mısırla, vızıltısının tam anlamıyla sarhoş bir duruma gelmesine izin verdim. "Ayrıca, ziyaret saati geldiğinde seni götürecek birine ihtiyacın olacak."

"Bu gece için tekrar teşekkür ederim." Willow hıçkırdı. "Gecenin bu kadar iyi biteceğini düşünmemiştim. Anya'nın bebeği olmak üzere. Ben bekârim."

Bana yaklaştı ve belli belirsiz topraksı bir tonla karışık narenciye'nin narin kokusu ciğerlerime sızdı. Nedense zihnim yeşil bir tepenin dingin görüntüsüne sürüklendi, tek bir söğüt ağacı esintide dans ediyordu. İçimden başımı salladım. Çok gençti, daha yaşını bile doldurmamıştı. Kesinlikle benim tipim değildi.

Yine de içeri girme düşüncesi bile sikimi heyecanla zıplattı.

On

u. *Kahretsin, kötü fikir. Çok kötü bir fikir Royce.*

İkinci film bitti ve biz kanepede oyalanarak şunları izledik jenerik ekrana geldi. Etrafımdan Willow'un kıpır kıpır olduğunu, patlayacakmış gibi görüldüğünü hissedebiliyordum.

"İyi misin?" Sonunda vücudumu hafifçe ona doğru çevirerek sordum. Loş ışıktaki yanaklarının daha önce hiç görmediğim kadar kızardığını görebiliyordum. "Willow, garip davranıyorsun."

Tekrar hıçkırdı. "Sarhoşum."

"Biliyorum. Ama bu bir sebep değil-"

Ben cümlemi tamamlayamadan gömleğimin pamuğunu tuttu, eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sıcak ve yumuşaktılar, nefesindeki alkol benimkine karışıyordu. Ağzını kapalı olan ağzıma doğru hareket ettirdi ve dilini alt dudağımyı yalamak için dışarı çıkardı. En iyi ihtimalle pratik değildi ve beceriksizceydi ama damarlarıma ateş gönderdi.

Doğrudum ve dilimi içine sokup ona özgü tatlı günahın tadına bakarken onu daha sıkı kavradım. O da beni öptü, bana karşı kıvranıyordu, diri göğüsleri göğsüme bastırıyordu.

Nefes alış verişimiz çılgınca bir hal aldı ve eli kasıklarımın üzerine geldi. Sarsıldım ve şehvet dolu sis dağıldı. Koyu renk saçlarından bir tutam tutarak onu geri çektim, ısıltılı gözleri sayısız mavi, gri ve yeşil renkteydi.

"Neden durdun?" diye ağzından kaçırdı, bakışları benimkilere sabitlenmişti.

"Sen sarhoşsun." Sözlerimin ardındaki anlamı kavramaya çalışırken elli kez gözlerini kırptırmış olmalı.

"Benden etkilenmiyor musun?" Daha yakına eğildi, dudakları boynumu sıyırdı. Kahretsin, kız kolayca bağımlılık yapıyordu. Ama benim için çok gençti. "Sadece karşılıksız seks yaptığını biliyorum. Benim için sorun yok."

Bu sefer beni sersemletip susturdu. Elbette ondan etkilenmiştim ama onunla karşılıksız seks yapmak kaygan bir zeminde ilerlemek olurdu.

"Sıradan bir seks için birlikte çok fazla zaman geçiriyoruz," diye düşündüm. Willow, Sailor ve kız kardeşim birbirlerinden ayrılamazlardı. Birlikte yaşıyorlardı. Birlikte eğleniyorlardı. Birbirlerinden sır bile saklamıyorlardı. *Hay sikeyim*. "Biz arkadaşız."

Willow'un yüz ifadesinin düştüğünü görebiliyordum. Neredeyse ben de sarhoş olmayı dileyecektim. Bu konuşmanın garipliğine katlanmayı kolaylaştırırdı.

"Birlikte uyuyabilir ve arkadaş kalabiliriz." Sesi ancak fısıltı halindeydi, yanakları kıpkırmızı olmuştu. Gözleri buğulu ve şehvet doluydu. Teslim olmak o kadar kolay olacaktı ki, sonuçları ne olursa olsun.

"Bunun için fazla iyisin," diye homurdandım. "Benim için fazla iyisin."

Başını iki yana salladı. "Senden benimle evlenmeni istemiyorum. Ya da soneler yazmanı.

Bu sadece seks Royce."

Dünya daha hızlı dönmeye başladı, baştan çıkarma bana bakıyordu, şişmiş dudaklarla iri gözler. Alkolle başa çıkma konusunda oldukça iyiydim ama bu yeniydi. Sıradan bir sevişme öneren birine hiç böyle tepki vermemiştim.

"İşler yolunda gitmediğinde aramızdaki ilişkinin tuhaflaşmasını istemiyorum.

Dediğim gibi, tek gecelik bir ilişki için fazla iyisin." Omuzları daha da çöktü.

"Haklısın. Hiçbir şey söylememeliydim." Nefes verdi, sonra dudaklarını yaladı. "Ben sadece bekaretimi almanı istedim... *umdum*. Madem bu kadar tecrübelisin."

Oturdum.

"Bekaret mi?" Şok olmuş bir şekilde tekrarladım. "Peki benim tecrübeli olduğumu sana kim söyledi?"

Aniden ayağa kalktı ve ellerini salladı. "Hadi ama Royce. Herkes senin bir playboy olduğunu biliyor. Gittiğin her yerde kızlar senin için birbirini yiyor. Peki neden benimle yatmıyorsun?"

Sessizlik sinir bozucu ve sarsıcı bir şekilde uzadı. "Kirazını patlatmamı istiyorsun ve bunun benim için hiçbir şey ifade etmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Ayağa kalktım ve adımlarımı hızlandırmaya başladım, ne kadar tahrik olmuş olsam da kendimi ondan uzak durmaya ikna etmeye çalışıyordum. O benden ve benim şüpheli cinsel eğilimlerimden daha iyisini hak ediyordu.

"Willow, sen daha iyisini hak ediyorsun." Sesim kalınlaştı ve içindeki samimiyeti duymasını umdum. Sonraki sözleri duymadığını gösteriyordu. "Lütfen beni daha fazla kışkırtma."

"Haklısın. Bu aptalcaydı." Gülümsedi ve bu tepki beni daha da şaşırttı. "Belli ki sarhoşum. Arkadaş mıyız?"

"Her zaman."

"Bu konuyu bir daha açmayalım. Tamam mı?" "Olur. Tabii."

Bir daha bu konudan bahsetmedik.

Ertesi sabah yaşananlar sonsuza dek farklı bir nedenle hatırlanacaktı. Willow'un hayatı -tüm hayatlarımız- Anya'nın ölümü ve yeni doğan bir erkek bebekle alt üst olmak üzereydi.

Bölüm 1

Royce

Günümüz

Milyarder Royce Ashford bekar ve yine ateş altında. Bu playboy, çoğu insanın iç çamaşırını değiştirdiğinden daha sık kadın değiştiriyor.

I gözlerimi devirdi. Sanki haftada bir, hatta her gün kız arkadaş değiştiriyormuşum gibi konuştular. Okumaya devam ettim.

Cinsel yolla bulaşan hastalığı var mı?

Oh, Tanrı aşkına.

Playboyun bir sorunu mu var, yoksa aşkı yanlış yerlerde mi arıyor? Gizli bir ilişkisi mi var?

Willow'u beklerken son manşetleri okurken gülmemek için kendimi zor tuttum. Şehrin göbeğinde yer alan, Washington'daki en elit restoran olan The Godfather'daydım. Geçtiğimiz on yıl boyunca, burada ya da Kaliforniya'da ve genellikle dünyanın başka yerlerinde düzenli olarak görüşmeye özen göstermiştik.

Ve tabii bir de ufak tefek tacizler vardı ama o da yakın zamanda başladı. Ve çok azdı. Sadece çıkmayı seçtiği erkeklerle güvende olmasını sağlamaya yetecek kadardı ve bir korumayı reddettiği için sert önlemlere başvurmak zorunda kaldım.

Gözlerim makalenin geri kalanında gezindi; hayatımdaki "değişmez kadınlar" hakkında sorulan aynı sorulardan ibaretti. Temel olarak kız kardeşim, Willow ve bazen de Sailor.

Başımı hafifçe salladım.

İnsanların Ashford ailesine olan takıntısını anlamıyordum. İnsanlar hep ünlülermişiz gibi davranırdı ama gerçek şu ki, bizim çekici ya da havalı hiçbir yanımdı yoktu. Ölüm ve yıkım bizi takip ediyordu ve karma ya da evren ya da yukarıda ipleri elinde tutan yüce tanrı her neyse, bu ailenin her bir üyesine babamızın günahlarının bedelini ödetiyordu. Yine de bugünlerde işler iyiye gidiyor gibi görünüyordu - en azından kardeşlerim için.

"İçecek bir şey ister misiniz Bay Ashford?" Garsonun sesi düşüncelerimi böldü ve gözlerimi kâğıttan kaldırdığımda karşımda kızıl saçlı bir kadının durduğunu gördüm.

"Buzlu viski lütfen," dedim. "Ve arkadaşım için..." Kaşlarını çatarak etrafına baktı ve ben devam ettim, "Geliyor. Votka ve karpuz kokteyli. Bu onun en sevdiği."

"Kesinlikle." Garson kız aniden bir sandalye çekti ve aşırı derecede kızarak yanıma oturdu. "Hayatımda gördüğüm en seksi erkeksin." Onu görmezden gelerek kâğıdımı yüzüme doğru uzattım. "Kardeşlerin de çok seksi," diye ekledi, kafasını spor bölümüne sokmaya çalışarak.

"İçki için hazırım," dedim ona, dikkatim hâlâ kâğıttaydı. Sinirli bir nefes ve sandalyenin yere sürtünme sesiyle ortadan kayboldu. O içkinin yakın zamanda gelmeyeceğini biliyordum.

Kapının zil sesiyle başımı çevirdim ve Willow'u görünce neredeyse çenem düşecekti. Dar kot pantolonu ve dekolteli dar bluzuyla tam bir hayal gibiydi. Gözleri bana gelene kadar etrafta gezindi. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve bana doğru gelirken el salladı, her erkeğin ona nasıl baktığını umursamadan.

Aramızdaki mesafeyi kapattığında ayağa fırladım ve elimi beline attım.

"Benim için mi böyle giyindin?"

Gözlerimin içine baktı, yanakları kızarmıştı. "Başka kim olacak?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Öyle olmadığını ikimiz de biliyorduk. Willow son filminin setinden gelmişti ve çalışırken her zaman şık giyinirdi.

"Bugün iş nasıldı?" Bileğini nazikçe kavradım ve onu karşımdaki sandalyeye oturttum, sonra da yerime geçtim. Konuyu uzaklaştırmak istercesine elini salladı ve onun yerine önümde duran kâğıdı kaptı.

"Şu saçmalığı okumayı kes, Royce," diye azarladı, katlayıp yandaki masanın üzerine bıraktı. Willow benim akıl hocamdı ve aramızdaki şey gerçek bir dostluğa dönüşmüştü. Bazen, on yıl önce o gece öpüşmemize engel olmasaydım ne olurdu diye merak ederdim ama sonra kendime doğru şeyi yaptığımı hatırlatırdım. O çok gençti; ben çok vahşiydim. Benim boktan işlerimin içine çekilmesine gerek yoktu.

"O kadar da kötü değil."

Alay etti. "Ne gibi?"

"Yeni başlayanlar için, hangi filmlerin yapımcılığını üstlendiğiniz ve için."

Alay etti. "Büyük ihtimalle bilmiyorlar. Ben o saçmalıkları okumam, Siz de öyle yapmalısınız."

"Biliyorsun, sen büyüdün," dedim. "Eskiden insanların fikirleri seni endişelendirirdi."

Omuz silkti. "Ben büyüdüm," dedi gözlerini devirerek. "Sen de büyümelisin. Ayrıca, onların saçmalıklarla dolu olduğunu biliyorsun."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, altı aydır kimseyle seks yapmadım." "Doğru," dedi, ikna olmamış görünüyordu.

"Ve sık sık test yaptırıyorum, çok teşekkür ederim. *Ve* her zaman korunuyorum."

"Bunu bilmeme gerçekten gerek yoktu."

"Aslında, test sonuçlarımı dün aldım ve tertemizim. Sana doğruyu söylüyorum Willow."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Royce, sen tanıdığım en güvenilir adamsın. Pervasız olabilirsin ama bunu sorumlu bir şekilde yapıyorsun." Sırıttı. "O aptallara aldırma. Sadece kıskanıyorlar."

Restoranın kapısı tekrar açıldı ve ben sinirli bir nefes verdim. "Bu garson kızın bize içki getirmesi muhtemelen sonsuza kadar sürecek. Akşam yemeğinin ne kadar süreceğini düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor."

Willow'un kaşı kalktı. "Eski kız arkadaşın mı?"

"Kızıl saçlılar benim tipim değil." Ona sert bir bakış attım. "Güzel esmerler daha çok bana göre."

Alay etti. "O zaman neden hep sarışınlarla fotoğraf çektiriyorsun?"

"Çünkü esmerlik sadece en yakın arkadaşına mahsustur," dedim.

Gözlerini masumca bana dikerek çenesine vurdu ama dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Neden bu işin sonu senden bir iyilik istemeye varacakmış gibi geliyor?"

"Beni iyi tanıyorsun."

Yanakları kızardı. "Peki ne oldu Bay Ashford?"

Ona gülümsedim. "Yıllar önceki eski sevgilim ortaya çıktı," diye başladım. "Bekârlığımı bir davet olarak algılamış."

Willow o çok sevdiğim melodik kahkahasını attı. "Tamam, beni savunman olarak kullan."

Sırıttım. "Seni seviyorum."

"Evet, evet." Parmaklarını gergin bir şekilde masaya vururken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Sanki bir şey söylemek istiyor ama kendini tutuyormuş gibiydi.

"Bir sorun mu var?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve iç çekti.

"Hayır, ama bir sorum var." Kaşımı kaldırdım, devam etmesini beklerken ilgimi çekti. "Bir kardeşim olsaydı ona sorardım." Düğme burnu kırıştı. "Belki de yoktur. Evet, muhtemelen hayır. Ama neyse ki sen benim kardeşim değilsin..."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Willow." Genelde gergin ya da utangaç bir tip değildi. "Eğer bir kadın ananas yerse, 'aşağısının' daha iyi olacağına dair bir efsane vardır."

Bir erkek ağzını onun üzerinde kullandığında tadı daha güzel oluyor. Bu doğru mu?" Yanakları kan çanağına dönmüştü ama yine de gözlerini kaçırmadı. Parmaklarını masanın üzerinde gergin bir şekilde çevirirken gülümsedim. "Bu konuda hiç tecrüben var mı?"

Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Gidip test edelim mi?"

Kollarını kavuşturdu ve bakışlarım göğüslerine kayd. Kahretsin, güzel göğüsleri vardı. Ama sonra kimi süzdüğümü hatırladım ve onun bana aklımı kaçırmışım gibi baktığını fark ettim.

"Hiç komik değil Royce. Cidden bilmek istiyorum."

"Bunu akşam yemeğinde konuşmaya ne dersin?" dedim, bara ve mutfaka doğru bir bakış fırlatarak. "Benim evimde, çünkü açlıktan ölüyorum ve"

Buradaki lanet servis umutsuz vaka."

"Anahtar kelime konuşmak, değil mi?"

Gülümsedim. "Elbette. Ne de olsa en iyi arkadaşlar ne içindir?" İçini çekti ve elimi tuttu. "Bu iyi olsa iyi olur."

Bölüm 2

Söğüt

Günümüz

Ring! Ring! Ring!
Fırının zamanlayıcısının çalmasıyla aynı anda kapı zili çaldı ve bakiştık.

"Kız arkadaş mı bekliyorsun?" İkimiz de çatı katının gösterişli mutfağındaki kahvaltı adasında otururken sordum. "Ananaslar ve... ummm... hakkında başkalarının önünde konuşmayı reddediyorum."

Kıkırdadı.

"Kapıyı görmezden gelelim," dedi, saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırarak. "Bir adamın sana oral seks yapması hakkında önemli bir konuşma yapıyoruz."

Elini ittim. "Tanrım, beni rahat bırakıp sadece ananasın iyi olup olmadığını söyleyemez misin?"

"Bu adam daha önce seninle yattı mı?"

"Bu seni ilgilendirmez." Yanaklarım kızardı. "Yani bu bir hayır demek." Bana bir shot bardağı uzattı.

Öfkeli bir nefes verdim. "Erkek falan yok. Bu tamamen varsayımsal. Gelecek için bilmek istiyorum."

"Bana hiçbir erkek arkadaşının seninle yatmadığını mı söylüyorsun?"

İçkimi yudumladım. "Tekrar söylüyorum, bunu seninle tartışmıyorum. Sadece bir erkeğin bakış açısından, ananas efsanesinin doğru olup olmadığını bilmek istiyorum."

Dudakları bir sırtışla kıvrıldı.

"Evet," diye cevap verdi, sonunda bana acımıştı.

Tam başka bir soru soracakken kapı tekrar çaldı ve ikimiz de inledik. Sessiz bir gece geçirmeyi dört gözle bekliyordum.

"Ben her kimse ondan kurtulacağım, sen de yemeğimiz yanmadan önce tepsiyi fırından çıkar."

Soğuk mermerin üzerinde yalınayak Royce'un zarif mutfağına girdim ve fırından bir tepsi aldım. Havaya lazanya kokusu yayıldı ve midem hemen guruldadı.

Boğuk ses çatı katında dolaşıyordu. Kıpırdamadan kulak kabarttım ama kelimeleri ayırt etmek çok zordu.

Royce'un sapık bir kadından kurtarılmaya ihtiyacı olduğundan endiğelenerek tepsiyi ocağın üstüne yerleştirdim, sonra da sessiz sesleri takip ederek giriğe yöneldim. Köşeyi döndüğümde Royce'u antrede, inci gibi beyazları olan bir adamla birlikte dururken buldum.

Gözlerim Royce'un kışına kaydı ve bir an için sadece arkadaş olduğumuzu unuttum. Beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş olmasına rağmen dergilerden fırlamış gibi görünüyordu. Kollarını kaplayan mürekkep ona kötü çocuk enerjisi verirken, tavırları da kusursuzdu. Onda en çok sevdiğim şey buydu.

Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi Royce başını çevirdi ve karanlık bakışları benimkilerle buluştu. Köşeyi dönüp ziyaretçisine bir bakış attım ve onun beni gülümseyerek izlediğini gördüm.

"Merhaba," diye selamladı beni, Royce'un çatı katına doğru bir adım daha atıp elini uzatarak. "Ben Stuart, Royce'un askerlik günlerimizden arkadaşı."

Kaşlarım havaya kalktı. Royce Özel Kuvvetler'deki günlerinden nadiren bahsederdi. Sıcak el sıkışını kabul ettim ve gülümsedim.

"Willow." Başımı Royce'a doğru eğdim. "Lise günlerimden arkadaşı."

Teknik olarak, üniversitedeki ilk yılımda en iyi arkadaş olduk ama ayrıntıları açıklamak istemedim.

"Willow ve ben yemek yemek üzereydik. Şu an iyi bir zaman değil Stuart," dedi Royce, sesinde biraz kızgınlık vardı.

"Utanç verici." Stuart gülümsedi ve elimi geri çekmeye çalıştığımda elimi sıktı. "Çünkü tatlı getirdim."

Diğer elini kaldırdı ve şeffaf plastik kapaklı bir pasta kutusu tuttuğundan emin oldu. Ve içinde... çok süslü görünen bir ananas baş aşağı duruyordu-

gördüğüm en güzel pastaydı. Ağzım açık kaldı ve gözlerim buzlu pandispanyanın üzerine serpiştirilmiş ananas yuvarlaklarını inceleyen Royce'a kayd, sırtışı eğlenen yüzüne kadar uzanıyordu. Bir kalp atışı, iki ve kahkahalara boğulduk.

Bunu bir işaret olarak kabul ettik ve Stuart'ı akşam yemeğine davet ettik.

Bölüm 3

Royce

Birkaç Ay Sonra

Selam dostum. Neredesin?

I mesajı görmezden geldim. Daha telefonumu kaldıramadan tekrar çaldı.

Beni Willow'la tanıştırdığın için sana borcumu asla ödeyemeyeceğim.

Dişlerimi sıktım.

Stuart: Sana bazı haberlerim var.

Çenemi sıktım ve en iyi arkadaşımın erkek arkadaşından gelen mesaja ters ters baktım. Seçkin Harris aile imparatorluğunun varisi ve savaş günlerimden eski bir arkadaşım olan Stuart Harris, Willow'la çıkmaya başlayana kadar iyi bir adamdı.

İkiyüzlü mü? Evet. Umurumda mıydı? Hayır. Neden? Çünkü Willow için yeterince iyi olmadığını biliyordum.

O zamanlar bilmiyordum ama on yıl önce tam da bugün onu o partiden almam yakın arkadaşlığımızın başlangıcı oldu. Onun *geçici* erkek arkadaşının -ki geçici olacaktı- günümü mahvetmesine izin vermeyi reddettim. Flört konusunda Willow ve ben hemen hemen aynıydık. İlişkilerimizin ömrü sivrisineklerin ömrüyle eşleşiyordu, bir ya da iki hafta,

Üstler. Aslında, ilişkimizin ikimizin de karşı cinsle yaşadığı en uzun bağıllık olduğu konusunda sık sık şaka yapardık.

"Beni dinliyor musun lan sen?" Byron, yeni evli kardeşim, beni düşüncelerimden çekip çıkararak bağırdı. D.C.'deki ev ofisinde oturmuş, o yeni ve mutlu tonuyla gelecek planlarından bahsediyordu. İşte o zaman onu dinlemeyi bıraktım.

"Seni duymamaya çalışıyorum," dedim açıkça. "Ama sesin tiz bir opera şarkıcısınıninkine benziyor, bu yüzden çok zor. Bana acı ve çeneni kapa."

Bana attığı bakış, cevabımdan hoşlanmadığını gösteriyordu.

"Yatırımlarının sana nasıl bu kadar çok para kazandırdığı konusunda hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı. "İki yaşındaki bir çocuğun dikkat süresi seninkinden daha fazla." İşte bu noktada yanıllıyordu, çünkü iki yaşındaki bir çocuk en yakın arkadaşından gelecek ayrılık mesajını nefesini tutarak beklemezdi. *Haftalardır-aylardır-* gecikmişti ve her geçen gün, aynı rahatsız edici duygular midemin çukurunda kıvrılıyordu.

Himalayalar'a seyahatimi, Afrika'ya şebeke dışı gezilerimi erteledim ve hatta Byron'ın arkadaşı River ile birkaç bul ve kurtar görevini reddettim, çünkü hepsi Söğüt'ümden gelecek o aramayı veya mesajı bekliyordum.

River, Afganistan'da kardeşimle birlikte görev yaptı, ancak askerlik günlerim sırasında da onunla birkaç kez yollarımız kesişmişti. Arkadaşlarıyla birlikte Portekiz'de bir güvenlik şirketinin sahibiydi. Reklamı yapılmıyordu ama bazen mafya için ihale alıyorlardı ve onu aynı kapasitede kullanmak hiç bu kadar cazip gelmemişti.

Bununla birlikte, kendi kirli çamaşırlarımla başa çıkabilecek durumdaydım. Gerçi iş o noktaya gelmeyecekti, çünkü Stuart uzun süre dayanamayacaktı. Dayanmasa *iyi olur*.

Stuart bir an önce tarih olsa iyi olacaktı, yoksa aklımı kaçıracaktım. Willow benimdi ve o şerefsiz ona sahip olamazdı.

Benimkini mi?

Göğsümde öyle şiddetli ve ani bir fırtına koptu ki, ayakta olsaydım beni dizlerimin üzerine çöktürebilirdi.

"Ne?" Byron kaşlarını çatarak beni şaşkın bir ifadeyle incelemekten önce sordu. Duygularımı çabucak maskeledim, ağabeyimle o konuya girmeye hazır değildim.

"Bir şey fark ettim." "Ne?"

Willow'un benim olduğunu. "Sinir bozucu olduğunu."

Sıcaklık damarlarımdan kalbime doğru yayılırken nabzım kulaklarımda çınliyordu, onu fethetmeye niyetliydi. Bu alışılmadık hissi masaj yaparak uzaklaştırmayı umarak göğüs kafesimi ovuşturdum. Bana neler oluyordu?

"Sen bir pisliksin, Royce."

Onu görmezden geldim ve "Portekiz'e gitmem gerekiyor" dedim, telefonuma bir mesaj yazmaya başlamıştım bile.

"Ne? Şimdi mi?" Byron şok olmuş görünüyordu. "Hissedarlarımızla toplantı başlamak üzere."

Ayağa kalktım ve takım elbisemin kolunu düzelttim. Bunları giymekten nefret ederdim, deri ve kot pantolonu bu sert kıyafetlere tercih ederdim. Öte yandan Byron, muhtemelen takım elbise içinde doğmuştu.

"Evet, sen halledersin. Benim başka bir işi halletmem gerekiyor."

Kardeşimin bakışlarını tuttum, bir şey söylemesi için ona meydan okudum. Hayal kırıklığına uğratmadı.

"Diğer iş bekleyemez mi?" diye homurdandı.

"Hayır," dedim soğuk bir şekilde. "Bu bir ölüm kalım meselesi." Kardeşim gözlerini devirdi. "Evet, eminim öyledir."

Belki onun kitabında değil ama benimkinde öyleydi. Willow Portekiz'de ailesini ziyaret ediyordu ve onu tekrar görmek için bir gün daha bekleyemezdim.

Çünkü eğer yaparsam, ölebilirim.

"Royce," diye bağırdı Willow, beni görür görmez kollarını iki yana açarak, ailesinin diğer odada olduğunu umursamadan. "Mesajını aldığımda kulaklarıma inanamadım. Bir hevesle beni ziyaret etmeye karar vermene ne sebep oldu?" Onun ışıltılı ışığı altında ruh halim her zaman yükselirdi ve bana sıkıca sarılırken, kısa gövdesi göğsüme ancak ulaşırken, keklik üzümü kokusunun beni sarmasına izin verdim. Onun ışıltısını içime çektim ve anında rahatladım. "Sen de kayıyor gibisin. Buraya gelmen dokuz saat sürdü," diye azarladı alaycı bir sırıtışla.

Bir kolumu omzuna attım ve başının üstünü öptüm. Küçük bir mırıltı çıkardı ve Willow'un ailesinin Lizbon'un kenar mahallelerinde sahip olduğu küçük bungalov eve doğru yola koyulduk.

Arkadaşlık anlaşması yapmamızın üzerinden on yıl geçmişti ve bu her zaman doğru seçim gibi gelmişti. Beni olduğum gibi kabul eden, değiştirmeye ya da kullanmaya çalışmayan tek kadın oydu. Ben mükemmel değildim, o da değildi. Ama birlikte olduğumuzda, tam anlamıyla mükemmeldik.

"Uçak rötar mı yaptı?" diye mırıldandı tekrar, bana bakmak için uzaklaşırken, göğsümdeki küçük elleri kalp atışlarıma her türlü şeyi yapıyordu.

Siktir!

Ne yapacaktım ki? Stuart'ın onun için yanlış olduğunu söylemem gerekiyordu. Bunca yıl nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Duygularımı itiraf etmek için doğru zamanlama olmadığını ve artık sahip olamayacağın bir şeyi istiyormuşsun gibi görünebileceğini fark ettim.

"Lanet olası pilotum havacılık kuralları ve düzenlemeleri konusunda çok kararlı. Horluyor. Onu kovmak zorunda kalacağım," dedim, tam o sırada anne ve babası dışarı çıkmak üzere giyinmiş olarak başka bir odadan çıktılar. "Bay ve Bayan Auclair. Bu gece şık görünüyorsunuz. Hepsi benim için mi?" Alay ettim.

"Bay Auclair beni bir randevuya götürüyor," dedi Bayan Auclair, dilini şaklatarak ve bana göz kırparak. "Siz ikiniz keyfinize bakın. Benim yapmayacağım bir şey yapmayın."

Willow güldü ve öne doğru eğilerek annesinin yanağına sıcak bir öpücük kondurdu.

"*Hanımefendi*, yaşlandıkça inceliğinizin arttığına yemin edebilirim."

"*Sim*," diye ciddiyetle onayladı, ikimizin arasına bakarken gözleri parlıyordu. Bayan Auclair'in arkadaşlığımızın doğasını ima etmesini her zaman eğlenceli bulmuştum ama bugün çok daha anlamlıydı. Çünkü artık çok geç kaldığımdan korkuyordum. "Elimde değil."

O daha bir Çey söyleyemeden Bay Auclair kolundan hafifçe çekerek yanımızdan geçip kapıdan çıkmasını sağladı. "Royce, her şeyin nerede olduğunu biliyorsun. Siz ikinize iyi geceler."

"Siz de efendim."

Kapı arkalarından kapandı ve ben gülerek Willow'un beni küçük mutfığa doğru çekmesine izin verdim.

"Salatamız için sebzeleri kesmeme yardım et," dedi ve bana bir bıçak uzattı. "Diğer her şey bizim için hazır."

"Önce sana hediyeni vereyim."

Elimi cebime attım ve küçük bir paket çıkardım. Gözleri bir Noel ağacı gibi parladı ve paketi almak için uzandığında kıkırdamadan edemedim

açgözlülükle. "Nedir
bu?" "Aç onu."

Paketi yırtarak açtı ve gördüğü anda nefesi kesildi. "*Aman Tanrım.*" Gözleri beni buldu, sanki *ben* onun Tanrısıymışım gibi bana bakıyordu. "Ne? Nasıl?" diye bağırdı.

"Benim de kendime göre yöntemlerim var," dedim.

"Ama artık üretilmiyor." Şişeyi değerli bir elmas tutuyormuş gibi parmaklarının arasında evirip çevirdi. "Bu... Sen..." Gözleri yumuşak bir takdirle parlıyordu. "Teşekkür ederim."

Yıllar içinde Willow'un küçük şeylere değer verdiğini öğrenmiştim. Ona mücevherler, süslü arabalar verin... Hiç etkilenmezdi. Ama konu *Willow Green* adında çok sevdiği bir oje tonuna gelince, büyülenmişti. Onun oje takıntısını tam olarak anladığımdan değil.

Şişeyi yan masaya koydu ve geniş bir gülümsemeyle bana döndü. "Çok teşekkür ederim. Bu benim en sevdiğim renk."

"Biliyorum," dedim, deri ceketimi çıkarıp sandalyenin üzerine astım. "Hadi yapalım o zaman."

Bıçağı aldım ve sebzeleri kesmeye başladım, dilimleme ve doğrama konusundaki emirlerini yerine getirdim.

"Biliyor musun, bana emir veren tek kadın sensin," diye takıldım omzumu onun omzuna çarparak. "Seni her gördüğümde beni çalışmaya zorlarken neden seninle takılmaya devam ediyorum?"

İki ay önce bana peynir rendeletip marul yıkattığı günleri düşündüm. Sonra Stuart'ın onu tekrar görmesi için tatlı dille konuşmasını izlediğim işkence dolu bir yemeğe beni nasıl oturttuğunu.

"Mazoşist olmalısın," diye şakayla karşılık verdi ve beni şimdiki zamana geri çekti.

Tekrar güldüm. "Tam olarak değil."

Başını salladı, sonra bana yan gözle baktı. "Son zamanlarda seni kurtaracak sapık kadınlar yok mu?"

Alay ettim.

"Hayatta olmaz. Bu iş bitti."

Willow sadece mırıldandı.

Bıçakla çalışmama ara verdim ve ona döndüm. Sade siyah taytı ve uyluklarının ortasına kadar inen kan kırmızısı, bol bir tişörtün içinde muhteşem görünüyordu. "Rutinimizi özleyor musun?"

Ne zaman yapışkan bir kız arkadaşımın kurtulmak zorunda kalsam Willow'a başvururdum. Her seferinde işe yarıyordu ve Willow'un istediği zaman küçük bir pitbull gibi davranabilmesine yardımcı oluyordu.

Bana baktı ve başını salladı. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Seni rahatsız eden bir şey olduğunda sessiz kaldığını bilmiyordum," diye azarladım. "Şimdi başlama."

Tekrar mırıldandı. "Kadınların 1.80'lik kaslarınıza, ısıltılı kişiliğinize ve karizmanıza karşı koyabilmelerine şaşırıyorum."

"Buna direniyorsun," dedim huysuzca.

Willow bıyık altından güldü. "Ah, ama biz sadece arkadaşız."

"Bundan daha fazlasıyız," dedim hemen. "Biz en iyi arkadaşız."

Arkadaştan daha fazlası olmalıyız, demek istedim ama yanlış zamanlama gibi geldi. Sanki onu sadece müsait olmadığı için istiyormuşum gibi görünebilirdi.

Özlemle içini çekti, sonra sebzelerini doğramaya devam etti, gözleri önündeki kâseye odaklanmıştı. "Stuart evlenme teklif etti."

Kalbim durdu. Tamamen durdu.

"O... Ne?" Kahretsin, kekelemek bir ilkti.

"Stuart evlenme teklif etti," diye yineledi Willow, kumral saçlarından bir tutamı yüzünden savururken kalçasıyla hafifçe bana çarptı. "Ve ben de kabul ettim."

Yutkundum, sonra tekrar yutkundum. Boğazımda bir düğüm oluşuyordu ve dün Byron'ın ofisinde üzerime çöken aynı his her zaman mevcuttu.

"Sen... o... ben..." Kalbim acı dolu bir gümbürtüyle çarparken kelimeleri bulmakta başarısız oldum. On yıl önce onu reddetmişim. Şimdi bile onun için en iyisinin bu olduğunu savunuyorum. O zamanlar sunduğumdan daha iyisini hak ediyordu. Benim cinsel arzularım için fazla saftı. Yine de, şimdi ona bakarken, yanlış karar verdiğimin farkına varmakla savaştım.

Hayatımda ilk kez, istediğimi nasıl elde edeceğimden emin değildim.
Onu.

Güzel gözleri önündeki noktaya dönmeden önce benimkilere kaydıştı.

"Yapma Willow," diye fısıldadım sonunda, kalbim sıkıştıyordu. "Sen onun için fazla iyisin."

"Royce, bu söylediklerin daha önce söylediklerine tehlikeli derecede yakın, eğer o kadar eskiyi hatırlayabiliyorsan," diye inleyerek uyardı, beni öptüğü geceyi kastederek - kafamda tekrar tekrar yaşadığım geceyi. Keşke bilseydi. "Neredeyse yirmi dokuz yaşımdayım."

Bir omzumu silktim. "Ve ben otuz dokuz yaşımdayım. Ne demek istiyorsun?" Asit göğsümdeki bu organı kemiriyor, onu paslanmış bir pile dönüştürüyordu.

"Mutlu musun?" Dilimdeki acıyı bastırmak için kendimi sormaya zorladım.

İfadesinde bir şey titreşti ama ben daha ne olduğunu anlayamadan zar zor duyulabilen bir sesle fısıldadı: "Evet ama seni kaybetmek istemiyorum."

Başımı eğdim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Önemli olan tek şey senin mutluluğun. Bana ihtiyacın olursa, ben burada olacağım. Birbirimizi her zaman göremeyebiliriz ama ben her zaman yanında olacağım. Uzaktan. Gölgelerden. Sonsuza kadar."

Parmak uçlarına kalktı ve dudaklarını yanağıma değdirdi, sonra usulca, "Teşekkür ederim Royce," diye fısıldadı.

Tezgâha dönerek bir süre sessizce çalıştık; taze sebze, zeytinyağı ve keklik üzümü kokuları etrafımızdaki havayı kokulandırıyor. Kalbimi açıp ona Stuart'la evlenmemesini söylemek istedim. İkimiz fikrine bir şans vermesini.

Ama içten içe çok geç kaldığımı biliyordum.

Ben de olabileceğim en iyi arkadaş olmaya karar verdim. Salata hazırlandıktan sonra aynı anda döndük, birbirimize baktık ve onu kollarıma aldım, salata kasesi ve her şeyiyle.

"Kocan olsun ya da olmasın... Eğer sana zarar verirse, onun işini bitiririm," diye yemin ettim ve ona biraz daha sarıldım.

Bölüm 4

Royce

T Bu evlilikler benim ölümüm olur.

Elimde biram, kenarda durup pencereye yaslandım ve şehrin manzarasını gören geniş terasta insanların kaynaşmasını izledim.

Atlantik Okyanusu. Esinti havada Chopin'in yumuşak tınlarını taşıyordu. -Willow'un en sevdiği besteci. Bira ve Chopin'in birbirine çok yakıştığı konusunda hep şakalaşırdık ama o bugün bira içmiyordu. Geldiğimden beri sadece maden suyu içiyordu.

Nişanlısı ise dördüncü kadeh viskisini yudumluyordu. "Nişan partisi," diye mırıldandım nefesimin altında, alay ederek.

Hoşuma gitmedi. Sevmedim. Hiç. Hiç.

Willow benim yapışkan bir kız arkadaştan kurtarıcım olduğu kadar, kurtarılmaya ihtiyacı olduğunda ben de onun kurtarıcısıyım. Katılmak zorunda olduğumuz tüm can sıkıcı etkinlikler için birbirimizin artı-one'larıydık.

En iyi arkadaşım bana aitti. Hiçbir erkek tehdit oluşturacak kadar uzun yaşamamıştı.

Şimdiye kadar.

Bakışlarım terasın karşısında, Willow'un elini öpüp nişan yüzüğüne bakarak ışıldayan bir aptalla duran çifti buldu.

Onun yerinde olsaydım, o orospu çocuğunun suratına yumruğu geçirirdim.

Kendimi azarlayarak içimden homurdandım. Bu şekilde düşünmeyi bırakmalıyım. Gözlerim onun minyon bedenine kilitlendi ve onu kaybetme fikri göğsümü sıktı.

1.80 boyundaki Willow, her erkeğin ıslak rüyasıydı. Büyüleyiciydi ve o kadar güzeldi ki bazen ona bakmak acı veriyordu. O mükemmeldi

Portekizli anne ve Fransız babanın karışımı. Portekiz mirası, bugün arkadan bağladığı koyu kestane rengi saçlarında parlıyordu; kumral röfleleri öğleden sonra güneşinin altında parlıyordu. Fildişi rengine güzel bir tene, dar burnunun üzerinde hafif çillere ve doğru yerlerde kıvrımları olan ince bir vücuda sahipti. Bir de gülümsemesi vardı, etrafındaki herkesi kör eden türden.

Kız, herhangi bir erkeğin akıl sağlığını test edecek bir kadına dönüşmüştü.

Düşüncelerim oturma odamdaki o güne kaydı, bir saniyesini bile izlemediğim bir filmin jeneriği televizyonumda akıp gidiyordu. Acaba o da benim kadar düşünüyor muydu, o gecenin biraz daha farklı bir şekilde geçmesini diliyor muydu?

Ama o zaman muhtemelen bugünkü dostluğumuz olmazdı.

Willow'un melodik kahkahası dikkatimi tekrar ona ve nişanlısına çekti. Şimdi farklı bir çiftle daha yakın duruyorlardı ve onun romantik evlenme teklifini canlı ayrıntılarla anlatışını dinledim.

Elbette bunu daha önce de duymuştum ama bu ağzıma bir parça kusma isteğimi engellemedi. Anlaşılan herif soruyu bir tür müzikal gibi söylemişti. Böyle alenen aşağılayıcı bir şey yapmaktansa sikimi bir arabanın kapısına sıkıştırmayı tercih ederdim.

Son bir saattir kan emici bir sülük gibi Willow'un yanına yapışmış olan nişanlısına dik dik baktım. Yanlış bir şey yapmamış bir adamı öldürme dürtüsüyle savaşmak için tüm irademi zorluyordum.

Şey, kızıma dokunmak dışında.

Sonuç olarak, mutlu bir gündü. Kuşlar cıvıldıyor, çocuklar yemek şirketinin etrafında koşturuyor, gülüyor ve gülümsüyorlardı. Tüm bunlar olurken sessizce dua ediyor, lanet olası bir fırtınayı davet ediyordum. Aslında, lanet olası nişanlısına yıldırım düşse ve Willow'u ahtapot ellerinden kurtarsa mükemmel bir gün olurdu.

Sailor-Willow ve kız kardeşim Aurora'nın en iyi arkadaşı- yanımda belirdi. "Hey, Royce."

"Selam." Arkadaşlık edecek havada değildim. "Eminim gurur duyuyorsundur, ha?"

Gözlerimi Sailor'a dikerek, "Neden?" diye sordum.

Gözlerini kırptırdı, yüzünü bir şaşkınlık kapladı.

"Willow'u Stuart'la sen tanıştırdın." Ah, evet. Bir de bu vardı. Stuart bir zamanlar dostum olabilirdi ama artık bir numaralı düşmanımdı.

Keşke o geceye geri dönebilseydim ve onun araya girmesini görmezden gelebilseydim. Onu ve o lanet ananaslı pastayı gönderirdim. Bunun yerine, salak ben o piçi çatı katıma davet ettim ve akşam yemeğinde bize katılmasına izin verdim.

"Birbirlerine çok aşık görünüyorlar," diye mırıldandı Sailor, sanki beni kışkırtıyormuş gibi. Biramı sıkıca kavradım, onu milyonlarca parçaya ayırmakla tehdit ediyordum. "Muhtemelen düğünü hızlandırmayı planladıklarını biliyorsundur."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Ne?"

Öfkem, bana doğru gelmekte olan Willow'un ailesi de dahil olmak üzere birkaç meraklı bakışa neden oldu. Hay sikeyim!

"Bilmiyor muydun?" Sailor kaşlarını çatarak sordu. "İkinizin her şeyi paylaştığınızı sanıyordum."

"Görünüşe göre değil," diye homurdandım kuru bir sesle.

"Muhtemelen sana bugün söylemeyi planlamıştır. Düğün yarın olacak."

"Yarın mı?" İnanamayarak tısladım. "Bunu neden yapsınlar ki?" Omuz silktilti. "Sanırım bunu resmileştirmek istiyorlar."

Ona daha fazla soru sormadım çünkü Willow'un ailesini selamlamak için döndü. "Bay ve Bayan Auclair. Sizi tekrar görmek çok güzel. Emeklilik size yakışmış."

Bayan Auclair kızının seçtiği o melodik tarzda kıkırdadı Yukarı.

"Portekiz'de emeklilik bize uyar," diye cevap verdi. Gözlerini çevirdi- Willow'un kiyle aynı alışılmadık renkteydi - şaşkın bir bakışla. "Royce, bir sorun mu var?"

Willow'un parmağındaki yüzükten başlayarak her şey yanılttı. "Hayır, Bayan Auclair." Kocasıyla el sıkıştım. "Sailor'a katılıyorum. İkiniz de iyi görünüyorsunuz."

Bay Auclair sırtıma bir tokat attığı sırada Sailor izin istedi. "Buranın havasından, evlat."

Bana hep öyle derdi. Willow'un nişanlısına da öyle der miydi? Kahretsin, neden kıskandım ki?

"O zaman belki de buraya taşınmayı düşünmeliyim," diye şaka yaptım ama sözlerimle ilgili bir şey Willow'un anne babasının bakışmasına neden oldu.

Birisi müziği bir rap şarkısıyla değiştirdi ve ortam bir anda değişti. Willow'un ailesi ve ben suçluya bakmak için döndüğümüzde, sallanan bir Stuart'ın kolunu bir garsonun omuzlarına tembelce atmış DJ'e talimatlar verdiğini gördük. Bu pislik ciddi miydi?

Bakışlarım, dikkati kız kardeşim ve ailesinin üzerinde olan Willow'a kaydı. Beyaz bluzu pürüzsüz omuzlarını açıkta bırakıyordu ve kulaklarında minik elmaslar parlıyordu. Amcasının söylediği bir şeye gülümsediğinde badem şeklindeki gözleri parıldadı ve gür dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Kalp şeklindeki yüzünün etrafına ve sırtına gevşek dalgalar halinde dökülen uzun saçlarına hayranlıkla bakarken, onun şimdiden bir gelin gibi göründüğünü fark ettim.

Derin bir nefes verdim, kalbim acıyla sıkıştıyordu.

"Royce, bir iyilik isteyebilir miyim?" Bay Auclair'in aksanlı sesi dikkatimi tekrar ona ve karısına çekti, karısı bardağının kenarından endişeyle bana bakıyordu.

"Elbette."

Bay Auclair boğazını temizledi ve rahatsız bir şekilde etrafımıza baktı. "Siz..." Kol düğmeleriyle oynadı ve ayaklarının üzerinde kaydı.

Belirgin stres halinden etkilenerek ona tüm dikkatimi verdim ve sabırla devam etmesini bekledim. Devam etmeyince, karısı "Bir sorun olduğunu düşünüyoruz" diye araya girdi.

"Ne gibi?"

Willow'un annesi, "Emin değiliz ama bir terslik var," dedi. "Siz Özel Kuvvetler'den misiniz?"

"Öyleydi."

"Stuart'la birlikte mi görev yaptınız?" Bay Auclair sordu.

Başımı salladım. "O bir komandoydu, ben de deniz piyadesiydim ama ara sıra yollarımız kesişirdi."

"Onun için çok yaşlı," dedi Bayan Auclair içkisini yudumlarken, eleştirel gözleri müstakbel damadının üzerindeydi. Ona katılırdım ama bu beni ikiyüzlü yapardı çünkü Stuart ve ben aynı yaştaydık.

Willow'un babası öfkeli bir nefes verdi. "Hayır, mesele o değil ve sen de bunu biliyorsun, *canım*. Sorun Willow'un bir şeyler saklıyor olması."

İşte bu konuda onlarla aynı fikirdeydim. Geçen ay Willow daha da uzaklaşmıştı. Gözetim detaylarımdan hiçbirisi bir şey işaret etmemişti. Herhangi bir tehlike işareti bulmak için mesaj dizimizi taramıştım ama onun uzaklaşması dışında, işaret edebileceğim somut bir şey yoktu. Elim boş döndüm.

"Bir şey sakladığını nereden çıkardın?" diye sordum. Onlara benim de şüphelendiğimi söyleyecek kadar aptal değildim. Bir şey çıkmazsa hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

"Düğünü ertelemesi için onu zorluyor. Bu ani acele niye? Willow başlangıçta uzun bir nişanlılık istediğini söylemişti."

Beynim birisinin düğünü hızlandırmak için öne sürebileceği tüm nedenleri sıraladı ve bir tanesi diğerlerinin önüne geçti. Hoşuma gitmemiştir.

"Ona sordun mu?"

Bayan Auclair, "Evet," diye cevap verdi. "Sadece Stuart'ın bunu istediğini ve en iyisinin bu olduğunu söyledi."

"Sadece üç aydır çıkıyorlar," diye tısladı babası. "Böyle olmamalıydı."

"Şışt." Bayan Auclair bizi azarlarken kızardı. "O geliyor."

"Onunla konuşacağını söyle," diye fısıldadı babası. "Onu o aptaldan daha uzun zamandır tanıyorsun."

Ailesini çok seviyordum. Willow bize katılmadan hemen önce, yüzü hafifçe kızarmış bir halde, "Ne yapabileceğime bakacağım," diye ikisine de güvence verdim. Tedirgin görünüyordu.

"Hey, siz üçünüz," diye selamladı bizi. "Neden bir şeylerin peşindeymişsiniz gibi görünüyor?"

"Çünkü öyleyiz." Yarı gerçeği söylemek doğru geliyordu. Tam gerçek kulağa biraz farklı gelebilirdi: *Seni o şerefsizden nasıl koparacağımızı bulmaya çalışıyoruz.*

Willow yüzünü buruşturarak etrafına düzensiz bir şekilde baktı. "Stuart'ı gördün mü?" "Ah, tatlım, onu çoktan kaybettin mi?" Bayan Auclair sordu.

Willow daha koyu bir kızıla büründü, dekoltesi lekelenmişti, bu da kesin bir tedirginlik belirtisiydi.

"Belki de düğünü ertelemeliyiz," diye ağzından kaçırdı Bay Auclair.

"Saçmalama, baba." Willow etrafa bakmayı bıraktı ve dudakları inceldi. Bakışlarını Stuart'ın görüldüğü yere kadar takip ettim, saçları darmadağındı. Aynı garsonun arkasında belirmesi için tam beş kalp atışı geçmesi gerekti ve şüphelerim alevlendi.

Stuart sendeleyerek yanıma geldi ve elini Willow'a doladı. Yanımda kaskatı kesildi ve sadece buz gibi yüz ifadem bile onu oracıkta öldürmeye yetmeliydi. Ne yazık ki öyle olmadı.

"İşte buradasın," diye söylendi. "Ben de seni arıyordum."

"Beni buldun." Willow ne bedenindeki ne de sesindeki endişeyi saklayabiliyordu, ne benden ne de Stuart'la alay eden anne babasından. Onu garson kızla birlikte görmüş ve ikisini bir araya getirmiş olmalıydılar.

"Annemle babam bizimle konuşmak istiyor," diyerek aptal gibi gülümsedi.

Seninle evleniyor olsaydı sen de böyle gülümserdin, diye fısıldadı omzumdaki şeytan, ama hemen ağzını tıkadım.

Willow ona gergin bir gülümseme fırlattı. "Gidelim o zaman."

"Você não pode falar com eles mais tarde? Mal vimos você esta semana." Portekizce'm paslanmıştı ama Willow'un annesinin onunla daha fazla zaman geçirmek istediğini anlayacak kadar bir araya getirebildim - bu hafta ailesinden hiçbiri onu pek görmemişti. Bayan Auclair mutlu değildi. Anlaşılan Harris çetesi, ailesinin burada bir evi olmasına rağmen Willow'un bu hafta onlarla aynı otelde kalmasında ısrar etmişti.

"Desculpe, Mãe." Willow uzanıp annesinin elini nazikçe sıktı, yüz ifadesi yumuşayarak anılarını hatırladığı bir ifadeye dönüştü.

"Ah, Willy." Kahretsin, bu lakattan nefret ediyordum. Yüz ifadelerine bakılırsa, anne babası da nefret ediyordu, Willow da. "Doğru telaffuz şekli de-co-lpe," diye düzeltti Stuart onu.

Omuzlarım sertleşti.

"Willow'un Portekizce'si de senin İngilizcen kadar iyi." Ses tonum Sahra Çölü kadar kuruydu. "Her ikisini de akıcı bir şekilde konuşuyor, bu yüzden doğru telaffuz şeklini bildiğinden oldukça eminim."

Willow tatlı tatlı gülümsedi, gözlerini müstakbel kocasına dikti ve ekledi, "Rosetta Stone'a bu hafta başlaman ve şimdiden uzman olman hoşuma gitti."

Belli ki Stuart onun ses tonundaki ağır alaycılığı fark etmemişti, çünkü eğilip dudaklarını Willow'un dudaklarına değdirdi. Willow ona yumruk atmak yerine gözlerini devirince çok şaşırdım.

Sonra göt herif onun kışını sıkıya cüret etti ve boğazımda bir hırıltı titreşti. Lanet olası bir hırıltı. Neydim ben? Bir köpek mi? Yine de şahdamarına saldırıp onu parçalamak istedim. Ya da sadece onu vurup gelini kaçırmak.

İşte bu partiyi canlandırırды.

Söylediklerinin geri kalanını duymazdan geldim. Her ne kadar beni tatmin edecek olsa da, onu burada, güpegündüz öldürme riskini göze alamazdım.

Willow'un canlı yeşil gözleri bana dikildi ve bir anda tüm dikkatimi ona verdim. Elime uzandı ve sıktı, öğüt mü veriyordu yoksa her şeyin yolunda olup olmadığını mı soruyordu, bilmiyordum.

"Royce, iyi misin?" diye sorarak içimdeki tartışmayı yatıştırdı.

"Harika," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Asıl soru şu, Willow, *sen*

Tamam mı?"

Stuart kıs kıs güldü, ben de ona ters ters baktım ama ben daha bir şey söyleyemeden onu yanına çekti.

"*Anne*, beni-"

Willow'un annesi, "Bizim için endişelenme," diye ısrar etti. "Burada Royce'la iyi olacağız."

"Ama bize ihtiyacın olursa, nerede olduğumuzu biliyorsun," diye söze karıştı babası.

En iyi arkadaşımın gözleri benimkilerle kilitlendi ve gözlerinde görmeye alıştığım ışıltının çoğu söndü. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Kahretsin, o benim korumam altındaydı. Stuart onun için tamamen yanlıştı. Ona göz kulak olmam *gerekliyordu*.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Willow sözümü kesti. "Sonra görüşürüz.

Öyle mi?"

Bana sert bir bakış attı ve ben de başımı salladım. Ama Willow'un kızgınlığı gözümünden kaçmadı, nişanlısına yönelttiği "*Beni sürüklemeyi bırak, geliyorum*" tıslaması da.

Gözetimim sayesinde Willow'un hangi otelde kaldığını biliyordum ve yeni evlilerin Stuart'ın ailesine doğru koşuşturmalarını izlerken, "düğünden önceki gece" ona uğramaya karar verdim. Onunla konuşmam gerekiyordu.

"Ne demek istediğimi anladınız mı?" Bay Auclair onları duymazdan geldikten sonra şöyle dedi.

Ben cevap veremeden karısı ekledi: "Eğer... onu dövmek ya da... onu götürüp mantıklı düşünmesini sağlamak istiyorsanız, itiraz etmeyiz."

Kızlarını gün batımına doğru uçurmak için açık çek mi aldım?

Sonra tatlı tatlı gülümsedi, elini kocasının elinin içine soktu ve beni mükemmel bakımlı çimenlerin üzerinde çenemle arkalarına bakarken bırakarak uzaklaştı.

Bölüm 5

Söğüt

T Nişan partisi birçok nedenden dolayı tam bir felaketti. Bunların başında nişanlım geliyor.

Zarafet ve duruşun arkasına saklanmaya çalıştım ama gün ilerledikçe bu giderek zorlaştı. Bütün gün en iyi sahte gülümsememi takındım ve nişanlımın kolunu tutarak beni aptal yerine koymasına izin verdim.

Tekrar!

Teras boyunca yerleştirilmiş fiskiyelerin, altın masa örtüleriyle örtülü ve şampanya kadehleriyle dolu yuvarlak masaların yanından geçerken, sessiz bir acıma duygusu duydum ve yargılayan gözleri tenimde hissettim.

Annem, babam, Royce, Aurora ve Sailor -ve onların müşfik kocaları- benim için burada bulunan tek misafirlerdi. Geri kalanlar yabancıları, bugün *nişan* partimde isimlerini öğrendiğim insanlardı.

Stuart belimdeki tescilli kavrayışını hiç gevşetmedi ve beni değerli bir madalyon gibi terasta gezdirdi. Bu arada, içimde büyüyen küçük hayata rağmen bu nişanı sona erdirme seçeneklerimi değerlendirdim.

Geriye görmek kötü bir şeydi, çünkü burada, neşeli bir gün olması gereken bir günde etrafımız yabancılarla çevriliyken, bu anlaşmanın en başından mahkum olduğu daha acı verici bir şekilde açık olamazdı.

Başlangıçta Stuart'la çıkmayı kabul ettim, onun Royce'tan sonraki en iyi şey olduğuna inanıyordum - inmem gerektiğinde gizlice hayalini kurduğum en iyi arkadaşım.

Ne yazık ki, daha fazla yanılmış olamazdım. Stuart onun eline su dökemezdi. En iyi arkadaşım bir playboydu; Stuart ise düpedüz hilekâr ve yalancının tekiydi. Stuart, diğer arkadaşlarının gözüne girerek kendini akıllı gösterirken

Royce zeki ve son derece akıllı biriydi. Onu bu kadar tehlikeli yapan da buydu. İnsanlar onun kaslarına ve havasına o kadar odaklanmışlardı ki, dahi zekasını hafife alıyorlardı.

Geçtiğimiz ay boyunca mesafemi korumuş olsam da, o dahi zihin Stuart'la aramızda bir şeylerin ters gittiğini fark etmişti.

On yıl önce, güvenebileceğimi düşündüğüm bir erkek arkadaşımın bir partiye gitmek gibi bir hata yaptım. Yapabileceğim en aptalca şeylerden biri olduğu ortaya çıktı, ama bir prens gibi Royce araya girdi ve beni kurtardı.

Tekrar yapılabilir mi?

Yoksa Stuart'ın beni hamile bıraktığını öğrendiğinde beni sonsuza dek bir kenara mı atacaktı?

Titreyen bir nefes bırakırken kalbim ağrıyordu.

Hayat seçimlerden oluşuyordu ve ben üç ay önce Stuart'a evet dediğimde yaptığım seçimden pişmanlık duymuştum. Çok kısa sürmesi beklenen ilişkimizin ilk haftasında hamile kaldım. Her seferinde korunmamıza rağmen.

Tanrı'nın komik bir espri anlayışı varmış.

Seçim yanlış bir kızdım, ancak annemin derin Katolik kökleri beni tahmin ettiğimden daha fazla etkilemişti. Bu yüzden, işleri yoluna koymak için evleniyordum.

Ama artık yeterdi.

Bu bebeği doğuracaktım ama babasını doğurmayacaktım, aksi takdirde herkesin bakışlarının ağırlığı -beni değerlendirmeleri, yargılamaları, bana acımaları- hayatımın geri kalanında uğraşacağım bir şey olacaktı.

Stuart'ın anne ve babasının yanına vardığımızda sahte gülümsemem soldu - yaşlı, kendini beğenmiş görünümlü bir çift, görünüşe göre birbirlerine katlanamıyorlardı ki bu benim kendi anne ve babamın ilişkisinden çok farklıydı. Onları izlemek, bu durumu düzeltmezsem geleceğim için bir öngörü tahtası gibiydi.

Stuart beni daha da yakınına çekerken, kulağıma mırıldandı: "Gülümse, bebeğim." Ona bakmak için döndüğümde kendini beğenmiş bir bakışla karşılaştım. "Sonsuza dek birlikte olacağız."

Gözlerindeki boşluğu, duygusuzluğu görebiliyordum ve tüylerim diken diken oldu. Onunla birlikte geçirdiğim süre uzadıkça, yüzünün parçalandığını daha net görebiliyordum. Karizmatik maskenin altındaki adam. Kiminle olursa olsun, gittiği her yeri kasıp kavurmayı seven adam.

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve tenimi silmemek için kendimi zor tuttum.

Başını sallayarak ailesine, Delaware eyaletinin kongre üyesine ve kabız gibi görünen karısına selam verdikten sonra müzik yumuşak bir melodiye geri döndü.

Omzumun üzerinden baktığımda Royce'un DJ'den ayrıldığını gördüm, gözleri sessiz bir teselli gösterisiyle benimkilerle buluşuyordu.

"Ah, oğlum ve müstakbel gelinim," dedi Kongre Üyesi Harris derin bir sesle. "Yarın mükemmel olsa iyi olur. Dünya bizi izliyor."

Omurgamdan aşağı tedirginlik damlıyordu.

Stuart ona başıyla onay verdi ama yorum yapmadı.

"Saçını düzelt," diye azarladı annesi. "İhtiyat her şeyden önemlidir, Stuart."

Kongre Üyesi Harris dikkatini bana çevirdi ve beni eleştirel bir gözle inceledi. "Ailen sana bir elbise aldı, değil mi?"

"Evet," diye homurdandım, ellerim yumruk şeklinde kıvrılmış ve tırnaklarım avuç içlerime batmıştı. Bay ve Bayan Harris'in bir başka özelliği bu. Onlar züppeydi. Ailem o kadar zengin değildi ve onlardan bu gösterişli düğün için para istemeyi reddediyordum. Bu pisliklerin bana hatırlatmayı asla ihmal etmediği bir gerçek. "Ve eğer istediğim gibi küçük tutmuş olsaydık düğünün parasını ödeyeceklerdi," diye hatırlattım ona, neden rahatsız ettiğimden emin olmasam da.

Kararımı vermiştim, bu gece Stuart'la kalpten bir konuşma yapacaktık. Bu düğünü yapmamın imkanı yoktu.

Bölüm 6

Royce

O Bu centilmence davranış hayatımın akışını değiştirdi. On yıl önce Willow'u reddettim çünkü benim için çok gençti. Daha görecektik çok şeyi vardı. Willow'un bir kız arkadaşı olduğunu biliyordum.

O zamanlar bana yıllarca aşık olmuştu ama küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı. Onu lise yıllarında, dış teli taktığı ve bir erkeğin bir kızı öptüğünü gördüklerinde Aurora ile birlikte kıkırdadığı zamanlarda tanımıştım.

Karma tam bir kaltaktı.

Willow önce bana aşık olmuş olabilir, ama on yıl önceki o garip andan sonra, arkadaş olmaktan gayet memnun bir şekilde yoluna devam etti.

Öte yandan ben ona aşık olmuşum. Aslında bu, hissettiklerimi tarif etmek için acınası bir yol gibi görünüyordu. Sadece ona aşık olmakla kalmadım, aynı zamanda tökezlemeye, ezilmeye ve burun üstü çakılmaya devam ettim.

Willow'u nişanlısı ve ailesiyle birlikte izlerken, biramı dudaklarıma götürerek, "Siktir et bu beyefendi saçmalığını," diye mırıldandım içimden. Hepsi için fazla iyiydi ve onlara katlanamayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

"O da neydi?"

"Siktir, Rora. Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?" Kız kardeşim birdenbire ortaya çıkınca homurdandım. Bir mafya babasıyla evlenmenin faydalarından olsa gerek, gizlenmeyi öğrenmişti. Kocası Alexei, tıpkı kardeşim Kingston gibi gölgelerde nasıl saklanacağını biliyordu ve bu çok ürkütücüydü.

Çenesini çifte doğru eğerek, "Stuart'tan hoşlanmıyorsun," dedi.

"Sevilmeyecek ne var ki? O bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş hali." Hiç

de *değil*. Aurora güldü ama bu gülüşte hiç eğlence yoktu.

Willow'un Stuart'ın ailesiyle etkileşimini izlerken kız kardeşim, "Ben de ondan hoşlanmıyorum," diye tısladı. Kongre üyesinin bakışları Willow'un vücudunu yutuyordu ve bu beni hasta ediyordu. "Willow onunla çıkmaya başladığından beri eskisi gibi değil."

"Sana bir şey söyledi mi?" Gözlerim hâlâ söz konusu kadının zarif kumral saçlarına ve ince boynuna kilitlenmişken sordum.

"Söylemedi ama inanın bana, bir şeyler dönüyor."

Bu gece ne olduğunu öğrenecek ve en iyi arkadaşımı, kadınımı geri alacaktım.

Üç saat ve beş yüz avro sonra kendimi Willow'un otel odasının önünde buldum. Beni ve arkadaşlarını hayalete çevirmişti. Tekrar.

Onu aradım, mesaj attım, otel odasına baktım, hiçbir şey yoktu. Willow'u ve Katolik geleneklerini bildiği için, düğünden önceki akşamı kocasından ayrı geçirmek konusunda ısrar ederdi.

Onu yalnız yakalamak için mükemmel bir fırsattı.

Sakinleştirici bir nefes aldım, sonra kapıyı çaldım. Kapının arkasında yumuşak bir kıpırtı duyuldu, sonra sessizlikten başka bir şey olmadı. Üç kez daha çaldıktan sonra ses gelmeyince kapıyı yumrukladım.

"Willow, orada olduğunu biliyorum," diye fısıldadım, Stuart aynı kattaysa onu uyarmak istemiyordum. Yine hafif bir ses. "Hiçbir yere gitmiyorum, o yüzden şu kapıyı açsan iyi olur."

Elimi tekrar kaldırdım ama ben daha temas kuramadan kapı açıldı ve tanımadığım bir yüz belirdi. Sarı saçlı, mavi gözlü. Kesinlikle Willow değildi.

"Sen de kimsin lan?"

Kadının yanakları kızardı. "Burası benim odam."

Başımı salladım. "İmkânsız, resepsiyon bana buranın benim" -*kadın* kelimesi dilimin ucundaydı ama yuttum- "arkadaşımın odası olduğunu söyledi."

Kadın omuz silkti. "Burası benim odam ve ben kesinlikle senin arkadaşın değilim." Dudaklarını yalarken gözleri vücudumda geziniyordu. "Ama eğer istersen-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim ve topuklarımın üzerinde döndüm.

Bu lanet nikahı öğrendiğimden beri hiçbir şey istediğim gibi gitmedi.

Bölüm 7

Söğüt

R Stuart'ın otel odasında oturmuş, kafesteki bir hayvan gibi volta atmasını izlerken egret ağırdı.

"Dinle Stuart," diye başladım bu konuşmayı onun başlatmayacağı belli olduğunda. "Uyumsuz olduğumuz çok açık. Düğünümüzden bir gece önce o kadını odama getirip üçlü seks yapmamızı beklemen de bunu kanıtlıyor."

Önümde aniden durdu ve bana ters ters baktı. "Bu senin içindi," diye bağırdı.

Dişlerimi sıktım. İsteyeceğim son şey bir kavga başlatmaktı. Stuart'ın bir kez kendini kaybettiğini görmüştüm. Bana değil, patronuma yönelikti. Bu bana işime ve büyük ihtimalle kariyerime mal oldu. Gösteri dünyası Stuart gibi asabi, kibirli pisliklere tahammül etmezdi. Yine de hoş değildi ve buna tekrar şahit olmak için burada kalmayacaktım.

"Hayır Stuart," dedim sertçe. "Üçlü seks bana göre değil ve sana hiçbir zaman öyle olduğuna dair bir işaret vermedim. *Ve* eğer unuttuysan söyleyeyim, hamileyim."

Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda sessizce kendimi tekmeledim. Bakışlarımı üzerimdeki güzel elbiseye indirdim ve orkide motifine odaklandım. Bu *annemin* ve ondan önce de *büyükannemin elbisesiydi*. Kendimi aptal ve batıl inançlı hissederek, düğünümüzün arifesinde bana iyi şans getireceği umuduyla onu seçtim. Dediğim gibi, aptalca.

Stuart'ın teklifini kabul etmenin yanlış olduğunu başından beri biliyordum. Bu son geceki sayısız huzursuz gecenin ardında yatan sebep buydu.

Ay. Royce beni ailemde ziyaret ettiğinden beri damarlarımda dolaşan gergin enerjiden kurtulamamıştım.

Bana her dokunduğunda vücudum karıncalanıyordu. Sadece bu bile Stuart'ın benim için yaratılmadığının bir işareti olmalıydı. Kendimi sadık bir kadın olarak görüyordum; uzun süredir birlikte olduğum arkadaşına karşı platonik duygulardan daha fazlasını hissetmek, yakında gelin olacak birinin uğraşması gereken bir şey değildi.

Her ne kadar onu aştığımı ve cazibesinin beni etkilemediğini düşünmeyi sevsem de, o öpücüğü her hatırladığımda kalbim hızlanıyordu. Ve son zamanlarda bu çok fazlaydı. Çok fazla.

Yani... on lanet yıl. Hâlâ aklımda olmamalıydı. Royce beni neden bu kadar etkiledi?

Kafamın derinliklerinde, tüm bu olanların umutsuzluğu üzerine kafa yoruyordum ki ani bir hışırtı beni etrafımda döndürdü.

Bir gümbürtü havayı deldi ve başımda bir acı patladı. Dengemi kaybettim, oda etrafımda dönerken sandalyeden kaydım. Gözlerim yandı ve nihayet kendime geldiğimde korkunç bir halı yanığıyla dizlerimin üzerindeydim.

Kafamı kaldıramadan bir tokat daha yedim ve başım yana düştü.

"Beni bırakamazsın." Stuart'ın kan kırmızısı yüzüne baktım, boynunun yan tarafındaki damarlar şişkinleşmişti. Sesi uzak geliyordu ama bağılıyor olması gerektiğini anladım.

O anda en büyük hatayı yaptığımı fark ettim ama artık çok geçti. Yüzüme aldığım bir sonraki darbeye yıldızlar görmeye başladım. Göz ucuyla Stuart'ın deri mokaseninin bana doğru geldiğini gördüm ve içgüdüsel olarak karnımı korumak için kıvrıldım. Ayağı sırtıma çarparak havasız kalmama neden oldu.

Stuart'ın ayakkabısı tekrar sırtıma değdi ve çığlıgımı yutmak için dilimi ısırđım. K r bir öfke içindeydi.  şte bu, diye düşündüm.  lecektim. Bir yumruk daha geldi, bu kafatasıma isabet etti ve sonra bir tane daha.

Ağzıma metalik bir tat doldu ama sesimi çıkarmadım. Orada cenin pozisyonunda yatıyordum, başım bir kırıcı gibi çarpıyor, uzuvlarım ağrıyordu.

Stuart'ın gittiğini ancak otelin kapısının sertçe çarpıldığını duyduğumda anladım.

Hareketsiz kalıp acının geçmesini bekleme ihtiyacı büyüktü ama Stuart'ın geri gelme korkusu çok daha büyüktü.

Titreyen parmaklarımla kanepenin ayaklığına uzandım ve kendimi yukarı çektim. Ayakta durmayı nasıl başardığımı bilmiyordum ama başarmıştım. Stuart'ın atılmış trençkotunu yataktan kaptım, üzerime sardım ve yavaşça otel odasından çıktım.

Ağrı eklemlerimde patladı ve yüzüm yanağımdaki her kemik kırılmış gibi zonkladı, ama şişmiş gözümünden görmek için mücadele ederken hepsini görmezden geldim.

Asansör koridorun karşı tarafındaydı, bu yüzden her adımda içime saplanan ağrıya rağmen odasının yanındaki merdivenleri kullandım.

Mantiken, bir hastane ya da ailemin makul seçenekler olduğunu biliyordum ama bunu kimseye açıklamaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Otelden çıkmamın ne kadar sürdüğünü ya da ne kadar yürüdüğümü bilmiyordum ama bacaklarımın dengesiz olduğunu hissediyordum ve acı daha da dayanılmaz hale geliyordu, eğer bu mümkünse.

Sonunda, kır saçlı ve koyu renk gözlü bir adam beni durdurdu, yüzünde şefkatli bir ifade vardı.

"Polisi arayayım mı?"

Şişmiş dudaklarımın arasından "Hayır... Polis değil," diye mırıldandım.

Arkamdan bağırان adama aldırmadan ilerlemeye devam ettim. Aniden bir araba durdu, kalbimle birlikte.

Kapı açıldı ve bulanık görüşümü temizlemek için savaşıarak birkaç kez göz kırptım. Adam tanıdık gelmiyordu ama yaralarım kafamı karıştırmış olabilirdi.

"Bayan, taksiye binin. Ben öderim." Sesin geldiği yöne dönmeyi başardım ve aynı yaşlı adamın karanlık gözlerle beni izlediğini gördüm.

Beni nazikçe dirseğimden tutup taksiye bindirdi ve akıcı Portekizce'siyle şoföre beni istediğim yere götürmesini söyleyerek bir deste banknot uzattı.

Gözlerim onun nezaketiyle yandı, ilk sıcak gözyaşı yüzümden aşağı yuvarlandı ve ardından acıdı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Kendine iyi bak," dedi ve avucuma bir şey koydu. "Yardıma ihtiyacın olursa, bu benim kartım."

Kapı kapandı ve taksi hareket etmeye başladı; sonunda baktım ve şoförü dikiz aynasından beni izlerken yakaladım.

"Nereye, bayan?"

Adresi Portekizce olarak ağzımda geveleyerek söyledim, dilim damağıma yapışmıştı.

Neyse ki beni anlıyor gibiydi.

Deri koltuğa yaslandım ve gözlerimi kapatıp uykuya dalma isteğimle savaştım. Sadece bu sırrı saklayacağına ve beni güvende tutacağına inandığım tek kişiye ulaşmam gerekiyordu.

Başından beri bundan kaçınabileceğimi bildiğim için göğsüm sıkışıyordu. Bunun yerine, tüm uyarılara ve tehlike işaretlerine rağmen mutlu bir gelecek için en iyi şansının bu olduğuna kendini ikna eden aptal bir kadındım.

"Geldik hanımefendi," dedi şoför, sesi tiz ve uzak geliyordu.

Araba durdu ve başımı kaldırıp rahatlayarak iç çektim. Beni eski taş duvarlar ve siyah metal bir kapı karşıladı. Royce'un Lizbon'daki evi.

Şoför indi ve kapımı açmak için arabanın etrafında döndü. Ayaklarımı kaldırım taşına sürttüm, kapıyı beni sabit tutmak için kullandım. Acı içinde iki büküm olmadan kapıya doğru birkaç adım atabilmek için tüm gücümü harcadım.

Tam ayağımı kaybedip devrilmeye başladığımda, güçlü ve sıcak kollar beni serbest düşüşün ortasında yakaladı.

"Willow?" Royce yüz hatlarını kaplayan öfke ve kızgınlıkla bana baktı. "Bunu sana kim yaptı?" diye homurdandı. "Lanet olası kim?"

Parmaklarım kollarına gömüldü ve acı içinde yutkundum. *Sonunda* güvendedim.

"Gidecek başka yerim yoktu..." Bunun tam olarak doğru olmadığını fark ettiğimde panik beni tekrar ele geçirdi. "Yapmayın... ailemin beni böyle görmesine izin vermeyin."

Ve sonra karanlık beni alıp götürdü.

Bölüm 8

Royce

AWillow'u otelde bulma girişimim başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra eve döndüğümde onu dövülmüş ve morarmış bir halde ön kapıma doğru tökezlerken buldum.

Gördüğüm manzara karşısında nutkum tutulmuştu; kendimi bu kadar içgüdüsel olarak kızgın hissettiğim bir zamanı hatırlamıyordum. Şişmiş bir gözü, yarılmış ve kan ağlayan bir yüzü, morarmış bir yanağı ve şişmiş bir dudağı vardı. Biri ona vurmuştu. Hayır, sadece vurmamıştı. Dövülmüş, saldırıya uğramıştı.

Willow yatakta uyurken, ben yatak odamda volta atıyordum, vücudu çürüklerle doluydu. Bir doktorla temasa geçtim ve taksi hareket ettikten yirmi dakika sonra nihayet muayenesini tamamlıyordu.

Bilinci gidip geliyordu ama henüz tek bir kelime bile etmemişti.

Doktorun bana teşhisini söylemesini nefesimi tutarak bekledim. Dr. Rodrigues, "Vahşice saldırıya uğramış," dedi.

Dişlerim, bariz olanı söylediği için onu tersleme dürtüsüyle savaşıyor.

"Başka bir şey var mı?" Dişlerimi sıktım, her türlü hastalıklı ve çarpık olasılık zihnimde yanıp sönüyordu. Bir elimi saçlarımda gezdirirken göğsüm sıkışıyor, öfkemi bastırıyor ve midemdeki tiksintiyi görmezden geliyordum. Bir Neandertal gibi davranmanın zamanı değildi.

"Belirgin bir cinsel saldırı belirtisi yok." Doktor endişemi okumuş olmalıydı. "Ama onunla konuşana kadar bir garanti veremeyiz." Yatağın üzerinde kaykıldı ve ona doğru eğildi. "Yaralarıyla ilgilenebilmem için sizden yalnız kalmanızı rica ediyorum."

Oh, lanet *olsun* hayır.

"Olmuyor." Yüz ifadem karardı ve doktorla gözlerimi kilitledim. "O aileden biri." *Pratik olarak.*

Dr. Rodrigues'in gözleri parladı. "Bu durumda, devam etmeme izin verin."

Eldivenlerini çıkardı ve ameliyat gerektirecek herhangi bir yara olmadığını, ancak önümüzdeki saatler ve günler boyunca durumunu izleyeceğini söyledi. Yüzündeki kesiklere bir krem sürdü ve sıkılı eline geçti. Avucunda tuttuğu kartı çıkarmak için parmaklarını soyarak açmak zorunda kaldı.

Elimi uzatıp yüksek sesle okuduğumda kaşlarım çatıldı. "Kian Cortes. Güvenlik."

Willow'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve kart hemen unutuldu. Kalçalarımın üzerine çöktüm ve elini elime aldım.

"Royce." Sesi zayıftı, dudakları zar zor hareket ediyordu.

"Buradayım, bebeğim." Ona karşı hissettiğim öfke dolu sahiplenme duygusu içimde bir orman yangını gibi yayıldı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Ailem-" Alt dudağını yaladı ve yüzünü buruşturdu. "Beni böyle görmelerine izin vermeyin."

Yarın düğünü olduğunu ve ailesinin sabah onu görmek için planları olduğunu düşünürsek bu zor olabilirdi. Ama içimdeki şüphe doğruysa, o piçle benim cesedimi çiğneyerek evlenirdi.

"Bunu sana kim yaptı?" Yumuşak bir sesle sordum.

Doktor boğazını temizleyerek bize odada olduğunu hatırlattı. "Hanımefendi, ben Dr. Rodrigues." Willow tereddütte başını salladı. "Yaralarınızın boyutunu sizinle konuşmak istedim."

Willow'un gözleri bana kaydı, morarmış dudağı titriyordu ve kalbim bir bıçak saplanmış gibi burkuldu.

"Royce, bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" Hasta önlüğünü göğsüne doğru daha sıkı çekmek için uzandı ve damarlarımda fokurdayan öfke daha da alevlendi. Varsayımımı anlamış olmalı ki gözleri büyüdü ve aceleyle, "Hayır, o nedenle değil. Ben... Kimse bana böyle dokunmadı."

Rahatlama, sıcak bir yaz gününde buz gibi üzerime çöktü ama intikam susuzluğumu dindirmedi. Kimse sevdiklerime dokunamadı ve yaptıkları yanlarına kâr kaldı.

Ona mahremiyetini tanımak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti. Bunu hak ediyordu, bu yüzden onun huzurunda olma ihtiyacımı ruhumun derinliklerine ittim. Şu anda duvarları yumrukladığıma şahit olmasına gerek yoktu.

Morarmış parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Bana ihtiyacın olursa, hemen kapının önünde olacağım."

Koridora girdiğimde ellerimi dizlerime koydum ve birkaç derin nefes aldım. Cinayet işlemenin en iyi yolunu düşünmek ayaklarımın yere basmasını sağlayan tek şeydi. Bir isme ihtiyacım vardı -her ne kadar şüphelensem de

-Ve sonra tüm bahisler kapanacaktı.

Hapse girmem gerekiyorsa, öyle olsun ama Stuart Harris, Willow'u bir daha asla görmeyecekti. Elimi yüzüme sürerken, zihnim seçeneklerimi araştırıyordu. Konu hayatımdaki insanları güvende tutmak olduğunda, mantıksız olabileceğimi biliyordum ama Willow'a karşı duyduğum sorumluluk duygusu beni her zamankinden daha çok etkiliyordu.

Tam telefonumu çıkarıp kardeşimi arayacaktım ki yatak odamın kapısı açıldı ve Dr. Rodrigues'in beyaz saçları göründü.

Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan, "Dinleniyor," dedi. "En az bir hafta dinlenmesi gerekecek."

"Herhangi bir ilaç yazıyor musunuz?" Ben sordum.

"Gerekli tüm bilgileri Bayan Auclair'e bıraktım."

Ona şüpheyile baktım. "Peki cinsel saldırıya uğramadı mı?"

"Değildi," diye onayladı, sonra çantasının kayışını omzuna attı ve ön kapıma doğru gözden kayboldu.

Dr. Rodrigues gittikten sonra yatak odama geri döndüm ve bakışlarım onun uyuyan, teni çoktan siyahın tonlarına dönüşmüş haline sabitlendi. Yaraları iyileşecek olsa da, onun yaralanmış olması hâlâ içime sinmiyordu. Kimse ona elini bile sürememeliydi.

Sanırım bir parçam, onun güvenliği için duyduğum endişenin yıllar önce o gece ortaya çıktığını biliyordu. Alçak eski erkek arkadaşının yaptıklarını benimle paylaştığında ve gece ilerledikçe onda gördüğüm kırılmanlık. O öpücüğünü kondurarak beni şaşırttığında, bunu onun yüksek bir duygusal durumda olmasına bağlamıştım. Ama yine de dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu, tadının nasıl olduğunu ve dilinin benimkine nasıl karıştığını hatırlıyordum - üzerimdeki etkisini tam olarak bilip bilmediğine bakılmaksızın, o öpücük bunu mühürlemişti. O andan itibaren ona göz kulak olacağıma yemin ettim.

Sonraki üç saat boyunca yatak odamda volta atarak bir plan üzerinde çalıştım. Kayınbiraderim Alexei'yi aradım, o da birkaç iyilik istedi, şu anda gecenin erken saatlerindeki görüntüleri izlememin tek nedeni buydu. Kendi gözetimim bana Willow'un otelinin ortak alanlarındaki güvenlik kameralarına erişim sağladı, ancak kaçarken asansöre binmemişti ve

çıkışa yakın kamera çalışmıyordu. Alexei ipleri eline aldı ve bir saat içinde dokuz farklı açıdan çekilmiş görüntüleri göndertti.

Ona zarar veren Stuart olmalıydı. Stuart öfkesiyle tanınan biriydi ve eğer saldırı rastgele gerçekleşmiş olsaydı, şeytan peşine düşmüş gibi otelden kaçmazdı. Yardım isterdi.

Onun, yüzü gözyaşları ve kanla ıslanmış bir halde, dengesiz adımlarla sokaklarda ilerleyişini izledim. Bir adam Willow'un endişeli halini fark edene kadar onun hareketlerini takip ettim. Onu durdurdu ve birkaç kelime konuştuktan sonra aceleyle bir taksiye bindirdi. Adam belli belirsiz tanıdık geliyordu ve kartını Willow'un eline tutuşturduğunu görene kadar bulmacayı çözememiştim. *Kian Cortes*.

Bir güvenlik şirketi kuran ve Cortes karteliyle bağlantıları olan Brezilyalıydı. Onu buraya getiren taksi hızla uzaklaşırken Kian'ın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde durmasını izledim.

Willow'un dudaklarından bir inilti koptu ve ben de onun formuna odaklandım. Uykusunda kıpırdandı, sonra güzel gözlerini açtı, bir kez... iki kez kırıştırdı.

"Royce," diye fısıldadı, sonra muhtemelen alt dudağındaki kesik yüzünden yüzünü buruşturdu, bu da içime bir doz daha öfke saldı.

"Günaydın bebeğim," dedim usulca, yüzündeki gevşek bir saç telini taramak için ona doğru eğilerek. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bir yük treni tarafından ezilmiş gibiyim."

"I..." Tekrar gözlerini kırıştırdı, sonra gözlerini kaçırdı, birden çevresiyle ilgilenmeye başladı. Yatağın kenarına oturdum ve üzerine eğilerek çenesini parmaklarımın arasına aldım. "Bana yardım için geldin, yaralanmış ve dövülmüştün." Şişmiş dudaklarını araladı, sonra tek kelime etmeden kapattı. "Sana yardım etmeme izin ver." Nefesini içine çekti, gözleri buğulanırken acı içinde görünüyordu. "Bebeğim, bana güvenmiyor musun?"

"Ben... biliyorum. Ben sadece çok..." Doğrulamaya çalıştı, titredi, sonra da yenilgiyle omuzlarını çöktürdü. "Utaniyorum."

Sert ama nazik ellerimle yüzünü kavradım. Onu incitme düşüncesi, yere çöküp toprağın beni bütünüyle yutmasına izin verme isteği uyandırdı. Willow zaten kırılğan bir kadındı, narin kemikleri bir dövüşçüden çok bir balerine uygundu, ancak içindeki güç her zaman ona bakıyordu.

"Olman için bir neden yok." Yumuşak bir ses çıkardı, bakışlarını kaldırdı ve başımın üzerindeki bir noktaya odaklandı. Hiçbir şeye bakmıyordu, onun

inatçılığı parlüyordu. "Şimdi tatlım, seni kimin incittiğini söyleyen iyi edersen yoksa yemin ederim aklımı kaçıracam."

"Kelimelerle aran gerçekten çok iyi," diye mırıldandı, dudakları titriyordu. "Kim yaptı bunu?" Homurdandım ve onun irkilmesine neden oldum.

derin bir nefes almak için kendimi zorladım. Onu korkutamazdım. Yardım için bana geldi.

Bu sefer ellerini uzattı ve yüzümü kavradı. Gözleri benimkileri buldu ve başını salladı. "Royce, lütfen-"

"İsim," diye homurdanarak sözünü kestim. Ağzım gerildi, içimden geçenleri doğrulamasını beklerken öfkem damarlarımda dolaşmaya başladı.

Yanağıma dokundu, eli kaynayan öfkeme karşı serindi. "Lütfen bunun için endişelenme. Ben şimdi iyiyim."

Gözlerimi yumuşattım, onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu görmeye çağırdım. "Bana güvenmiyor musun?"

Titreyen bir nefes onu terk etti. "İstiyorum, ama ben... istemiyorum-" Hıçkırdı. "Bu konuda konuşamam."

"İsme ihtiyacım var, Willow," diye yalvardım, kararlılığım titriyordu. Onun söylediğini duymak istiyordum. "Eğer bana güveniyorsan, ismi bana verirsin."

"Sana güveniyorum."

"O zaman lütfen bunu yap. Benim için."

"Bir şey yapmayacağına söz ver." Yeşil gözleri dökülmemiş yaşlarla parlüyordu. "Başının belaya girmesini istemiyorum."

"Başım belaya girmez." Ama bu konuda bir şeyler yapacağım. "Şimdi lütfen, seni kimin incittiğini söyle."

"Stuart."

Tek bir kelime. Tek bir isim. Ölmek üzere olan bir pislik.

Bölüm 9

Söğüt

T Bu ikinci şans için minnettar bir şekilde avucumu karnıma koyduğumda kulaklarım doldu.

Doktor ayrılmadan önce bebeğin sağlıklı olduğunu doğruladı ve doğum öncesi vitaminler yazdı. Verdiği güvence içime bir rahatlama hissi gönderdi. Bir daha asla görünüş uğruna bebeğimi riske atmayacaktım. Stuart'la evlenmek için tüm nedenlerim ortadan kalkmıştı, hayır, küle dönmüştü ve içimde zerre kadar pişmanlık yoktu. Altıncı hissim Stuart'la ilgili haftalardır ötüyordu ama bir aptal gibi görmezden gelmişim. İşaretleri görmüş ve umuttan gözü kör olmuş bir kadın gibi yanıldığıma kendimi inandırmıştım. Bu neredeyse içimde büyüyen küçük hayata mal oluyordu.

Royce'a bir bakış attım, odaya sessizlik hâkimken gerginliği dalga dalga yayılıyordu.

Bakışlarımı tekrar kaçırdım, ağır bir utanç beni boğuyordu. Stuart'a karşı hiçbir zaman gerçek, samimi duygular hissetmediğimi artık biliyordum. Yine de bebeği öğrendikten sonra kendimi onunla evlenmenin doğru şey olduğuna ikna etmişim.

Eğer yapmamış olsaydım... İçimden gelen sesi dinlemiş olsaydım, işler bu noktaya gelmezdi.

Royce başka bir Gey söylemeden komodinin üzerindeki GiÇeye uzandı ve cildime merhem sürerek çürükleri kapatmaya baĞladı. Hareketleri metodikti, asla acı ya da rahatsızlığa neden olmuyordu.

Ama göğsümdeki ağrı bunu telafi etti.

"Seni daha önce kaç kez incitti?" Royce'un sesi yumuşaktı ama içindeki uyarıyı fark etmemek imkânsızdı. "Sanırım bu ilk değildi.

önce."

"Royce, lütfen yapma-"

"Willow, zaten toplu katliam yapmaya hazır bir durumdayım. Lütfen o piçin yaptıklarını mazur gösterme."

Elbette haklıydı. Stuart'ın bana yaptıklarını haklı çıkarmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Bakmam gereken bir bebek varken olmazdı. Zaten sevdiğim bir bebek.

"Bana ilk kez el kaldırıyor," dedim sonunda, gerçeği görebilmesi için gözlerini tutarak. "Ama onun öfkesine dair bazı işaretler gördüm ve bunları görmezden gelmemem gerektiğini bilmeliydim."

"Neden bir şey söylemedin?" diye sordu, keşke basit bir cevabı olsaydı. Hamile kalmamış olsaydım, muhtemelen söyledim. Ama içimde büyüyen bu küçük hayat her şeyi değiştirmişti. "Willow, arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Beni oraya götürdü ama kendimi savunmam gerekirse, Aurora ya da Sailor'a da tek kelime etmemiştim. İster utanç deyin ister farklı bir gerçeklik özlemi. En iyi arkadaşlarımdan, üzerinde yürüdükleri toprağa tapan adamlara aşık olmalarını izlemiştim. Elbette mafya adamıydılar ama yine de. Kızlarımı en önemli öncelikleri haline getirmelerinde hata bulamazdınız.

Ve orada bir aptal tarafından hamile bırakılıyordum çünkü kurak bir dönemde gidip bir kaçamak yapmak zorundaydım.

"Seni kaybetmekten korkuyorum," diye itiraf ettim sonunda.

"Beni asla kaybetmeyeceksin." Burnunun ucunu benimkine değdirdi. "Ben buradayım. Senin için buradayım." Güçlü kollarını bana doladı ve nazikçe sıktı. Kendimi hiç şu an hissettiğim kadar güvende hissetmemiştim. "Bir daha kimse sana zarar veremeyecek."

"Onunla evlenmeyi asla kabul etmemeliydim," diye mırıldandım. "En başından beri bunun bir hata olduğunu biliyordum."

"Neden yaptın o zaman?"

"Çünkü hamileyim" diye fısıldamadan önce bir kalp atışı kadar sessizlik oldu.

"Hamile mi?" diye tekrarladı, sesi ürkütücü derecede sakindi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, sonra sesimi çıkaramadan başımı salladım. Stuart çılgına dönene kadar, içimde hamile olduğum için pişmanlık duyan küçük bir parça vardı. Stuart doğru adam değildi. Doğru zaman değildi. Koşullar ideal olmaktan çok uzaktı.

"Willow-"

"Royce." Birbirimize ters ters baktık, ikimiz de boyun eğmek istemiyorduk. Başım çatlayacak gibiydi ama bunu anlamasına izin vermeyecektim. "Peki ne olacak?" Sonunda sessizliği bozdum.

"Bu durumdayken stressiz bir ortama ihtiyacınız var."

Başımı salladım. "Anlaştık."

Bana memnun bir gülümseme fırlattı. "Olayları benim gibi göreceğini biliyordum."

Gözlerimi devirdim. "Yanlış anladınız. Stressiz bir ortama ihtiyacım olduğu konusunda hemfikirim. Bu yüzden işleri benim için biraz daha az stresli hale getirmek için birlikte kalmamız konusunda ısrar etmek zorundayım. Olanları kimseye anlatmaya hazır değilim ve kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar yanımda birine ihtiyacım olduğunu kabul edebilirim." Bana baktı, gözlerini öfkeyle kırıştırdı, gözlerinde şaşkınlık vardı. İçimi çektim. "Sen benim güvenlik battaniyemsin Royce," dedim. "Eğer Stuart'ı dövmek istiyorsan, ben de seninle gelmek istiyorum." Stuart'ın buna değmeyeceğini iddia edebilirdim ama Royce'u bu işin peşini bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Bu yüzden bu konuda onu destekleyecektim, çünkü o piç iyi bir dayacağı hak ediyordu. "Ve ben de onu öldürmemeni sağlamak için orada olacağım."

"Stuart için mi endişeleniyorsun?"

"Hayır, senin için endişeleniyorum," diye tersledim. "Eğer onu öldürürsen ya da yeterince ağır bir şekilde döversen, muhtemelen ortadan kaybolmak zorunda kalacaksın. Seninle olmak istiyorum, böylece birlikte saklanabiliriz. Ayrıca, eşyalarım otelde."

Nefesimi tuttum, oturup elini saçlarında gezdirirken sözlerimi düşünmesini izledim.

"Hamile," dedi, sanki bu kelimeyi sınıyormuş gibi. Başımı salladım ve bana ters ters baktı. "Bana daha önce gelmediğin için çok kızgınım!"

Şaşkınlıkla göz kırptım.

"Affedersiniz?" Öfkeyle tısladım.

"Bana güvendiğini sanıyordum," dedi, sesinde açık bir suçlama vardı.

"Her şeyden önce, tavırlarından hoşlanmıyorum, bu yüzden biraz sakinleşsen iyi olur," dedim, hâlâ düz olan karnımı ovuşturarak. "Ve sana güveniyorum." Sanki bana inanmıyormuş gibi alay etti. "Şokta olduğunu biliyorum; öğrendiğimde ben de öyleydim. Ama ne olursa olsun, bana biraz saygı göstereceksin." Royce bana baktı, dudağı hafifçe seğiriyordu. "Ve hayır, beni konuşmamızdan alıkoymayacaksın. Eğer otele gideceksen, beni de yanında götüreceksin. Aksi takdirde burada kalacaksın ve ben de sana göz kulak olacağım."

Aramızdaki gerginlik, görünmez ipini göğsümü sıkıca sarana kadar örerek nefes almamı zorlaştırdı. Parmak eklemlerim beyazlaştı ama an sonsuzluğa uzanırken gözlerimi kaçırmayı reddettim.

"Peki," diye kabul etti sonunda ve *nefesim* kesilerek beni terk etti. "Ama önce biraz uyuyacaksın. Şafaktan önce gideceğiz."

"Tamam." Bensiz gitmediği sürece şu anda her şeyi kabul edebilirdim. Neredeyse her şeyi.

"Ve seni arabama, sonra otel odasına, sonra da arabaya geri götüreceğim. Eğer biri bir şey yapmaya kalkarsa, önce ateş edip sonra soru soracağım."

Sözleri midemi bulandırmalıydı ama bulandırmadı. İyi ya da kötü, Royce beni güvende hissettirdi.

"Anlaştık."

Bölüm 10

Royce

I Willow uyurken yanında kalıp yüzündeki morlukları ve izleri gözlemledim. Göğsümde yeniden öfke titreşmeye başladı, Stuart'ın ağzını burnunu kırmak, hayatına son vermek için can atıyordum. yapılmış.

Willow bana hamileliğini söylediği andan itibaren, içimde yanan bir kızgınlık koru kalbime doğru yol aldı. Stuart'tan nefret ediyordum ama kendimden daha da çok nefret ediyordum. Ve bir de ezici bir suçluluk duygusu vardı. Eğer ben olmasaydım, Stuart onunla asla tanışamayacaktı. O göt suratın Willow'a yaklaşmasına asla izin vermemeliydim.

Başka hiçbir kadına karşı bu kadar şiddetli bir sevgi hissetmemiştim. Hiçbir şeyin benim olmasını göğsümü acıtacak kadar çok istememiştim. Evet, onu istemenin neden yanlış olduğuna dair bir sürü neden olduğunu biliyordum; benim olmayan bir bebeği vardı, kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı. Ayrıca benim gibi sapıkça şeylerle ilgilenmesine imkân yoktu ve muhtemelen bunu öğrenirse benden iğrenirdi. Ama ona değer vermekten kendimi alıkoyamıyordum. Eğer bana izin verseydi, son nefesime kadar ona tapardım.

Sabah ilerleyip şafak yaklaşırken, yeminime sadık kalarak Willow'u uyandırdım ve arabama kadar taşıdım.

Land Rover'ın deri koltuğuna yığılmış küçük bedenine doğru bir bakış fırlattım. Neyse ki kayınbiraderim ziyaretlerinden birinde arabasını bırakmıştı, ben de bu sabah onu kullanma özgürlüğüne sahip oldum. Willow için spor arabamdan daha konforlu bir seçenektir, daha güvenli olduğundan bahsetmiyorum bile.

Kız kardeşime ait bir çift tayt ve onun partisinde giydiğim beyaz gömleği giydiğinde çok güzeldi. Normalde kusursuz olan cildini çürüten morluklara rağmen Willow görülmeye değer bir manzaraydı. Gür koyu bukleleri dolgun yanaklarını çerçeveliyordu ve bir şey kalbimi sızlattı. Onunla her zaman böyleydim ve bu şansı kaçırmakla aptallık etmişim.

O benimdi ve içinde büyüyen bebek de benim olmalıydı. Zamanın akıp gitmesine izin vermişim ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Ne kadar aptalmışım.

Yıllar geçtikçe, dünyanın neresinde olursak olalım, bir şey bizi her zaman bir araya getirdi. Beni elinde tuttuğunu göremeyecek kadar aptal ve kördüm.

Bu aşk değildi. Olamazdı da. Ancak, hafiflemeyi reddeden çıldırtıcı bir duyguydu.

Ben vites değiştirip otele doğru ilerlerken Willow'un bakışları bana kaydı. Stuart denen herifi her düşündüğümde göğsümdeki öfke alevleniyor, hedefimize yaklaştığımız her kilometre bu öfkeyi daha da artırıyordu.

Ellerim direksiyon simidinin etrafında o kadar sıkı kıvrıldı ki deri protesto için çatladı.

"Royce." Fısıltısı öfkemi darmadağın etmeye yetti. Bakışlarımız sadece bir anlığına kilitlendi ama gözlerinde bilmiş bir parıltı parlıyordu. "Sen delisin. Ben de kızgınım. Ama lütfen umursamaz olma."

Beni ne kadar iyi tanıdığına dair bir gülümsemeyi gizledim. "Söz veriyorum, ama birinin o şerefsiz bir ders vermesinin zamanı geldi."

"Katılıyorum," diye cevap verdi başını sallayarak. "Bir dereceye kadar." Bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti: "Ve lütfen ona büyük ağabey azarlaması taktiği uygulamayın."

Onun sözleriyle keyfim kaçtı. Benden bir kardeş olarak bahsetmesi beni sinirlendirdi.

"Ağabey?" Sesim ürkütücü derecede sakindi.

Bana yorgun bir gülümseme sundu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Kendini tutmayı hiç sevmezdi, bu yüzden yüz ifademi nötr tutarak "Beni aydınlatman gerekecek" diye ekledim.

Ağır bir iç geçirdi. "Lütfen kendini kaybetme. Her zaman aşırı korumacı oldun ve bu yönünü seviyorum, ama bunu yapmanı istemiyorum."

Benim yüzümden başın belaya girebilir. Stuart kendi yatağını yaptı, şimdi o yatakta yatma zamanı. Ancak, özgürlüğünüz pahasına değil."

"Ondan herhangi bir destek istiyor musunuz-" "Hayır."

Ona üstünkörü bir bakış atmam bunu kastettiğini doğruladı ve yüz ifadem yumuşadı. "Ve senin... onun... *senin* bebeğin?"

Tanrım, bunu söylemek için tüm irademi kullandım. Dilimdeki metalik kan tadı, Stuart'ın Willow ya da bebekle herhangi bir bağlantısı olmasından duyduğum tiksintiyle eşleşti. Kışkırdığım için değil -evet, kıskanıyordum- ama esas olarak adam tehlikeli olduğu için ve Willow'un yüzü, onun yanında asla güvende olamayacağının açık bir hatırlatıcısıydı.

Uzun bir sessizlikten sonra nihayet teslimiyetle cevap verdi.

"Tabii ki kendi çocuğunun yanına gelmesini engelleyemem ama bebeğin güvenliği benim önceliğim olacak. *Annem* her zaman derdi ki, bir erkek sana bir kere vurursa, bir daha yapar. Seni bir kez aldatırlarsa, bir daha yaparlar. Ve ben onun haklı olduğuna inanıyorum."

"Güzel." Uzun, yavaş bir nefes verdim ve bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. Tüm kalbimle aynı fikirdeydim ve yıllardır Willow için yeterince iyi olup olmadığımı sorgulamama neden olan şey de tam olarak buydu. Hile yapmadım

-Tam olarak değil, ancak cinsel tercihlerim böyle algılanabilir. Aşağılama, övme, mazoşizm, şaplak atma ve hatta bazen partnerimi bağlayıp kırbaqlama.

Burnumun kenarını çimdikledim.

Hayal kırıklığı ve kendimden nefret derimin altında yanıyordu. Şu anda tek istediğim Willow'un istediği ve ihtiyaç duyduğu şey olmaktı ama BDSM'ye olan ilgimi öğrenmesinin onun bana bakış açısını sonsuza dek değiştireceğinden emindim.

Ve *bununla* başa çıkamazdım. Onu bir arkadaş olarak da kaybedemezdim.

Göğsümdeki baskı artarken onun temiz, sıcak kokusu arabaya doldu, beni sarhoş ederken kafamı bulandırdı.

Birkaç blok boyunca sessiz kaldım, Lizbon'un bazı bölgelerinden geçtim, zihnim saatte milyonlarca mil koşuyordu. Bu karmaşadan kurtulmasına yardım etmenin bir yolu olmalıydı - Stuart'ı hayatına soktuğum için duyduğum suçluluk duygusunu hafifletmenin bir yolu.

Çözüm bana bir ton tuğla gibi çarptığında kırmızı ışıktaki oturuyorduk.

"Biz evleniyoruz." Kelimelerin açıkta söylenmesiyle göğsümdeki ikiz alevler tam bir cehenneme dönüştü ve Land Rover'ın camlarından pinpon topu gibi sekti.

Willow dik oturmuş, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Her geçen saniye, bunun hayatımın en iyi fikri olduğundan emin oluyordum.

"Şimdi neyiz?"

Otelden bir blok ötede durup onunla göz göze geldiğimde nabzım öfkeli bir ritimle atıyordu.

"Evleneceğiz," diye tekrarladım sabırla. Sesimin sertliği duygularımın yoğunluğuyla eşleşiyordu. Lanet olsun, onu korkutup kaçırmadan önce kendime gelmeliydim. "Stuart'ın sana asla sahip olamayacağını anlamasını sağlamanın daha iyi bir yolu yok. O orospu çocuğuyla önümüzdeki bir saatin nasıl geçeceğine bağlı olarak yaşayacak ama bebeğinin hayatına adımını atamayacak." Her ne kadar kendime bunu onun için yaptığımı söylesem de, bunun tamamen bencilce nedenlerden kaynaklandığını biliyordum. "Stuart'ı öldürmemi istemezsin, ben de onun sana yaklaşabileceğini düşünmesini istemem. Yeraltı dünyasında bağlantılarım ve küçük bir ordudan daha fazla silaha erişimim olabilir ama Stuart'ın da bağlantıları var. Ayrıca zedelenmekten hoşlanmayacak bir egosu var."

Willow'u evimin önünde yaralı bulduğumda beni saran dehşeti bir daha yaşamak istemiyordum. Orada olmama ihtimalim daha da korkutucuydu.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve teklifimi düşündüğünü umduğum bir ifadeyle başını öne eğdi. Çok romantik bir teklif değildi ama açık açık söyledim ve geri almayı reddettim.

"Royce, ben hamileyim." Sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi yavaşça konuştu.

"Sana ve bebeğe ben bakarım."

"Ama-" Elimi ensesine sarıp aramızdaki mesafeyi kapattığımda cümlesi yumuşak bir nefesle kesildi.

"Evlen benimle, Willow." Tuhaf ve yabancı bir duygu olan güvensizlik, kalbime doğru sinsice ilerledi. "Biz en iyi arkadaşız. İyi anlaştığımızı zaten biliyoruz. Bu işi yürütebiliriz."

"Bu tam olarak hayal ettiğim gibi değil..." "Bir teklif" diye eklemeden önce duraksadı, yutkundu.

"Normalin canı cehenneme, Willow. Bu sen ve ben. Seni koruyacağıma, seni onurlandıracağıma, sana ve bebeğine iyi davranacağıma söz veriyorum." Sesimin sertliği

Beni ürküttü, ama göğsümün içinde kıvrılan bu duyguların yoğunluğundan daha fazla değil.

"Ama beş parasızım ve işsizim."

Kelimeler ağzından çıktığı anda, hata yaptığını anladı. Bakışlarımız buluştu ve bunun benden sakladığı başka bir sır olduğunu bilerek farkındalığı arttı.

Saçının bir tutamı yüzüne dolandı ve elimi kaldırıp kulağının arkasına sıkıştırdım. Dokunuşum hafif ve saygılıydı ve vücudunu küçük bir ürperti sardı. Bunun olumlu mu yoksa olumsuz bir tepki mi olduğunu anlayamadım, bu yüzden onun yerine yüzüne odaklandım.

"İşini ne zaman kaybettin?" Sesim yumuşaktı ama biraz da sertti.

"Birkaç hafta önce." Yüzündeki yalanı görerek sessiz kaldım. "Bir aydan biraz fazla oldu."

"Neden?" Alt dudağını çiğnerken, muhtemelen yalan söylemenin akıllıca olup olmadığını tartışıyordu. "Gerçeği istiyorum, Willow."

Boyun eğerek iç çekti. "Stuart prodüksiyonlardan birinde ortaya çıktı ve kendini kaybetti. Patronum bunu pek hoş karşılamadı." Yutkundu. "Fiziksel şiddetten hoşlanmazdı."

Hayır. Lanet olsun. Kahretsin.

"Ve bunu benden sakladın, neden?"

"Bilmiyorum." Bocaladı, utanç yanaklarını boyamıştı. "Hamile olduğumu o hafta başında öğrenmişim ve sana koşmak yanlış geldi." Vücudundan bir ürperti daha geçti ve ben sabrımı kullanarak gözlerimi kapadım. "Kendimi ezik gibi hissettim."

Koyu renk kirpikleri yanaklarına gölge düşürerek aşağı indi ve kendimi toparlamadan önce alnımı bir anlığına onunkine bastırdım.

"Her zaman bana koşmalısın." Sessiz kaldı, gözleri içimi parçalayan duygularla parlıyordu. "Ne olursa olsun, ne zaman, nasıl olursa olsun. Bana geleceksin. Anlaşıldı mı?"

Başını salladı.

"Hâlâ işsiz bir kadınla planını gerçekleştirmek istiyor musun?" diye mırıldandı.

"Kesinlikle. Bir daha asla para konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. Benimleyken olmaz. Ayrıca, sen çok zekisin. Şirketimde bana yardımcı olabilirsin."

Boğuk bir kahkaha attı. "Yatırım stratejiniz hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Milyarder olarak kalmak istiyorsan sana bu konuda yardımcı olamam."

Servetimin büyük bir kısmı bana miras kalmıştı ama ben de tıpkı kardeşlerim gibi emlak ve hisse senetlerine yatırım yaparak ve birkaç başarılı eğlence mağazası açarak servetimi genişlettim.

"O zaman ödül karısı ol. Ne istersen yap." Kısıtlama ve duygular sesimin kenarını sertleştirdi. Onu bırakmamın imkânı yoktu. O benim korumam altındaydı.

"Hamileyim ve bebeğim yok-"

Birlikte olmamamız için nedenler bulmaya çalışıyordu ve ben buna izin vermiyordum.

"Sana ve bebeğe güzel bir hayat vereceğim." Bana şüpheli bir bakış attı, hala ikna olmamıştı ama reddetmek bir seçenek değildi. Artık değildi. "Annemin hayatı üzerine yemin ederim."

İç çekti. "Sana inanıyorum ama ben senin sorunun değilim. Bebeğim de öyle." "Sen benim korumam altındasın, bebek de öyle. Ve sadece açık olalım diye söylüyorum,

Sen benim sorunum değilsin. Sen benim çözümümümsün." Gözlerini kısmıştı. "Ha?"

Zihnim harıl harıl çalışıyordu. "Bana bir iyilik yapmış olacaksın." "Nasıl yani?"

"Korunduğunu bilmek bana huzur verecek." Gözlerim karnının alt kısmına kayd. "İkinizin de."

Kaşları çatıldı. "Bu... Minnettarım... Gurur duydum-" "Benim için yap," diye araya girdim. "Eğer kendin için yapmayacaksan, benim için yap. Bana." Bunun neden iyi bir fikir olduğuna onu ikna etmek için bir neden bulmaya çalışıyordum. "Katıldığım iş etkinliklerinde benim için araya girip bana bir artı bir teklif ediyorsun. Eğer evliyse, bu konuda endişelenmeme gerek yok."

Hafifçe kıs kıs güldü. "Evet ve senin için bir eş bulmanın ne kadar kolay olduğunu biliyorum."

"Ama hiçbiri..." Söylenmemiş kelimenin aramızda asılı kalmasına izin verdim. Onu korkutup kaçırmak istemediğim için duygularımı çabucak dizginledim. "O kadınlar beni tahrik etmiyor. Ayrıca... imajımı düzeltmeme de yardımcı olmuyorlar. Magazin gazeteleri bana iş kaybettiriyor. Geçimleri için bana güvenen insanların kötü basın yüzünden acı çekmesine izin veremem." Sözlerimi düşünürken alt dudağı dişlerinin arasında kayboldu. "Bu ikimiz için de bir kazanç olacak," diye ekledim.

Başparmağımı boynuna götürdüm ve nabzının attığı yere bastırdım.

"Yani... tamamen platonik mi olacak?" Yıllar süren arkadaşlığımız boyunca iyi tanıdığım bir meydan okumayla beni inceledi. "Çünkü şu anda ihtiyacım olan son şey Royce, senin ya da bir başkasının kitabında bir dipnot olmak."

"Kesinlikle platonik," diye kabul ettim. *Şimdilik*. Çünkü Willow çok yanılıyordu.

O hiçbir kitapta dipnot olarak yer alamazdı. O bir kitaptı, tam bir ansiklopediydi.

Bölüm 11

Söğüt

A Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, kuşların şafak şarkıları havada süzülüyor ve doğan güneş Lizbon'a pembe bir renk veriyordu. Şehrin sokakları hareketlenmeye başladı ve Lizbonluların koşuşturması

erken kalkanlar dünyayı uyandırmaya başladı.

Bir evlilik. Royce ile.

Bu bir rüyanın gerçekleşmesi olmalıydı, ancak platonik talebimi kabul ettiğinde hayal kırıklığına benzer bir şey midemin çukuruna ağır bir şekilde yerleşti. Kulaklarımda uyarı çanları çaldı ama kalbim onları kesinlikle görmezden geldi.

Bunu bebeğim için yapardım.

Babam dışında Royce'tan daha fazla güvendiğim kimse yoktu. İşsizdim ve ailemin yanına taşınmayı planlamadığım sürece ben de evsizdim çünkü düğün hazırlıkları için kira kontratımı iptal etmişim.

"Fazla düşünmeyi bırak," diye talimat verdi Royce. Arabadan indiğinde, dönüp kapımı açmasını, sonra da beni zahmetsizce kollarına almasını izledim. Stuart'a ders vermek için yolda yürümeme olayını gerçekten ciddiye alıyordu. "Birbirimize yardım edeceğiz ve en iyi tarafı da uyumlu olduğumuzu zaten biliyoruz," diye ekledi otelin girişine doğru ilerlerken.

Kalbim yerinden fırladı.

Çok iyi anlaşıyorduk ama sürekli onun yanında olursam kendimi kontrol edebileceğimden emin değildim. Royce muhteşem bir numuneydi, ama buna bir de nazik ve cömert karakterini eklerseniz, ona karşı koymak imkânsız olacaktı.

"Ama..." *Seks yapabilir miyiz?* "Başkalarıyla görüşürsek insanlar bunun sahte olduğunu anlar."

Kıpırdamadan durdu, adımları
adımlarının ortasında durakladı.

"Hangi diğer insanlar?"

"Sen... Şey... Biz..." Kendimi büyük bir aptal durumuna düşürüyordum. Bunu gerçekten iyice düşünmeliydim. Kollarında kıpırdandım, bakışlarıyla buluşmadan önce kollarım boynuna dolandı. "Royce, sen bilinen bir playboysun; gittiğin her yerde kadınlar sana saldırıyor. Bekâr kalmanı beklememin imkânı yok."

Ağzında küçük bir gülümseme belirerek yürümeye devam etti.

"Bu evlilikte ikimiz de bekar olacağız." *Ouch*. Kirli sakalları, koyu dalgalı saçları ve daha da koyu gözleriyle yıkıcı derecede yakışıklı görünüyordu. Ve karşı koymak zordu. "Tabii bağlanmayı tercih etmezsen..."

Ses tonundaki ima, ona bir geceliğine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hayal ettiğimde midemdeki ısının azalmasına neden oldu. Sadece bir gece.

İlginçtir ki Royce ve ben seks hayatlarımız hakkında konuşmaya hiç cesaret edememiştik. Yine de, kamusal kişiliği sayesinde, çoğunlukla kadın nüfusu tarafından körüklenen sapkın ilgi alanlarına ilişkin pek çok spekülasyon sızmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" Boğuk bir sesle sordum, yanaklarımı bir sıcaklık dalgası boyadı.

"*Grinin 50 Tonu* gibi demek istiyorum." Sesinde beni içten dışa aydınlatan bir şey vardı - saygı, yumuşak bir çekicilik. Royce'un Christian Grey olması kulağa heyecan verici gelmiyordu. "Hemen heyecanlanma Willow. Şaka yapıyorum."

Alay ettim.

"Peki, bekârlık olsun." Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalıştım. "Yeterince kolay olmalı," diye yalan söyledim, o anda şimşeklerin üzerime çakmamasına şaşırarak.

Royce otele girdi, beni gelin gibi taşırken her zaman istediğini elde etmiş bir milyarderin özgüveniyle lobide yürüyordu. Bugünün düğün günüm olduğu düşünülürse ironikti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim," dedi kapıcı, muhtemelen bandajlı yüzüme bakarak ve bir olay çıkarıp çıkarmayacağımızı merak ederek beni dikkatle süzdü.

Royce adamı görmezden gelerek yürümeye devam etti, sonra durdu ve omzunun üzerinden tartışmaya yer bırakmayacak bir şekilde konuştu. "Auclair-Harris düğünü gerçekleşmeyecek. Neredeyse gelin olan kız fikrini değiştirdi. Benimle kaçmaya karar verdi."

Royce'un lezzetli, erkeksi kokusu ciğerlerime doldu ve midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

"Ama rahip değil," diye ekledi. "Efendim?"

"Rahip burada kalsın, ben de sana bunun karşılığını vereyim." Royce'un gözleri bana döndü ve asansörlere doğru ilerlemeye devam etti. "Ailene ve arkadaşlarına haber vereceğim."

Ailemin rahibinin, yani kendi ailemi evlendiren adamın beni evlendirme planından haberdar olması beni şaşırtmadı. Harris ailesi pek dindar sayılmazdı ama annemle babam onun da orada bulunup evliliği kutsaması konusunda ısrar etmişlerdi.

Yorum yapmadan edemedim. "Kaçmak, ha?"

Yüzündeki asık ifadeye rağmen gözlerinde bir gülümseme dans ediyordu. "Sanırım ortadan kaybolmadan önce yoğun bir gün geçireceğiz."

Ayrıntı vermedi ve ben de cevap bekleyen bakışlarımı ona diktim. Boş asansöre adımını attı ve en üst katın düğmesine bastı. "Peki ailemin rahibine neden ihtiyacın var?"

Dudağı seğirdi. "Günahlarımı itiraf etmeliyim."

Asansörün kapıları kapandı ve otel odama doğru sessiz yükseliş başladı.

"Günahlar mı yoksa sapkınlıklar mı?" "Günahlar mı yoksa sapkınlıklar mı?"

aramızda çatırdadı.

Bana ateş dolu bir bakış fırlattı. "Belki ikisi de?"

Gülümsedim, sonra hemen yüzüm buruştu ve elimi çeneme götürdüm. Bu bizi buraya getiren şeyi hatırlatmaya yetti ve ruh halimiz bozuldu. Rahip ve her şey unutulmuştu, ensesindeki kavrayışımı sıkılaştırdım ve göğsümdeki bu düğümün gevşeyeceğini umarak sıkı bir nefes verdim.

"Onu öldürme Royce," diye mırıldandım. "Stuart buna değmez."

Royce'un yüzü okunamaz bir maskeye dönüşmüştü ama vücudu kışın ortasında kutup sıcaklığına eşdeğer bir şey yayıyordu.

Önsezi, Royce'un soğuk öfkesinin her şeyden daha tehlikeli olduğu konusunda beni uyararak omurgamdan aşağı süzüldü.

"Merak etme bebeğim," dedi. "Bugün kimseyi öldürmeyeceğim."

Asansör çaldığında ve kapı açıldığında, yaklaşan tehlike hissinden kurtulamıyordum.

Şans eseri otel odanın kapısını açan bir hizmetçiyle karşılaştık - Royce ona karşı konulmaz gülümsemesini ve bir yığın faturayı gösterdikten sonra tabii ki.

"Bizi gördüğünü kimseye söyleme." Tehdidini cazibeyle ve kaslarını saran ince bir gerginlikle dile getirdi.

"Söylemeyeceğim, efendim. Tek kelime bile etmem."

Adam memnun bir şekilde başını salladı ve kadın koşarak uzaklaştı. İçeri girdiğimizde, dünkü gibi duran odaya şöyle bir göz attık. Gelinliğim kapıda asılı duruyor, bize alaycı bir ifadeyle bakıyordu. Stuart'ın odasının neye benzediğini hayal ettim ve bana saldırdıktan sonra temizlik görevlilerini çağırıp çağırmadığını merak ettim.

Royce beni yavaşça yatağın kenarına bıraktı, spor çantamı aldı ve tüm eşyalarımı verimli bir şekilde içine yerleştirmeye başladı. Odanın benim burada olduğuma dair hiçbir iz taşımaması sadece iki dakikasını aldı.

Son parçanın, gelinliğimin önünde durdu. "Kim seçti bunu?"

"Annemindi," diye mırıldandım, dalgın dalgın karnımı ovuyordum. Vücudumdaki ağrı zonkluyordu ama doktordan bebeğin sağlıklı ve güvende olduğuna dair güvence aldığım için artık dayanılmaz değildi. "Bana uyması için küçük ayarlamalarla."

Başını salladı, telefonunu çıkardı ve hararetle yazmaya başladı. Art arda üç kez zil çaldı ve ben tam o mesajları kimlere gönderdiğini merak etmeye başlamışken, narin kumaşı askıdan indirdi ve fermuarını açtı. "Tamam, hadi giyelim."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Neden? Bugün evlenmiyorum ki."

Benimle yüzleştğinde gülümsemesi tembel bir cazibeye sahipti ve sonunda benden önce sayısız kadının deneyimlediği Royce'u görebiliyordum. Tehlikeli bir baştan çıkarma. "Benimle evleniyor musun, yoksa çoktan unuttun mu?"

"Bugün mü? Rahiple kastettiğin şey bu muydu?" Şaşkınlıkla ağzım açık kaldı. Gözlerim çekmecenin üzerindeki aynaya kaydı. "Bana bak, hırpalanmış, çürümüş, çürük bir elmayım."

Önümde durdu ve bir dizinin üzerine çöktü, elleri belimi öyle bir yumuşaklıkla sardı ki, onu neredeyse kendimden daha iyi tanımıyor olsaydım bunu yapabileceğini düşünmezdim.

"Çok güzel görünüyorsun ve hiçbir kesik ya da çürük bunu gizleyemez." Sesindeki hürmet göğsümde duyguların birikmesine neden oldu. Lanet olası hormonlar. Onun nefis kokusuyla sarhoş oluyor, sözlerinin rahatlığına isteyerek kapılıyordum. "Evleneceğiz, sen bir Ashford olacaksın ve bir daha kimse sana dokunamayacak."

"Tamam," diye nefes aldım, sözleri ihtiyacım olduğunu bilmediğim güvenceyi sağlayınca içimi bir rahatlama duygusu kapladı.

"Giyinmene yardım edebilir miyim?"

"Teknik olarak beni bunun içinde görmemen gerekiyor, biliyorsun," dedim usulca. "Bu kötü şans getirir."

"Kendi kurallarımızı koyacağız, bebeğim."

Yanağımı öperken gözlerinde kahkahalar dans ediyordu, sonra boyunun tamamına kadar yükseldi. Güçlü parmaklarının beni ustalıkla soymasını, sonra da annemin elbisesini giymeme yardım etmesini izlerken göğsüm inip kalktı. Düğmelere uzandığında parmaklarının titrediğine yemin ettim ve ona meraklı bir bakış fırlattım. Belki de tereddütleri vardı.

"Royce," diye fısıldadım ve gözleri benimkilerle buluştu. "Emin misin? Pişman olmanı istemiyorum."

Son saten düğmeyi de yerine yerleştirdikten sonra bir adım geri çekildi ve duvara yaslandı. Dikkatinin her zerresi benim üzerimdeydi ve içimde tam bir cehennem yaratıyordu. Bana öyle baktığında, hassas tenimi okşayışını neredeyse hissedebiliyordum.

Hâlâ deri ceketini giyyordu, aramızdaki zıtlık çok belirgindi. Yine de bir şekilde birbirimize uyuyorduk.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım" diye cevap verdi ve içimden rahat bir nefes aldım. Her şeye rağmen bugün evlenecekmişim gibi görünüyordu.

Yavaşça ayağa kalktım ve keskin bir nefes alarak aynaya doğru ilerledim. Beyaz ipek kıvrımlarımı sarıyor, zarif çizgilerle yere kadar uzanıyor ve zevkli bir V yaka hayal gücüne yer açıyordu. Dönüp başımı çevirdim ve değişen tek parça olan sırtıma bir bakış attım. Açık sırt neredeyse kuyruk sokumuma kadar iniyordu ve bu açıklık elbiseye seksi bir hava katıyordu.

"I..." Boğazımı temizleyerek tekrar denedim. "İlk kez deniyorum." Söylemediğim şey, son iki hafta içinde her denemeye gittiğimde göğsümün ve boğazımın kurdeşen döktüğüydü. Görmezden geldiğim bir işaret daha. Royce doğruldu ve gözlerimiz birbirine değdiğinde gözlerinde o kadar çok sevgi gördüm ki nefesimin kesildiğini hissettim. "Biraz makyaj yapmalıyım."

"Eğer istersen," dedi. "Gerçi sen bu halinle de mükemmelsin." Tanrım, bir kadın böyle bir adama nasıl karşı koyabilirdi ki? Ben cevap verecek bir şey bulamadan Royce'un bakışları bitişikteki kapıya kaydı. "Odası şurada mı?"

Tereddütle başımı salladım ve ben daha gözümü bile kırpamadan odanın diğer ucuna doğru ilerlemeye başladı. "Bu uzun sürmeyecek."

Sonra kapıyı öyle bir tekmeledi ki menteşeleri uçtu -ki bu çok şey ifade ediyordu çünkü bu otelin kapılarının demir kaplı ve temelde kurşun geçirmez olduğunu biliyordum. Odadan tiz bir çığlık geldi ve tüm sağduyuma rağmen ayaklarım beni kapıya götürdü. Stuart'ın deve gibi sürüldüğünü görünce şaşırمامam gerekirdi.

Üzerinde beyaz bir önlükten başka bir şey olmayan bir kadın, kartal şeklinde açılmış bir Stuart'ın üzerine oturmuş, çılgınca eğiliyor ve abartılı inleme sesleri çıkarıyordu.

Royce hizmetçiye bir bakış bile atmadan, "Kaybol," diye bağırdı. Karanlık ve öfkeli bakışlarını Stuart'a dikmiş, yatakla arasındaki mesafeyi kapatıp ona öyle sert bir yumruk indirmişti ki, Stuart'ın kafası yana doğru uçmuştu. "Birine tek kelime edersen seni bulurum."

Yüzündeki dehşet, bunu yapamayacağını kanıtlıyordu ve neredeyse onun için üzüliyordum. Royce istediği zaman korkutucu olabiliyordu.

"Ne oluyor, Royce?"

"Onunla ilk çıkmaya başladığında sana ne demiştin?" diye bağırdı ve bu kez doğrudan burnuna yumruk attı. Stuart inledi, yüzünden kan damlıyordu. "Ne dedim ben sana Stuart?"

Donup kaldım, aklımın bir köşesinde hizmetçinin odadan kaçıp gittiğini fark ettim.

"O senin değil," diye tükürdü Stuart, cesaretini toplamış ve açıkça ölmek istiyordu. Royce bir silah çıkardı ve Stuart'ın şakağına dayamadan önce ona bir tabanca darbesi indirdi. Ne yazık ki bu Stuart'ı bayıltmadı ve gevezeliğe devam etti. "Sen aletini içine sokamadan onu hamile bıraktığım için kızgınsın."

Royce'un silahının namlusu kafasının yan tarafına iyice bastırması, parmağı tetiğe dayanmıştı. Kanım kulaklarımda o kadar yüksek sesle çınlıyordu ki kendi düşüncelerimi duyamıyordum.

"Royce-" Sonunda sesimi bulabildim. Midemde bulantı çalkalanırken bakışları bana yöneldi. "Ne dediğini hatırla."

"Beni odanda bekle." Sakin, soğuk sesi kalbimi deldi ve korku omurgamdan aşağı yuvarlandı.

"Lütfen onu öldürmeyin." Çenesi sıkıştı. Royce'un aptalca seçimlerimin bedelini ödemesine izin veremezdim. Eğer o tetiği çekerse, sonu hapishane olurdu. Kameralar bizi asansörde yakalayacaktı ve bu kapıcıya ya da canını kurtarmak için kaçan hizmetçiye rastlamadan önceydi. Polisin henüz gönderilmemesine şaşırıyordum. Yani, hayır. Royce'un soyadı bile onu kurtaramazdı. "O buna değmez," dedim, daha önceki konuşmamızı hatırlaması için onu zorlayarak.

Başını salladı ve silahı yerine koydu, ben de rahatlamaktan neredeyse midem bulanarak iç çektim.

"Willow, bunu görmene gerek yok," dedi Royce, bakışlarını Stuart'tan ayırmadan ve başını sallayarak. Stuart, ereksiyonu hâlâ tavana doğru dikilmiş bir halde bizim konuşmamızı izledi. Başka bir durumda olsa bu görüntü komik olurdu. "Tanrı aşkına kadın, beni diğer odada bekle."

Omurgamdan bir ürperti geçti ama odaya saklanıp her şeyi Royce'a bırakma isteğime direndim. Stuart'ı öldürürse, iyi ya da kötü, suç ortağı olacaktım.

"Kalıyorum," diye nefes aldım, kalbim göğsümden kaçmaya çalışıyordu. Royce'u tanıdığım onca yıl boyunca onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Onu öldürmene izin veremem."

Royce'un kaslı ön kolu öfkesini dizginlerken esnedi ama bunu iyiye işaret olarak almamam gerektiğini biliyordum. Stuart'ı bu yatakta görmek onu öfkeden kör etmişti.

"Onu öldürmeyeceğim ama sana zarar verirse ne olacağı konusunda onu uyardım." Onda görmeye alışık olduğum şakacılık kaybolmuş, yerini karanlığa bırakmıştı. "Öyle değil mi Stuart?"

Gözlerimi kırptım. Royce onu daha önce tehdit etmiş miydi?

Bölüm 12

Royce

S Tuart'ın cesareti bakışlarımın ağırlığı altında yavaşça söndü. İfadem içimde yükselen vahşetle uyuşmuyordu. Ona zarar vermeye nasıl cüret eder? En iyi arkadaşıma. Benim kadınıma. Hayal kırıklığı alevlendi, içimde kıvrılıp ısındı, onu koruma ihtiyacıyla yandı Güvenli.

Ama herif bu konuşma için yeterince acı çekmiyordu, ben de cebimden bir bıçak çıkardım ve şahdamarına bastırdım.

"Biliyor musun, eğer seni buradan kesersem, beynine giden ve beyninden gelen kan-" Ağzımla bir patlama sesi çıkardım ve görsel efekt için parmaklarımı şıklattım. Sonunda Stuart'ın gözlerine korku girdi ve ben de öne doğru eğildim. "Willow konusunda son hatanı yaptın."

Bıçağı boynuna bastırıp derisini kestim ve gözleri panikle irileşti.

"Bir kerelik bir şeydi," diye hırıltılı bir şekilde soludu. "Bir daha yapmayacağım."

Bıçağı kavrayışım sıkılaştı. "Bu doğru, yapmayacaksın." Bıçağı daha derine ittim ve ağlamaya başladı. Lanet olsun, daha yeni başlamıştım. "Çünkü o artık benim."

Acı dolu bir hıçkırık çıkardı.

"Onu alamazsın." Mızımızca kekelemesi sinirlerimi bozdu. "O benim çocuğuma hamile ve benim haklarım var."

Bir anda yer değiştirdim ve bıçağımı avucunun içine sapladım. Dudaklarından çıkan bir uluma duvarlara çarparak yankılandı.

"Bunu tekrarlamak ister misin?" Bıçağı etine sapladım ve ondan insanlık dışı çığlıklar duydum. Hayatımda ilk kez Harris ailesinin imaj takıntısına minnettardım. Değerli oğullarının düğünü için Lizbon'daki en pahalı oteli tutmuşlardı ve bu bina bir kalenin tüm özelliklerine sahipti. Kalın taş duvarlar, yüksek tavanlar ve pelüş halılar... Bu orospu çocuğunun çığlıklarına ses yalıtımı sağlamak için birebirdi. "Belki diğer avluyu da denemeliyiz. Ne de olsa bir hata yaptım ve sol elini bıçakladım. Ama sen sağ elini kullanıyorsun, değil mi Stuart?"

Acı çektirme ve intikam alma arzumun içimde yükselmesine izin verdim. Karanlığım nadiren beni ele geçirirdi ama ele geçirdiğinde de yoluma çıkan herkes için oyun biterdi.

Bıçağı çıkardım ve tehdidimi yerine getiremeden bir çığlık attı. "*Lütfen* Royce. Düğünü iptal etmekle tehdit ettiğinde bayılmışım." Acı dolu bir hıçkırık çıkardı. "Ne yaptığımı bilmiyordum. Kendimi kaybettim. Bana inanmak zorundasın."

"Royce," diye fısıldadı, sesi tüy gibi hafıftı ama öfkem beni alt etti. Çok ileri gitmiştim.

Çenesini kabaca kavradım ve boynunu simit gibi bükttüm. Kırmadığım için şanslıydı. Çok kolay olurdu.

"Şu yaptığına bak," diye homurdandım, öfkemi zorlukla bastırarak. Willow kapının eşiğinde durmuş, titreyen parmaklarıyla elbisesini tekrar tekrar düzeltirken tüm karşılaşmayı bembeyaz izliyordu. Sanki kendini yatıştırmaya ihtiyacı varmış gibiydi. Onu bu yönümden korumalıyım ama şu anda çok ileri gitmiştim. "Bana ne gördüğünü söyle."

Çenesini kırmak umuduyla çenesini sıkıttığımda boğazından hırıltılı nefesler geliyor ve gözleri acıyla şişiyordu.

"Berbat durumda."

Azı dişlerim sıkıldı ve elim boynuna doğru kaydı.

"O çok güzel ve sen kafayı yemişsin." Bana karşı mücadele etti ama boşunaydı. "Ama ben sana kafanın nasıl karıştığını göstereceğim." Hassasiyetle sol testisini kestim. Kan kaybından ölecek kadar derin değildi ama muhtemelen tüm hislerini kaybetmesine yetecek kadar derindi. Vahşi bir at gibi şahlanırken acı dolu uluması duvarları titretti. İşkencesini saatlerce, günlerce uzatmak istiyordum ama zorlamam gereken bir rahip ve gitmem gereken bir düğün vardı. "Şimdi, özür dile."

Stuart'ın gözleri hâlâ kapının girişinde duran Willow'a kaydı, artık bembeyazdı ama gelinliğinin içinde hâlâ muhteşem görünüyordu. I

Yüzüne yumruk attım ama buna bir son vermem gerektiğini biliyordum. Willow'a onu öldürmeyeceğime söz vermişim ve beni öldürse bile bu sözü tutacaktım.

"Sakın ona bakma yoksa gözlerini kafatasından çıkarırım." Sözlerimi vurgulamak için bir yumruk daha indirdim ve çatlayan kemiklerin sesi boşluğu doldurdu. "Özür dile."

Başını çevirdi, şişmiş, boncuk gibi gözlerle bana bakıyordu. Acı içinde sesini bulmadan önce ağzını birkaç kez açık bir balık gibi açtı. "Ben... Ben üzgünüm, Willow."

"Bundan daha iyisini yapabilirsin." Yanağını okşadım. "Bir kadına vurdu. *Hamile* bir kadına. Benim kadınıma. Bunu doğru yap, yoksa derslerimi başka bir seviyeye taşıyacağım."

Kanlı dudaklarından acı dolu bir hıçkırık daha döküldü. "Sana vurduğum ve seni tehdit ettiğim için çok özür dilerim. Ben ezik bir pisliğim ve sana asla dokunmamalıydım. Bir daha asla olmayacak."

Bu iş görür.

"Ona bir daha yaklaşırsan seni öldürürüm," diye uyardım, ürkütücü bir sakinlikle. "Ve bildiğin gibi ben boş vaatlerde bulunmam."

Stuart korkuyla yanımdan geçip gitti, bakışları Willow'a kilitlendi ve bu hiç hoşuma gitmedi. İçimdeki her içgüdü onu öldürmek için çılgılık atıyordu. Ama bir söz verdiğim için, ona son bir kez yumruk atmakla yetindim, burnunu kırdım ve kafasını Willow'dan uzağa, yana doğru uçurdum.

Onu bırakarak ayağa kalktım ve odasına doğru yürüdüm.

"Hazır mısın?"

Kesikler ve çürüklerle dolu bir tuvalin altından başını salladı.

Spor çantasını kaptım ve elimi uzattım. Hiç tereddüt etmeden elimi tuttu ve Stuart'ı arkamızdaki odada ağlarken bırakırken yumuşak parmakları benimkilerle kenetlendi.

Bölüm 13

Söğüt

A Royce'la asansörlere doğru ilerlerken, beni kurtarmaya geldiği ilk anı düşünmeden edemiyordum. Ama artık saf bir genç kız değildim ve onun beni kurtarması gerekmiyordu.

Ama o yaptı. Her zamanki gibi arkamı kolladı. Bana bir şey olmasına asla izin vermezdi. *Bize*, diye düşündüm, bir elimi karnıma koyarak.

Yüzünü bana döndü ve ben de kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım. "Her şey yolunda mı?"

Üzerindeki yoğun gerginlik asansörün tüm havasını emdi. Yumrukları çantamın kayışları etrafında sıkılıp gevşedi.

"Bunu sana benim sormam gerekirdi." Yontulmuş yüzü çok güzeldi ve ben çok ileri gitmiş olmaktan korkuyordum. Ona karşı hissettiklerimin platonik bir yanı yoktu. Belki de bu sadece onun şiddetli koruyuculuğuna bir tepkiydi. Ya da her zaman yanımda oluşuna. "Seni korkuttum mu?"

Bu tuhaf soru karşısında kaşlarımı çattım. Bunu nasıl düşünebilirdi ki? Vücudum bu kadar hırpalanmış ve acı içinde olmasaydı, onun kemiklerinin üzerine atlamaya çalışırdım. Royce'un gözleri sanki aklımı okuyormuş gibi karardı.

"Hayır," diye cevap verdim sonunda. "Seninle ilgili hiçbir şey beni korkutmuyor."

Hiçbir uyarıda bulunmadan spor çantasını bıraktı ve beni kollarının arasına aldı.

"Ne-"

"Ayakta durmamalısın, doktor mümkün olduğunca az zorlanmanı tavsiye etti. Gelmene izin vermemeliydim bile," diye azarladı. Onu susturdum ve göğsüne yaslandım. Saat daha sabahın dokuzuydu ama

Kemiklerimdeki yorgunluk yeni bir günden ziyade yatma vaktini işaret ediyordu. "Ailene bir mesaj gönderdim."

"Onlara ne söyledin?" Belirsizlikle sordum. Aileme hamileliğimden ya da Stuart'la yaşadığım sorunlardan bahsetmemiştim. Her ne kadar yakın olsak da, onların Katolik inançları hayata bakış açımızı sık sık farklılaştırıyordu - örneğin bekâr ve hamile olmak.

"Stuart'la değil, benimle evlenmeyi kabul ederek beni bu gezegendeki en mutlu adam yaptın."

Kaşlarını çatıldı. "Peki ne dediler?"

Bana, kadınların ona aşık olmasına neden olan o sırtışını gösterdi. "Hiçbir fikrim yok. Biraz meşguldüm. Ama dünümüzde ortaya çıkacaklarından eminim. Dün partide beni kenara çektiler ve sana neler olduğunu öğrenmekle görevlendirdiler. Endişelendiler. Seni seviyorlar, Willow."

Ayrıntıları hâlâ tam olarak bilmiyordum ama sözleri beni rahatlattı. Royce'u tanıyorsam bir planı vardı ve ben de ona uyacaktım çünkü onun koruması altında olmaktan başka bir yerde olmayı tercih etmezdim.

"Şunu açıklığa kavuşturalım..." Şakağımın arkasında bir baş ağrısı zonkluyordu ama bugünü mahvetmesine izin vermeyi reddettim. "Seninle evlendiğimde koridorda yürüyeceğim. Sahte bir evlilik olsun ya da olmasın."

Tam kapı açılırken yüzünden bir gülümseme hayaleti geçti ve beni bırakmadan spor çantasını zahmetsizce aldı, sonra lobiye adım attı. Pencereleden içeri güneş giriyor ve mekân hayatla dolup taşıyordu.

"Anlaştık, bebeğim."

Bir şey kalbimi yakaladı ve haftalar-aylar sonra ilk kez- daha hafif hissettirdi.

"Neden rahibe rüşvet verdin ve sonra onu gelmeye zorladın?" Lizbon'un sabah trafiğinin gürültüsü zihnimde beyaz bir gürültüye dönüşürken nefesimin altında mırıldandım. "Ya bizi lanetlerse?"

Royce arabayı annemle babamın evlendiği kiliseye doğru sürerken nabzım boğazımda atıyordu. São Miguel, Alfama bölgesinde bir Katolik kilisesi

Lizbon'un en eski kiliselerinden biriydi ve yaldızlı iç mekânıyla ünlüydü. Annemin atalarının kilisesiydi.

Royce trafikte zigzaglar çizerek ilerlerken omzunun üzerinden arka koltukta ters ters bakan rahibe bir göz attı. "Yapmayacak. Değil mi, Peder Miguel?"

Asansörden çıktığımızda Peder Miguel lobideydi. Royce, Royce olarak Peder Miguel'e rüşvet vermeye çalıştı ama adamın ahlak ve vicdan timsali olduğunu bilmiyordu. Papaz kıyafeti ve beyaz yakası bana çok açık gelmişti ama ne biliyordum ki?

Söylemeye gerek yok, adam hemen Royce'u Portekizce olarak uyardı, sonra da paraları tekrar eline sıkıştırmaya başladı. Daha sonra beni Royce'un kaslı kollarından çekmeye çalıştı, şiddet, evliliğin kutsallığı ve benzeri histerik şeyler hakkında bağırdı. Üçümüz aynı anda konuşurken - ben yüzümü işaretleyen Royce olmadığında ısrar ederken, Royce rüşvet için özür dilerken ve babam polis çağırmakla tehdit ederken- tüm lobinin dikkatini çektik.

Peder Miguel'le rahatça konuşabilmek için Royce'un beni yere bırakmasında ısrar ettim. Buna mecbur kaldı ama sonra anlık bir kararla Peder Miguel'i omzunun üzerinden atarak lobiden çıkıp aracımıza bindi.

"Adam kaçırmak günahtır," diye cevap verdi babam. "Ve bir kadına vurmak da günahtır."

"Baba, Royce değildi," diye onu savunmak için araya girdim ve Royce'un elini elime aldım. "Beni o kurtardı." Rahibin acıyan gözleri hayal görüyormuşum gibi bana dikildi ve bıkkın bir nefes vermekten kendimi alamadım. "Yemin ederim. Stuart'tı, kilisede değil de otelde evlenmemiz için ısrar eden adam." Sonra nasıl olsa cehenneme gideceğimden emin olduğum için ekledim, "Stuart inançsız biri ama Royce değil. O bir Katolik. Sonunda birbirimize ait olduğumuzu anlamamız için gereken şey buydu - ortak inancımız."

Royce bir kahkaha atarak boğuldu, ben de ona ters bir bakış atarak susturdum. Peder Miguel'in gözünde bu yeterliydi, çünkü bu fikre biraz ısınmış görünüyordu.

"Bu doğru mu genç adam?" Arka koltukta oturan babama döndüm, tam cevap verecektim ki Miguel Baba avucunu kaldırdı. "Müstakbel damadı dinlemek istiyorum."

"Öyle." Royce'un ciddi ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Annem dindar bir Katolikti ve bana İncil'in sözlerini takip etmeyi öğretti." Gözlerimi kırptım,

Şokumu belli etmemeye çalışıyordum. Cehenneme giden hızlı bir trendeydik. "Willow hamile ve çocuğumuz evlilik dışı doğmayacak."

Oh, kahretsin.

Peder Miguel bana onaylamayan bir bakış fırlattı ve bu birlikteliği kutsamazsa cehennemin sonsuz ateşinde yanacağımı söyledi.

"Evlilik dışı ilişki mi yaşadın, çocuğum?" Ona suçlu bir bakış fırlattım. "Ailenin haberi var mı?"

"Hayır," diye mırıldandım.

Başını salladı, sanki iki düşmüş melekmişiz ve sadece o bizi yeniden saygıdeğer bir konuma getirebilirmiş gibi bizi izliyordu.

"Birliğinizi kutsayacağım." Rahatlamış bir nefes aldım. "Ama sadece doğmamış çocuğun iyiliği için."

"Teğekkür ederim baba," diye cevap verdi Royce, sesinde bir kahkaha tonu vardı ve koyu renk gözlerinde dans ediyordu.

Yorgunluk yavaş yavaş vücuduma yayılıyor, ağrılar her geçen dakika şiddetleniyordu. Uzun bir gün olmuştu ve henüz öğlen bile olmamıştı. Karnımı hafifçe ovuşturdum, içimde büyüyen küçük bir mucizenin düşünceleriyle içime sıcaklık yayıldı. Hareketleri hissetmek, onu kollarımda tutmak için sabırsızlanıyordum, içimde şiddetli bir koruma duygusu yeşeriyordu.

Beş dakika sonra bizi kiliseye götüren basamakları çıktık. Lizbon güneşi bulutsuz gökyüzünde ıslıl ıslıl parlıyor, rüya gibi bir gelecek vaat ediyordu. Yine de gerginlik ve soğuk ter vücudumu kaplamıştı. Royce'un varlığı ve elini sırtıma koyup başparmağını çıplak tenime sürmesi, onsuz kaybolacağım bir teselliye dönüştü. Her adımda kolonyasının hafif kokusu beni ağınalıkla sarıyor ve her nefes alışımında ciğerlerime daha çok onu çekiyordu. En üst basamağa ulaştığımızda ve bizi kimin beklediğini gördüğümde ayaklarım titredi.

En iyi arkadaşlarım Aurora ve Sailor, kocalarıyla birlikte şık bir şekilde giyinmişlerdi. Ve orada, onların hemen arkasında, bana sevgiyle gülümseyen harika ebeveynlerim duruyordu. Gözlerinde en ufak bir endişe belirtisi yoktu. Sanki burada ve kiminle olmam gerektiğini biliyorlardı.

"Nihayet!" Sailor, Aurora'yı da yanına alarak bana doğru koştu. Birkaç adım uzaklaşana kadar adımları dondu ve morluklarımı kapatıcıyla gizlemeyi unuttuğumu hatırladım.

"O şerefsiz," diye tısladı Aurora, yumruğunu sıkarken gölgesi - kocası Alexei- arkasında durdu, yüzünde soğuk bir ifade vardı. Bana yönelik olsaydı muhtemelen altıma işerdim ama neyse ki bunu biliyordum

değildi. Alexei Nikolaev, mafya bağlantılarına rağmen bu dünyada yürüyen iyi insanlardan biriydi.

"Senin için doğru kişi olmadığını biliyordum ama *bunu* yapacağını asla tahmin edemezdim." *Mãe*'nin sesi içeri süzüldü ve Sailor'ı sersemliğinden kurtardı. "*Aquele filho da puta.*"

"Bayan Auclair!" Peder Miguel şaşkınlıkla anneme baktı, belli ki onun küfrettiğini duymaya alışık değildi - gerçi morluklarımın nedenini bilseydi Stuart'a da orospu çocuğu derdi diye düşündüm.

Öte yandan babam bir denizci gibi küfretti. "*Je vais tuer cette pièce de merde.*" Neyse ki rahip Fransızca bilmiyordu ve umarım babamın az önce Stuart'a yönelttiği "bok parçası" tehdidini asla öğrenemeyecekti.

Elleri beni sardı ve boğazım sıkıldı. Hamilelik beni duygusallaştırmıştı ama bu kez suçlunun son yirmi dört saat olduğundan emindim.

Sailor, Kolombiya mafyasının başı olan kocasına "Raphael, bence onu öldürmeliyiz," dedi.

"Hayır, öldürme işini bana bırakacaksın," diye kararlı bir şekilde karşılık verdi babam, ses tonundaki ciddiyet endişe vericiydi. "Senin bu dünyada benden daha çok yılın var."

"Saçma sapan konuşmayı kesin Bay Auclair," diye azarladı annem onu. Söyledikleri hoşuna gitmediğinde ona hep böyle seslenirdi. "Kimse kimseyi öldürmüyor. Bugün kızımızın günü, saçma sapan şeylerle mahvetmeyelim."

Yüzümü babamın göğsüne gömdüm, tanıdık koku çocukluğumun pek çok rahatlatıcı anısını canlandırdı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "İşin bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim." Düğün hazırlıklarından, Stuart'ın şiddet belirtilerini nasıl görmezden geldiğimden ve ona karşı hissettiklerimin eksikliğinden bahsediyordum.

Annemin eli buklelerime dokunarak onları kulağımın arkasına iterken, babam alnımdan öptü.

"Sen hiç merak etme," diye güvence verdi babam. "Bir şeylerin ters gittiğini hissediyorduk. Bize söylemen için ısrar etmeliydik." Yaşlı elleriyle yanaklarımı hafifçe avuçladı. "İstedğin bu mu?"

"Royce'u seviyoruz," diye ekledi *Mãe usulca*, bir güneş ışığı gibi parlayarak. "Ve itiraf etmeliyim ki, her zaman ikinizin birbirinize giden bir yol bulmanızı ummuşumdur." Gözleri başımın üzerinde gezindi ve ben de izleri takip ettim. Royce kenarda durarak ailemle beni biraz yalnız bırakırken en iyi arkadaşlarım

onu kızdırdı. "O mesajı gönderdiğinde çok heyecanlandım ama biraz aceleye geldi. Değil mi?"

Bakışlarımı Royce'un kömür gözlerinden ayırdım ve annemle babamın dikkatli gözlerini üzerimde buldum, muhtemelen benim söyleyebileceğimden daha fazlasını görüyorlardı.

"Evet, eminim." Yüzümde gördükleri inanç onları ikna etmiş olmalıydı. "Şimdi, ne kadar kötü görünüyorum?"

"Çok güzelsin," dedi babam. "Gerçi onu elime geçirdiğimde Stuart kendisi için aynı şeyi söyleyemeyecek."

Gülümsedim. "Royce onun icabına baktı bile."

Ve böylece Royce ailemi daha da derin bir büyüünün etkisi altına aldı.

Bölüm 14

Royce

"S O, sen ve Willow, ha?" Başımı salladım. "Adil bir uyarı, ağabey. Eğer ona zarar verirsen, kışına tekmeyi basarım." Kız kardeşimin şakacı uyarısı beni gülümsetti. "Sonra da sana ölümüne sarılırım."

"Aynen öyle," diye ekledi Sailor.

Raphael sesine alaycı bir ton katarak, "Ama karım bana sarılmayacak," diye uyardı. "Yoksa kış tekmeleme işini ben yaparım."

Pek de ince olmayan tehdidi karşısında bir gülümseme gizledim. "Deneyebilirsin Kolombiyalı, ama başarısız olacaksın."

Herkes Raphael'in Sailor'ı sahiplenme duygusunun çok derin olduğunu biliyordu ve ben ondan bir metre uzakta durmaktan çok mutluydum. Ayrıca, o benim için bir kız kardeş gibiydi ve sonsuza dek de öyle kalacaktı. Öte yandan Willow, on yıl önceki o öpücükle kalbime gizlice girmişti. Üzerimdeki karmaşık etkisini asla çözemeyecektim, çözmek de istemezdim.

Bay Auclair kadınları bırakıp bana doğru ilerledi. "Royce." Elini uzattı ve ben de avucumun içine aldım. "Sana sonsuza dek minnettar kalacağım."

Başımı öne eğdim. "Kelime oyunu yapmak istemem ama senin onayını almayı tercih ederim." Bir eliyle kravatını düzeltirken gözlerinde bilmiş bir parıltı belirdi.

"Sende var, özellikle de kızımın seninle evlenmek istediğini doğruladığını duyduktan sonra."

Benimle evlenmek istiyor.

Sevimsiz bir müzikal gibi, kelimeler zihnimde tekrar tekrar çalıyordu. Willow'un şu anda maviden çok yeşil olan gözleri benimkileri buldu. Beni onurlandırdı.

Bir gülümseme ile ve bir şey göğsümde çalkalanan huzursuz enerjiyi hafifletti.

Parmağına bir yüzük takıp onu karım yapmak için sabırsızlanıyordum.

"Sana smokin getirdim. Papaz evinde asılı duruyor," dedi Aurora yumuşak bir sesle, gözlerini muziplik aydınlatarak. "Willow'dan uzak duramayacağını biliyorum ama onunla deri ceket ve kot pantolonla evlenemezsin."

Bunu ciddi ciddi düşünüyordum. Willow'dan bir an bile ayrı kalmak istemiyordum.

"Hadi ama, ben senin sağdıcınım ve..." Alexei'yi duymazdan geldim, gözlerim gelinime kilitlenmişti. Rahibe bizi hemen şimdi, kumral saçlarının parıldadığı güneşin altında evlendirmesi için emir vermek istedim.

"Peder Miguel." Ne yapacağını bilememiş gibi görünen, gür kaşları çatık rahibe döndüm. Kahretsin, umarım bir düğün törenini nasıl yöneteceğini unutmamıştır. İsterse her şeyi atlayabilirdi, yeter ki "evet" diyelim ve Willow sonsuza dek benim olsun. "Bizi burada evlendirebilir misin?"

Yüzü onaylamaz bir ifadeyle buruştu. "Neden?"

Willow'a doğru başımı salladım. "Çünkü böyle çok çekici görünüyor." Sesimdeki sertlik etkisini göstermiş olmalıydı çünkü herkesin ağır bakışlarını üzerimde hissettim.

"Gerçekten değişmeyecek misin?" Aurora gözleri Sailor'a kayarak sordu. "Bu saçmalık," diye mırıldandı, sonra arkadaşlarının yanına gitti, kadınlar toplanmış birbirlerinin saç ve makyajıyla uğraşırken erkekleri kilisenin önündeki avlunun bir tarafında bıraktı.

Sadece bunu resmileştirmek ve onu buradan götürmek istedim. Balayımız ufukta görünüyordu ve onu yalnız yakalamak için sabırsızlanıyordum.

"Sana söz veriyorum evlat, Willow kaçmayacak." Bay Auclair'in sesindeki gülümsemeyi fark etmemek imkânsızdı. Bir elini çenesine götürdü, ses tonu yine ciddiydi. "Yine de bu hissi anladığımı söylemeliyim."

Raphael, "En azından kadınıza bir seçenek sunun," diye önerdi.

Sanki kendisinden bahsettiğimizi anlamış gibi, Willow başını kaldırdı. Elbisesinin içinde ne kadar güzel göründüğünü anlatacak kelime bulamıyordum. Elimde olsa, onu dişlerimle yırtar ve sonra aklıma gelen her türlü pis, ahlaksız şeyi yapardım. Yanaklarında kalıcı bir kızarıklık bırakmak için her şeyi yapardım.

Bu sabah benden bir yalan kopardı. *Platonik*.

Ona yapmak istediğim şeyin platonik bir yanı yoktu.

Willow yavaşça yaklaştı, morlukları, onlardan sorumlu olan hıyarın işini bitirmediğini acı bir şekilde hatırlatıyordu. Doğru ya da yanlış, Willow odada olmasaydı Stuart'ın işini bitirir, sonra da cesedini yok ederdim.

Her ne kadar sözümü belirsiz tutmuş olsam da ona söz verdim. Onunla işim henüz bitmemişti. Hem de hiç.

"Fikrini mi değiştirdin?" Willow iki adım ötemde durup bakışlarımı yakalamak için başını geriye doğru eğerken bana takıldı. Keşke bunun verebileceğim en kolay karar olduğunu bilseydi.

"Asla." Elini zihnimde tuttum. "Rahibin bizi burada, güneşin altında evlendirmesi hakkında ne düşünüyorsun? Koridorda yürümek istediğini biliyorum ama böyle nefes kesici oluyorsun."

Belli belirsiz bir kızarıklık yanaklarını boyayana kadar teninde gezindi. Başını eğdi, sonra dudaklarını bir gülümsemeye dönüştürdü. "Bunu sevdim. Daha çok... biz."

Aurora, "Tanrım, en azından üstünü değiştirmesini söyle," diye mırıldandı.

Willow bu kez başını salladı, gözleri zümrüt gibi parlıyordu. "Hayır, deri giymesini tercih ederim."

"Neden kulağa bu kadar yaramazca geliyor?" Denizci kıs kıs güldü, gözleri muziplikle dans ediyordu. Üç kız da birbirlerine baktı ve ardından kıkırdamaya başladı.

"Bilmek istediğimi sanmıyorum," diye mırıldandı Bayan Auclair.

"Sanırım artık anlamak için çok yaşıyoruz, *aşkım*." Kocasını elini onun omzuna doladı ve onu kendine çekti. Aralarındaki aşk o kadar somuttu ki, aralarındaki boşlukta görünmez iplerle titreşiyor, onları bir bütün haline getiriyordu.

Willow'la tam olarak istediğim şey buydu, "hissedilebilir" kelimesi onun yanıdayken hissettiklerimi özetliyordu. Asıl soru, sonunda onu korkutup korkutamayacağımıydı.

"Pekâlâ," dedi rahip ağır aksanlı İngilizcesiyle. "Sanırım başlayacağız. Herkes yerini alsın." Bağışlanma diler gibi gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "Gelin ve damat, önümde durabilirsiniz."

Kalbimin ritmi törenin başından sonuna kadar saniyelerle eşleşti, hızlı hızlı atıyordu. Tek gördüğüm, kişisel kurtuluşum gibi önümde duran Willow'du. Tek duyabildiğim onun sığ nefesleriydi; tek koklayabildiğim onun sarhoş edici kokusuydu.

Boğazını temizleyen bir ses dikkatimi rahibe çekti, yüz hatlarında tedirgin bir ifade belirmişti. "Evet evlat, öyle mi?"

"İstiyorum." İki basit kelime ve küllerim bu dünyanın tozunu alana kadar dinmeyeceğini bildiğim bir cehennem gücüyle içimi yaktılar.

Sıra Willow'daydı ve onun yumuşak "Evet" deyişi kalbimi yerinden oynattı.

Willow'un ailesinin verdiği yüzükleri taktık - çünkü bu düğünün beş saatten kısa bir süre içinde bir araya geleceğini o kadar da düşünmemiştim. Birbirimizi seveceğimize, besleyeceğimize ve koruyacağımıza söz vermiştik ve ben de bu yemini sonsuza dek onurlandırmaya niyetliydim.

Bir kalp atışı daha, *kesinlikle* platonik hissettirmeyen bir dudak öpücüğü ve o artık benimdi.

Bölüm 15

Söğüt

I Bayan Royce Ashford'du.

Güneş ne kadar parlaksa, kalbim o kadar hafif hissediyordu. Gün, çürükler ve sert bir gerçeklik kontrolüyle başladı ve sevgi dolu bir öpücükle sona erdi.

Sözler.

"Benim küçük kızım artık büyüdü." Annemin nemli yanakları ve parlayan gözleri beni buldu ve 1.80 boyundaki bedeni beni ve Royce'u kucakladı. "Artık sonsuza dek bizimsin. Ailemize hoş geldin Royce."

"Teşekkür ederim, Bayan -"

"Bana ilk adımla ya da *Mãe diye* hitap edebilirsiniz. Artık Bayan Auclair yok." "Nasıl isterseniz, *Mãe*."

Annem yüz wattlık bir ampul gibi parladı ve ben gergin bir kıkırdamaya karşı koyamadım. Çok mutlu, çok gururlu görünüyordu ve bu düzenlemenin tamamen kolaylıktan doğduğunu bilseydi nasıl hissedirdi diye endişelendim.

Royce kot pantolonu ve deri elbisesiyle önüme geçti ve bakışlarım onunkilere kaydı. Son birkaç haftanın korkusu yerini umut dolu bir geleceğe bıraktı, yakınlık olmasa da huzur dolu bir geleceğe. Kilisenin önündeki geniş avluda dururken sinirlerim gerilmişti ama hiçbir şey bu an kadar doğru gelmemişti.

Lise yıllarımda ona aşık olduğumda, kendimi hep büyük bir aileyle ve Royce'un yanımda olduğunu hayal ederdim. Bu şekilde biteceğini ya da başlayacağını hiç düşünmemiştim. Yine de doğru hissettirdi. Bebeğim ve ben Royce tarafından güvende olacak ve sevinecektik. Benimki gibi bir evlilik olmayabilirdi.

Ama iyi bir evlilik olacaktı. Royce'la iyi anlaşıyorduk ve biz çocukken Aurora'ya karşı ne kadar koruyucu olduğunu ilk elden görmüştüm. Bebeğime iyi bir baba-üvey baba olacaktı.

"Ya yarın pişman olursan?"

Ellerini benimkilerin arasına soktu, parmaklarımızı birbirine doladı ve bakışları bir mizah kıvılcımıyla alevlendi. "O zaman yarının hiç gelmemesini sağlamam gerekecek."

Gülümsememi bastırmak için yanağımı ısırdım ve başımı hafifçe salladım. "Sen delisin."

Bir kahkaha attı. "Evet, senin için deli oluyorum."

Tüm vücudum dondu kaldı. Öfori, karnımın çukurunda çılgınca çırpınan kelebeklerle birlikte kalp atışlarımı hızlandırdı.

"Platonik mi?" Sesim zar zor duyulurken şaşkınlığımı soludum. Ağır bakışları benimkilerle buluştu ve daha da yoğunlaştı.

Bana baktı ve sözlerindeki tüm espri anlayışı kaybolmuş bir şekilde, "Abartılıyor," dedi. Bu iki kelimeyle aramızdaki gevşek anlaşmayı bir anda yok saydı. Yüzüğümle oynadım, zihnim bunun ne anlama gelebileceğini düşünmekle meşguldü. "Öyle," dediğimi duydum hafif esintiden, "*senin için çıldırıyor*" yorumu

kulaklarımda çınlıyor.

Royce'un bakışları eğlenerek titredi. "Annen hepimizi onun evinde istiyor, sonra sen ve ben bir süreliğine ortadan kaybolacağız. Şebekeden uzaklaşacağız."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak yutkundum. Ondan kurtulmanın mutluluk verici düşüncesi, içimi kemiren önseziyle -Stuart'ın eninde sonunda çocuğum üzerinde hak iddia edeceği korkusuyla- savaşıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Aurora şampanya kadehinin üzerinden keskin gözlerle beni izleyerek sordu.

"Peki." Maden suyumdan bir yudum alırken yüzümde garip bir gülümseme belirdi.

Birlikte düzenledikleri düğün resepsiyonu için ailemin evine dönmüştük. Annemin bu kadar kısa bir sürede yapmayı başardığı şey etkileyiciydi ve süslü bir şey olmamasına rağmen zevkli ve

Şık. Stuart'ın ailesi planladığım düğün resepsiyonundan sorumluydu ve şimdi burada, benim için en iyisini isteyen insanlarla çevrili olarak dururken, işlerin gidişatından daha fazla memnun olamazdım.

Ev keklik üzümü, narenciye ve ev yapımı unlu mamuller gibi kokuyordu. Aurora, Sailor ve ben, turistlerle dolup taşan eski şehir caddesine bakan çalışma odasında oturuyorduk.

"Neden bize Stuart'tan bahsetmedin?" Sailor saçlarımı kulağımın arkasına taramak için uzanarak nefes aldı. Beni soru bombardımanına tutmalarına şaşırmamıştım. Daha önce fotoğraf çekmeden önce çürüklerimi örtmek için ısrar etmişlerdi ve dillerini ısırmalarından havadaki demirin kokusunu alabiliyordum.

Aurora bir iç çekti. "Sana yardım edebilirdik."

Boğazımda bir duygu düğümü oluşurken dalgınca bir elimi karnımın üzerinde gezdirdim. Hayat Aurora ve Sailor'ı yoluma çıkardığında altın vuruşu yapmıştım. Onlar ailemdi ve birbirimizi en yüksek ve en düşük seviyelerde görmüştük.

"Özür dilerim. Bunun kendi başıma halletmem gereken bir sorun olduğunu hissettim ve nedense dün onunla oturup düğünü yapamayacağımı söyleyene kadar işaretleri görmezden geldim."

"O zaman mı..." Sailor'ın gözleri morluklarıma kilitlenmişti. "Evet."

"Alexei ve bana gelebilirdin. Sana yardım ederdik.

Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Bunca yıldır bizim kayamız oldun," dedi Sailor kuru bir sesle. "En azından sana yardım edebilirdik."

Sailor'ın genelde sergilediği soğukkanlı tavra rağmen, kız kardeşinin tacizine tanıklık etmek, yeğenini büyütmek ve kartel işine bulaşmak gibi cehenneme gidip gelmişti. İhtiyacı olan son şey benim önemsiz dramamdı.

"Bu şekilde sonuçlanacağını düşünmemiştim," diye itiraf ettim.

"Hadi ama," diye azarladı Sailor. "Anya sayesinde öğrendiğimiz bir şey varsa, o da içgüdülerimize güvenmektir. Özellikle de güvenmen gereken kişi seni çaresiz olduğunu düşünmen için manipüle ediyorsa. Eğer içgüdülerinizi görmezden geldiyseniz Stuart'ın ne yaptığını çok iyi bildiği açık."

O haklıydı. Anya'nın istismarına ilk elden tanık olduk ve onun huzura kavuşması için trajik ölümü gerekti. Hala dün gibi hatırlıyorum.

Doğumhanenin zemini çamaşır suyu ve... ölüm kokuyordu. Soğuk parmaklarını enseme hissedebiliyordum ve midemin çukurundaki sinsi duygudan kurtulmak zorundaydım.

Belki de bunun bu hastaneden çok Royce'un reddiyle ilgisi vardı. Yine de bunların hiçbirinin artık önemi yoktu - yüzleşmek üzere olduğum şeyle değil.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Hayatımda gördüğüm en berrak mavi gözlere ve en canlı kızıl saçlara sahip genç bir doktor önümüzde durdu. Bize dikkatle baktı -Royce bir yanımda, Aurora ve Byron diğer yanımda. "Burası doğum koğuşu ve hiçbiriniz bebek sahibi olmaya hazır görünmüyorsunuz."

Royce gülümsemesini göstermekte gecikmedi ve kıskançlık dişlerini içime geçirdi ama bu çirkin duyguyu çabucak uzaklaştırdım. "Bir arkadaşımızı ziyaret ediyoruz."

"Dr. Sophie, iyi akşamlar," dedi Byron, Royce'un sözünü göz devirerek kesti.

Royce'un kaşları çatıldı ve "Kimi tanı mıyorsun Byron?" diye sordu.

"İsim etiketi," diye mırıldandı ters ters bakarak. Byron açıkça sinirlenmişti ve bu yüzden ondan biraz daha fazla hoşlanmıştım. "Ve o Kristoff'un kuzeni." Royce ağzını açtı ama sonra söyleyeceklerinden vazgeçmiş olmalıydı. "Buraya bebek McHale'i ziyarete geldik, Doktor," diye ekledi Byron.

Aurora ve ben başımızı salladık. "Anya ve Denizci McHale."

Yüz ifadesinden acıma gibi görünen bir his geçti ama hemen toparlandı.

"Siz aileden misiniz?"

"Evet."

"Hayır."

"Belki."

Üç farklı cevap doktoru bombardımana tuttu ve doktor içini çekti. "İlk cevabınızla devam edeceğim. Arkadaşlarınızın iyiliği için." Havada kötü bir alamet dans ediyordu ve nefesimi tuttum. "Anne vefat etti." Şok oldu ve soluklar yankılandı. "Kız kardeşi bebeğin yanında ama oldukça sarsılmış durumda. Bunu atlatmak için hepinizin desteğine ihtiyacı olacak."

"Nasıl?" Mırıldandım.

"Bu nasıl olabilir?" Aurora ekledi, sesi tıpkı benim kalbim gibi çatlıyordu. Elini tuttum ve ikimizi de rahatlatmak için sıktım.

"Her şeyi kısa süre içinde açıklayacağız, ancak annenin altta yatan sağlık sorunları vardı ve-" Başka bir şey düşünemiyordum, en iyi arkadaşım için endişeleniyordum.

arkadaşı ve bebek yeğeni ön plana çıkıyor.

"Gidebilir miyiz..." Boğazımdaki yumru büyüdü ve kelimeleri zorla çıkarmak için boğazımı temizledim. "Onları görebilir miyiz lütfen?"

"Beni takip edin, McHale ailesi."

Şok içinde arkasından giderken onu düzeltmedik. Bu steril koridorun sonunda bulmak üzere olduğumuz şeyle bu özel güne dair kafamdaki imgeyi uzlaştırmaya çalışıyordum. Anya'nın odası neşe ve mutlulukla dolup taşmalıydı, ölümle değil. Sailor kucığında minik bir bebekle kanepede oturuyordu.

38D numaralı odayı iterek geçtik ve Sailor'ın yanına koşarak onu ve yeğenini kollarımıza aldık.

"Eve geri dönemem." Sailor'ın sesi titriyordu, yüz ifadesi ıstırap doluydu. "Ben-ben söz verdim."

Kız kardeşine bebeğe bakacağına söz verdi ama kendisini taciz eden adamın çatısı altında değil.

Royce yanıma geldi ve kocaman eliyle bebeğin başını nazikçe kucakladı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve ona duyduğum sevgiyle dolup taşım.

"Merak etme, sarışın." Platin sarısı saçları sayesinde ona her zaman Sailor derdi. "Byron dağları yerinden oynatabilir. Biz hallederiz. Eve gitmene gerek yok."

Ve bu sözünün arkasında durdu. O günden sonra Royce ve kardeşleri onun arkasını kolladılar. Onun ve bebek Gabriel'in.

Hatıra üzerimden geçerken iç çektim. Gerçek şu ki, Royce'un adresinin dün gece o takside aklıma gelmesinin nedeni belki de tam olarak buydu.

"Royce bir kez daha kurtarmaya geldi," dedi Sailor, sanki o an benimle birlikteymiş gibi, ama gözlerindeki yumuşaklık gözümden kaçmadı. O bizim için öldürürdü, tıpkı bizim onun için öldüreceğimiz gibi.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olmadığına emin misiniz?"

Aurora sordu. Başımı salladım.

"Bunu kontrol altına aldım. Royce ve ben..." Bir anlaşma yaptık. "Biz hallederiz."

"Nasıl oldu da Royce hakkında hiçbir şey söylemedin?" Sailor sordu, sonra devam etmeden önce omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı. "Kızgın falan değilim, sadece birbirimizden sır sakladığımızı düşünmüyordum."

Liseden beri aramızdan su sızmiyordu ama o zamandan beri pek çok şey değişmişti. Aurora bir Rus mafyasıyla evlendi, Sailor ise Kolombiyalı bir mafyayla, yani hoşuna gitsin ya da gitmesin, sırlar onların dünyasının bir parçasıydı.

"Çok fazla tutmadım," dedim suyuma bakarak. "İşini kaybetmen dışında," diye belirtti Sailor.
Kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun?" Omuz silkti. "Raphael."
Kaşlarımı çattım. "Neden beni takip ediyor?"
Elini salladı. "Bize yakın olan herkesi izliyor. Bu işin doğasında var."
"Ona durmasını söyle." Etrafta dikilmiş viski içen adamların olduğu yere baktım.

Aurora alay etti.

"Sanırım o gemi çoktan kalktı. Bu adamları hiç tanıyor musun? Royce'un farklı olduğunu bir an bile düşünmeyin."

Tartışmak için ağzımı açtım ama sonra kapattım. O haklıydı. Aurora'nın erkek kardeşlerinin her biri zorba ve aşırı korumacıydı. Arkadaşlarımla kocalarının da farklı olmadığını biliyordum.

"Kadeh kaldırmaya ne dersiniz?" Sailor bana ve Aurora'ya taze bir kadeh şampanya uzattı. Yudumlarıymış gibi mi yapsam yoksa hiç zahmet etmesem mi diye düşünerek bardağa baktım. İkincisinde karar kıldım.

"Ne zamandan beri şampanyayı geri çeviriyorsun?" Aurora meydan okudu ve onun dikkati karşısında kıpkırmızı kesilmeme neden oldu.

Sailor ayağa fırladı. "Durun, ne istediğinizi biliyorum."

Aurora öne doğru eğilmiş, gözleri bana kilitlenmişken annemle babamın kurduğu bara doğru fırladı.

"Hamilesin." Bakışları karnıma kaydı, sanki röntgen gözlüğü takmış da içimi görebiliyormuş gibiydi. "Değil mi, Willow?"

Kiliseden dönerken Royce'la hamileliğimizi bir süre daha gizli tutmaya karar verdik ve bu mantıklı olsa da çok zordu. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da arkadaşlarımla beni yargılamadığı idi. Bu durumda, ben kendimin en büyük düşmanıydım.

"Hiçbir şey söyleme." Son yirmi dört saat tam bir kasırgaydı ama yeni hayatıma yalanlarla başlamak istemiyordum. "Sadece..." Bocaladım.

"Ne?" Sailor geri döndü, aramızdaki gerginliği açıkça fark ederek bize baktı. "Neler oluyor?"

Aurora içini çekti. "Bu Willow'un anlatacağı bir hikâyeye, o yüzden zorlamayacağım." Koltuğunda arkasına yaslandı ve şampanyasından bir yudum daha aldı. "Yine de, eğer doğruysa

Sailor'ın hamile olduğunu ve Alexei'yle bir bebek daha yapmaya çalıştığımızı düşünürsek harika bir zamanlama olur."

"Ne?" Sailor'ın ciyaklaması neredeyse kulaklarımı deliyordu. Aurora'ya onaylamayan bir bakış attım.

"Bu hiç de incelikli değildi," dedim alaycı bir ifadeyle.

Özür dilemeden sırttı ve omuzlarını silktilti. "Sadece söylüyorum..."

Sailor *annemin* ev yapımı kurabiyelerinden birini ağzına attı ve inledi.

"Tanrım, bunlar neredeyse seks kadar güzel."

Gözlerimi devirdim. "Bu çok üzücü."

"Merak etme, Raphael'le seks mükemmeldir. Doymak bilmiyor - bu yüzden enerjimi yenilemem gerekiyor." Ağız dolusu kurabiye'nin etrafında sırttı.

Aurora iç çekti. "Üçümüzün de aynı zamanda bebek sahibi olması çok güzel olurdu. Çocuklarımızın birlikte büyümesini çok isterim."

Masanın üzerinde desenler çizerken suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Bebeğin Royce'tan olmadığını bilse o da aynı şeyi hisseder miydi? Tenim ısındı. Bu işi gerçekten berbat etmişim. En kötüsü de nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasıydı. Her zaman korunurdum.

En iyi arkadaşlarımın dikkatli bakışlarıyla karşılaştım. Sanki bir sır sakladığımı biliyorlardı.

"İkinize de söylemem gereken bir şey var," diye homurdandım. "Ama aileme söyleyemezsiniz. Henüz değil."

Bu çok aşağılayıcıydı. Her şeyi yanlış yapmışım gibi hissediyordum. Sanki tek bir birimmiş gibi, Aurora ve Sailor eğildiler.

"Bebek Stuart'ın." İşte. Ağzımdan kaçırdım ve artık geri dönüşü yoktu. Yalan söylemek yok.

Bana boş boş baktılar ve ben de sorularının gelmesini bekledim. Çok uzun sürmedi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Aurora tısladı. "Hem Stuart hem de Royce'la yatıyordun ve şimdi de bebek kardeşiminmiş gibi mi davranıyorsun?"

Sertleştım, öfkem anında alevlendi ve yanaklarımı yaktı.

"Sen beni ne sanıyorsun?" Beni bu kadar küçük görmesine gücenerek tersledim. "Royce'la yaptığım tek şey onu bir kez öpmek, o da on yıl önce. Düğün törenini de sayarsan bugün."

Yüksek sesle konuşulduğunda aptalca geliyordu. Pervasızca. Boşanmak için bir reçete.

"Siz evlendiniz ve seksi test bile etmediniz mi?" Sailor benim endişelerimi yineledi. "Ya kimyanız uyuşmazsa?"

"İmkânsız," diye mırıldandım nefesimin altında. Aramızda metropol bir şehri aydınlatmaya yetecek kadar kimya vardı.

Endişeli bakışlarının sıcaklığı tenime dokunuyordu ama şüphelerinin beni ele geçirmesine izin vermeyi reddettim. Royce'a hayatım pahasına güvenmişim, bu gezegendeki diğer tüm erkeklerden daha fazla.

"Royce hiçbir şeyi normal yollardan yapmazdı." Aurora iç geçirdi, belli ki sinirlenmişti ve benim ifşaatımı anlamaya çalışıyordu. "Yani bana Royce'un hamile olduğunu bildiğini mi söylüyorsun? Eğer seks yapmadıysanız... ki bu arada, iğrenç... bebeğin ondan olmadığını anlayacaktır."

Kızardım.

"O biliyor." Bütün bu konuşma anlamsızdı ve Royce'la yaptığımız plana sadık kalmadığım için pişmanlık duymaya başlamıştım. "Neden evlenmemiz için ısrar ettiğini bilmiyorum. Ama ona güveniyorum ve bu fikir o anda bana doğru geldi... Uzun bir gün oldu çocuklar." Kaburgalarımın Stuart'ın tekmelediği yeri ovuşturdum ve hafifçe irkildim.

"Ama önce onun yatak odası becerilerini test etmediğin için pişmanlık duyuyorsun, değil mi?" Sailor fısıltıyla bağırdı. Aurora düğme burnunu kırıstırırken, "Tek söylediğim," diye devam etti, "arabayı satın almadan önce test etmelisiniz."

Homurdandım. "Hiç endişelenmiyorum. Eğer öpüşmesi bir şey ifade ediyorsa, ana yemeğe geçmeden ölebilirim."

Ve her neyse, artık tam olarak nerede durduğumuzdan emin olmasam da, üzerinde anlaştığımız ufacık bir bekarlık detayı vardı. Her şey her dakika değişiyordu.

"Kardeşimle seks yaptığınızı düşünmek istemiyorum." Aurora sahte bir şekilde öğürürken, Sailor kahkahalara boğuldu. "Muhtemelen arkadaşlığımız için en iyi şey bu."

Başımı eğdim, dalgalarım omzumun üzerinden akıyordu. Bazen Aurora'nın üzgün olup olmadığını anlamak zor oluyordu. FBI eğitiminin bir sonucu olduğunu bildiğim iyi bir poker suratı vardı.

"Bu seni üzdüyse ve işler tam olarak planlandığı gibi gitmediyse üzgünüm, ama Royce *bu* konuda iyi olduğu sürece" -bu her neyse -"O zaman bu gerçekten kimseyi ilgilendirmez."

Söylediklerim karşısında Aurora'nın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne kadar kısa sürmüş olursa olsun, yargım bu vesileyle geri çekilmiştir."

"Ve sen Doğru." Denizci eklendi Yumuşakça. "Herhangi bir şey o Royce'la aranızda olanlar sizi ilgilendirir. Ama biz senin için buradayız, her zaman."

Boğazım düğümlendi, gözlerim doldu ve sıkıca sarıldık. Aurora, "Her zaman birbirimizin yanında olacağız," diye söz verdi.

"Ne olursa olsun," diye yineledi Sailor.

Bölüm 16

Royce

TAuclair'lerdeki küçük kutlama sorunsuz geçmişti ve Willow'un yüzündeki bariz yorgunluğa rağmen gözleri parlıyordu.

Telefonum çaldığında neredeyse jetimin bizi beklediği özel havaalanına varmıştık. Numarayı tanıyamayınca sesli mesaja yönlendirdim, sonra da Willow'un mışıl mışıl uyuduğu yolcu koltuğuna bir göz attım.

Stuart'ı yeryüzünden silmeliydim. Hâlâ onu yok etmeye niyetliydim ve bunu yapana kadar da rahat etmeyecektim.

Tam havaalanından sola dönmek üzereyken telefonum tekrar çaldı. Ekranı baktım ve öncekiyle aynı numara olduğunu fark ettim.

"Evet," diye bağırdım telefona, birinin beni arka arkaya iki kez aramasından rahatsız olmuşum.

"Royce?"

"Bir ve tek." "Ben

Asher."

Şaşkınlık içimde alevlendi. Asher genellikle Winston'la yazıştırdı, benimle değil. İkisi son birkaç yıldır değerli taşlara ve elmaslara duydukları ortak ilgi sayesinde yakınlaşmışlardı. Arada bir birlikte bir iş yapardık, örneğin Winston'ın geri alması *gereken* Marie Antoinette'in elması için Gana'ya yapılan bir orman gezisi gibi. Diğer zamanlarda, ikisine içki içmek ya da satranç oynamak için katılırdım. İkisinde de berbatlardı.

"Gerçekten iyi bir zaman değil," dedim alaycı bir ifadeyle.

"İyi ki seni kışını kurtarmak için arıyorum o zaman."

Kaşlarım çatıldı. "Peki benim kıcıımı nasıl kurtarmayı planlıyorsun?"

Diğer uçtan bir kıkırdama sesi geldi. "Lizbon polisi sizi arıyor. Görünüşe göre üst düzey birinin karısını kaçırmakla ve adam öldürmeye teşebbüs etmekle suçlanıyorsun. Harris'lerin değerli oğlunu," diye açıkladı.

"Ne?" Willow'u uyandırmamaya dikkat ederek tısladım. "Ne kaçırması?" Adam öldürme kısmına değinmedim, çünkü adil olmak gerekirse, kontrol edildi.

"Sana polis raporunu gönderiyorum," dedi ve ben de yolun kenarına çektim. Telefonum çaldı ve rapora göz gezdirdim.

"Çok uzun sürmedi," diye alay ettim. Kahrolası Harris ailesi. Tıpkı babam gibiydiler, dibine kadar yozlaşmışlardı. "Lanet olsun!" Stuart bir haltlar karıştırmadan önce en azından birkaç gün önceden haberim olmasını beklerdim. "Bir şeyi yanlış anlamış," dedim alaycı bir ifadeyle.

"O da ne?"

"O benim karım, onun değil." Göğsümden bir sıcaklık süzüldü.

"Kardeşlerin gibi senin de hiç vakit kaybetmediğini görüyorum." Bu söz bana tuhaf gelmişti ama ben daha üzerinde düşünmeden Asher devam etti. "Lizbon'a bir saat uzaklıkta bir katamaranım var. Seni Avrupa'nın dışına çıkarabilir. Havayoluyla gitmene gerek yok."

Teklif çok cömertti ama yine de şüphelerimin uyanmasına engel olamadım. "Peki karşılığında ne istiyorsun?"

İkimiz de bunu iyi niyetinden dolayı yapmadığını biliyorduk. Ama bilmediği şey, isterse servetimi ona devredebileceğimdi. Willow hayatımda önemli olan tek şeydi.

"Karar verdiğimde sana haber veririm," diye üstü kapalı bir şekilde cevap verdi.

Bakışlarım karıma kaydı ve kararımı vermiştim. "İğneyi bana bırak."

"Orada görüşürüz," diye yanıt verdi ve ardından aramayı sonlandırdı.

Konumu navigasyon sistemime girdim ve ters yönde bir saat boyunca takip ettim.

Park ettikten sonra arabanın yanına geldim ve yolcu kapısını açtım. Willow hiç kıpırdamadı bile.

"Willow," diye mırıldandım, omzunu hafifçe dürterek. Ne yalan söyleyeyim, kot pantolon ve zümrüt yeşili bir gömlek giymişti. Onun benim gömleklerimi giydiğini görmek hoşuma gidiyordu, bu yüzden Aurora'ya çantamı hazırlamasını söylediğimde, sadece Willow için birkaç tane daha koymasını istedim. "Hey, uykucu," diye tekrar denedim. Willow uyuyordu.

Zaten uykusu ağırdı, ama hamileliğinin burada bir rol oynadığından şüpheleniyordum.

Birkaç tutam saçını tarayarak alına bir öpücük kondurdum, sonra uyuyan bedenini kollarıma aldım ve tekneye doğru yürüdüm.

Asher siyah kot pantolonu ve yakası açık beyaz gömleğiyle bizi bekliyordu. Tek ihtiyacı olan bir korsan şapkasıydı ve hedefi vurmuştu.

Aslında ironikti, çünkü herif korsan mirasıyla tanınıyordu. Büyükbabasının bir soyguncu, kaçakçı ve aynı zamanda bir hazine avcısı olduğu söyleniyordu. Ailesinin acımasızlığı ve kargo gemileri lejyonu hakkındaki hikayeler, mafya yeraltı dünyası kadar iş dünyasında da dolaşıyordu.

Ama bunların hiçbiri benim için önemli değildi, çünkü Asher benim Avrupa'dan fark edilmeden çıkma biletimdi.

"Burayı bulmakta zorlandın mı?" diye sordu, gözleri bir an için Willow'a kaydı.

"Hayır." Şık katamarana baktım. Okyanusları aşacak kadar büyüktü. "Katamaranı her zaman ben mi kullanmak zorundayım?"

Askerdeyken günlerce uykusuz kalmıştım, bu yüzden yeni bir şey değildi ama her gece en azından birkaç saat uyumayı tercih ederdim.

"Hayır, otopilot sistemi var. Teknenin ileri hareketini yavaşlatıyor ve nispeten sabit kalmasını sağlıyor."

Başımı salladım ve süslü katamaranın yan tarafına baktım. Teknenin yan tarafındaki isim, *Yasadışı Günahlar*, kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "İlginç bir isim."

"Ortaya çıkardığınız bok fırtınası kadar ilginç değil."

Bölüm 17

Asher

Portekiz orijinal gemi rotasının bir parçası değildi, ancak bir fırtına dün beni yoldan saptırdı ve sevkiyatın bir kısmını helikopterle teslim etmek zorunda bıraktı. Lizbon'a yaklaşırken bir sorunla karşılaştım.

Royce Ashford'u yoluma çıkardı ve ben de ikimize de yardım etme fırsatını değerlendirdim.

Elbette kara ve insanlarla çevrili olmak yerine gemilerimden birinin güvertesinde, açık okyanusun merhametine kalmış olmayı tercih ederdim ama böylesi daha iyiydi. Royce'un Portekiz'den çıkmak için bir yola ihtiyacı vardı ve benim de katamaranımdan uzakta bir şaşırtmaca yaratmam gerekiyordu.

Dünya benim adımlı biliyordu. Benim hakkımda her şeyi bildiklerini sanıyorlardı ama bilmiyorlardı. Hiç kimse bilmiyordu, en azından Ashford kardeşler. Onlarla olan bağlantımı açıklamak istemiyordum.

Henüz.

Şimdilik, ben sadece Asher'dım. Onların arkadaşıydım. Bu boktan aileyle olan bağlantımın detayları bir gün ortaya çıkacaktı, ama en iyisi aileden birine ve onun hırpalanmış gelinine yataklık ederken değil.

Bildiğim her şeyi bana büyükbabam öğretti. İnsanları kendine borçlu tutman gerektiğini vurgulardı. Bu da Royce'un bugünden sonra bana borçlu olmasını sağlayacaktı. Bir korsanlığı yönetmek demokrasi değildi ve yolumuza çıkan her imparatorluğu yok etme kararı almıştık. Ashford İmparatorluğu özellikle yolumuza çıkmaya çok yakındı ama *arkadaşlarımdan* şansına hepsi kadınlarıyla meşguldü.

"Yönünü bulabilir misin, yoksa sana bir kaptan getireyim mi?" Ona sordum, gözlerim suçlandığı kadına -Willow, bana söylemişti- kayd.

Kollarında uyurken kaçırıldı. Royce'un onun için ereksiyon olmasına şaşmamalı. Yüzü yara bere içinde olsa bile, güzel olduğunu görebiliyordum.

"Yapabilirim," diye kestirip attı Royce. "Sen gelmiyor musun?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Ve üçüncü tekerlek mi olayım? Hayır, teşekkür ederim." Kollarındaki kadına baktım. "Sadece tekne mi batırma ya da kızı öldürme. Adam kaçırmakla suçlanmak başka bir şey, ama onun ölümünden sorumlu olmak ikimizi de hapse attırır."

Royce bana göz kırptı, sonra Willow'a baktı. "Onu incitmektense sikimi keserim daha iyi."

Başımı tiksintiyle salladım. Aşk dünyayı döndürüyordu ama ben onda mutluluğun hiçbirini görmüyordum, sadece dehşeti görüyordum. Onunla ilgili her şey zehirliydi ve kendilerini büyüüne kaptıran erkekler aptaldı, üvey kardeşlerim de dahil. Royce'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, kör bir adam bile onun yeni karısına sırılsıklam aşık olduğunu anlayabilirdi.

"Zorunda kalabilirsin." Kara mizah sesimi renklendirdi. "Karınız bana BDSM'den hoşlanacak bir tip gibi gelmedi." Yüzünde bir gölge belirdi, ama bunu hemen gizledi. "Ancak, kırbaç ve esarete ihtiyacınız olursa, alt güvertede yeni döşenmiş bir oda var ve bir dom'un rüyası gerçek oluyor. Orayı kullanmaktan çekinmeyin."

"Siktir git."

Kıkırdadım. "Tipim değilsin." Başımı yana eğip onu inceledim. Winston'la bir dostluk kurmuş, Byron'ı tanımış, hatta Kingston'la biraz yakınlaşmıştım, ama Royce bugüne kadar bana hep mesafeli durmuştu. "Ayrıca, *arkadaşınla çok meşgul* olacağından eminim." Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı ve ben de onu daha fazla kışkırtmaktan kendimi alamadım. "Ama eğer değilsen, ona kıcını ver-"

Cümlemi bitiremedim. "Onun yanına yaklaşırsan aletini keserim."

Başımı arkaya attım ve güldüm. "İyi, karın ve kıcı sende kalsın."

Durduğum yerden dişlerinin gıcırdadığını duyduğuma yemin edebilirim.

"Faturayı bana gönder," dedi, yanımdan geçip tekneye adım atarken. "Daha da iyisi, senden satın almama izin ver. Sadece buraya kaçırдыңın her şeyin boşaltıldığından emin ol."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu bir HODOR katamaran süperyat, başlangıç fiyatı otuz milyon olarak listelenmiş."

"Bu kadar mı?" Willow'u uyandırmamaya dikkat ederek yumuşak bir kahkaha attı. Kibirli hıyar. "Fiyat az önce elli beş milyona çıktı."

Ve lanet olsun ki ödemedi. Eşit bir yüzlük için gitmeliydim.

Bölüm 18

Söğüt

I korkunç bir gıcırdama sesiyle uyandım.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdıktan sonra yan döndüm ve mavi bir şerit bana baktı. İnanamayarak gözlerimi ovuşturdum, bir şeyler gördüğüme ikna olmuştum. Ama her yöne doğru kilometrelerce uzanan tek manzaranın mavi ufuk.

Dün yaşananlar bir anda aklıma geldi ve sanki yeniden ters yüz edilmiş gibi hissettim. Utanç. Rahatlama. Heyecan. Çok fazla karışık duygu vardı ama bir tanesi hepsini aşıyordu.

Sevgiler.

Bu tekneye nasıl bindiğimizi hatırlayamıyordum ama yatağa yatırıldığımı hayal meyal hatırlıyordum. Royce'un sert elini nasıl çektiğimi ve ondan benimle kalmasını istediğimi de. Kollarını bana doladığında kendimi hiç o kadar güvende hissetmemiştim.

Ayağa kalkıp gürültüyü takip ederek milyon dolarlık bir manzaraya sahip şık bir mutfağa girdim. Royce'u küçük mutfak tezgâhının başında buldum, üzerinde siyah Tom Ford şortu ve beyaz bir tişört vardı, mürekkebi tümüyle sergileniyordu; bir kolunda dağ manzarası, diğerinde ince dallı büyük bir söğüt ağacı dövmesi vardı.

Küçük bir cihazın üzerine eğilmiş, telefonda bir şeyler okuyor gibi görünüyordu.

"Günaydın," diye mırıldandım, dağınık saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken. Elinde, içinde yeşil ve sevimsiz bir şey olan bir blender tutuyordu. "Umarım bunu içmiyorsundur" diye eklemeyi önce burnumu kırıttım.

Bakışlarını eğlence doldurdu. "Ben değilim. Sen öylesin."

Gözlerimi kısmıştım. "Bataklığa benzeyen bir şey içmeyeceğim."

Kıkırdadı.

"Burada bebek için iyi olduğu yazıyor." Yeşil sıvıya tiksintiyle bakarken ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Böğürtlen ve muzla karıştırılmış taze ıspanak. Hamilelik bloglarında sabah bulantılarına iyi geldiği yazıyor."

Kızardım, kalbim ısınmaya başladı. Şu anda kendimi görebilseydim, gözlerimin yerinde karikatür kalpler bulacağımı hayal ettim.

Başka bir şey söylemeden elimi uzattım ve parmaklarımı az önce doldurmayı bitirdiği bardağın etrafına doladım.

Gülümsedi ve "Aferin kızıma" dedi, bu da vücudumda bazı karışıklıklara neden oldu.

Kendini topla Willow, diye azarladım kendimi.

Royce her zaman düşünceli ve şefkatli olmuştu. Bu sabahki jesti de farklı değildi.

Yeşil sıvı boğazımdan aşağı süzülürken bir yudum alıp oturdum.

"Hmmm, oldukça iyi. Kesinlikle görüldüğünden daha iyi," dedim, sonra

bir yudum daha aldı.

"Odan nasıl?" diye sordu.

"Manzara harika." Sırıttım, son birkaç ayın gerginliği nihayet gevşemişti. "Beğenilmeyecek ne var ki?"

"Mükemmel."

"Nerede uyuyorsun?"

"Kamaranızın koridorunun sonunda." Kendisine de aynı şeyden bir bardak doldurdu ve hepsini tek seferde içti. "Gömleğimin içinde iyi görünüyorsun."

Yutkundum, kırmızının daha derin bir tonunda kızardım ve sandalyemde kaydım. Arkadaşım Royce'un yanında rahattım. Kocam Royce'la ne yapacağımı bilmiyordum. Duygularım karmakarışık, hormonlarım da öyle.

"Peki tekneye nasıl bindik ve nereye gidiyoruz?"

Kaşlarını kaldırdı ve sandalyede arkasına yaslandı. "Endişeli misin?"

Başımı salladım, yanağımın içini ısırdım. "Sadece sohbet ediyordum."

"Seni sinirlendiriyor muyum, bebeğim?"

Alay ettim. "Öyle olsun. Şimdi benimle dalga geçmeyi bırak ve bana planlarımızı anlat."

Sırıttı. "Bir süre şebekeden uzak kalacağız. Denizlerde yelken açacağız. Uzun bir balayı geçiririz."

Yutkundum. "Harris'lerin bir şey yapacağını düşünüyor musun?"

Omuz silktili, belli ki rahatsız olmamıştı. "Stuart ve ailesi için zamanı geldiğinde endişeleniriz."

İçimi çektim, bu düşünceyi şimdilik bir kenara ittiğim için mutluydum. Güzel teknenin etrafına bakarken, lüks karşısında bir kez daha şok oldum. "Peki bu kimin teknesi? Ve ne tür bir tekne?" Etrafıma bakındım, iki katlı güverteleri inceledim ve teknenin şimdiye kadar gördüğüm her santimetresinden etkilendim. Yaşam alanları konfor düşünülerek tasarlanmıştı, yemyeşil kamaralar bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş haliydi ve hatta teknenin bazı bölümlerinde aşağıdaki denizleri görebilmek için alttan cam pencereler bile vardı.

Ayağa kalktı, bardağını duruladı ve küçük bulaşık makinesine koydu. Teknede lanet olası bir bulaşık makinesi!

"Bu bir katamaran," diye açıkladı. Royce bir milyarderci, bu yüzden etkilenmemişti. Öte yandan ben? Ağzımdan köpükler çıkıyordu. "Süper bir katamaran, yani iki kat daha süslü ve normal bir yatın tüm olanaklarına sahip."

Alay ettim -neye benzemesi gerektiğini bilmek bir yana, "normal" bir yata bile binmediğimi bu adama kim söyleyebilirdi ki? Kendi içkimi bitirdim ve lavabonun yanında ona katıldım, ama ben yıkayamadan bardağı elimden aldı.

"Beni bekleyecek misiniz Bay Ashford?" Omzumu şakacı bir şekilde onun omzuna çarparak alay ettim. Bulaşık makinesinin kapağını kapattı, alçak ve karanlık kıkırdaması küçük boşluğu doldurdu, kalçalarımı tutup beni tezgâha oturtmadan önce bacaklarımı açarak aralarında durdu.

Vücudunun sıcaklığı beni zevkten titretirken aklımda pek çok yaramaz fantezi dönüp duruyordu. Konu en iyi arkadaşım -düzeltme, kocam- olduğunda uzun zamandır hayal etmeme izin vermediğim fanteziler.

"Ne istersen yaparım, Willow." Öne doğru eğildi, ağzı hassas kulak mememe değdi. "Sadece söyle yeter."

İnleme gibi gelen boğuk bir kahkaha göğsümde titreşti ve kendimi toparlamak için boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

"Yüzmeye gidebilir miyiz?" teklifine böyle yanıt vermeye karar verdim. "Çıplak mı?"

Kıkırdadım ve mürekkepli ön koluna hafifçe vurdum. "Hayır, çıplak değil."

Yine de kulağa cazip geliyordu.

Kanarya Adaları'nda karaya çıktığımızda yüzüğüm güneşte parlıyordu, adeta yeni gerçekliğimin bir hatırlatıcısı gibiydi. Restoranlar göz alıcı altın sarısı kumlu plajlarda sıralanmıştı ve su öğle güneşinin altında turkuaz renginde parlıyordu.

Royce, Prada kova şapkasının altına yüzünün büyük kısmını gizleyen havacı güneş gözlükleri takmıştı. Ben de güneşi yüzümden uzak tutan geniş kenarlı bir hasır şapka tercih ettim. El ele, tıpkı balayına gelmiş diğer çiftler gibi görünüyorduk.

"Ailemle Portekiz'i ziyaret ettiğim onca yıl boyunca buraya hiç gelmemiştik," diye mırıldandım, gözlerim sağa sola dalmış, her şeyi içine çekiyordu. "Çok güzel bir yer."

"Sorun değil," diye kabul etti Royce. "Sadece iyi mi?"

"Çok kalabalık."

"İnsanları suçlayamazsınız. Bu cennet parçasını kim ziyaret etmek istemez ki?" Royce yüzünü buruşturdu ve ben de yan tarafını çimdikledim, dudaklarımdan bir kıkırdama döküldü. Burada kendimi daha hafif hissediyordum ve onun huysuzluğunun günümüzü mahvetmesine izin verecek değildim. "O zaman neden durduk?"

"Erzağa ihtiyacımız var. Yiyecek." Tam bunu söylerken yerel bir manavın önünden geçtik ve adımları manavın önünde aniden durdu. Ben de onu takip ettim, bir tanesinde durana kadar seçenekleri taradım, kalbim göğsümde çırpınıyordu.

Ananaslar. Hatıralar, aptallığımla alay ederek içeri girdi. Tek bir kararın insanın yolunu nasıl değiştirebildiği ironikti. Üç ay önce, görünüşte iyi bir adama bir şans vermiştim. Hiçbir şey beni dayanmak zorunda kalacağım şeylere hazırlayamazdı, sadece aşkın benim için kartlarda olmadığını keşfetmek için. Royce'a ve anlaşmamıza sahip olduğum için şanslıydım ve bebeğimi korumak için her şeyi yapardım ama çocukça hayallerimden vazgeçme zamanının geldiğini biliyordum. Artık bir kız değildim; en iyi arkadaşımın kardeşine aptalca aşık olmanın bir anlamı yoktu.

"Birkaç ananas alalım mı?" Royce'un ses tonunu okumak genellikle kolaydı ama bugün öyle değildi. Gözlerimi güneşten korudum ve yakışıklı kocama bakmak için başımı çevirdim ama güneş gözlüklerinin arkasından bir şey görmek zordu.

Rahatsızca yer değiştirdim. "Umm, bilmiyorum."

"Willow..." Adımı söyleme şeklindeki bir şey yalvarma gibiydi ve bu onu biraz içeri almak için ihtiyacım olan son itici güçtü. Son birkaç gündür bana karşı çok sabırlıydı, en azından bunu yapabilirdim.

"Ananaslı kekten nefret ederim," diye itiraf ettim iç çekerek. "O konuda... bir şey olduğundan değil." Stuart bana hiç oral seks yapmamıştı ve ironik bir şekilde şimdi bunun için minnettardım. "O asla... *Biz asla...*"

Ugh. Ne zamandan beri seks hakkında konuşmaktan rahatsız oluyorum? Ama Stuart'la geçirdiğim ilk günleri düşünmekten nefret ediyordum. Bu beni melankoli ve hayal kırıklığıyla dolduruyordu. Onu sevdiğim için değil, anlaşacak kadar aptal olduğum için.

"Mükemmel." Söylediklerimden tatmin olmuş gibi başını salladı. "Sünger kekler zaten berbat. Artık hayatımızda bunlardan olmayacak." Nazik yüzlü kadına döndü. "Üç ananas lütfen."

Hâlâ o aptal pastanın ve o aptal gecenin etkisinde olmama rağmen kıkırdadım. "Neden üçe ihtiyacımız var?"

Omuz silkti. "Üçüncüsünde uğur vardır, değil mi?"

Bölüm 19

Royce

I Karımın üzerimdeki etkisini çok severdim.

Willow'un güneşlenmesini, ayak parmaklarını havuza sokmasını ve yüzünü güneşe doğru eğmesini izlerken damarlarımda sıcaklık dolaşıyordu.

Ona bakmamak imkânsızdı, her santimi göz kamaştırıcıydı - çürükleri olsa bile yavaş yavaş yok oluyordu.

Willow ve ben yıllardır birlikteydik ama bunu bilmiyorduk. Ya da belki de bunu göremeyen bendim. Önemli olan tek şey, bundan sonra hiçbir şeyin beni ondan uzak tutamayacağıydı. Kanun değil. Ne kongre üyesi. Ve *kesinlikle* onun omurgasız oğlu da.

Ona dokunmamıştım. Onu becermemiştim. *Henüz*. Ama onun kusursuz, açık teninin her santimini ezberlemeye kararlıyım.

Geçtiğimiz haftanın dağınık günleri ve saatleri hayatımın en güzel günleriydi. Her zaman birlikte iyi vakit geçirirdik ama burada sadece ikimiz vardık ve konuşarak, oyun oynayarak ve hatta balık tutarak vakit geçirmekten keyif alırdık. Onunla işleri aceleye getirmeye hiç niyetim yoktu.

Willow'un bakışları benimkilerle buluşmak için kaydı ve yumuşak bir nefesin dudaklarından ayrılışını izledim. O an gerildi, bizi mutluluk ve sonsuza dek mutluluk vaat eden kendi balonumuzun içine çekti.

"Royce, bana böyle bakmaya devam edersen dudaklarımı senden uzak tutamayacağım."

Şakacı ifadesi beni gülümsetti, ama ses tonunda içimdeki günahkârı baştan çıkaran belirgin bir nefessizlik vardı. Bunun gibi pek çok küçük an olmuştu ve her seferinde saçlarını avuçlayıp onu yatağıma çekme dürtümle savaşmak zorunda kalmıştım.

Ama onun benden emin olmasını ve her şeye hazır olmasını istiyordum. Beni boğarak tuttu ama uygunsuz *onurum beni* ağrıyan bir aletle baş başa bıraktı.

"Karımdan gelecek bir öpücüğe itirazım olmaz," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. Onun görmesine izin vermediğim şey, bunun için ona yalvarmak için ne kadar cazip olduğumdu. Ve hayatım boyunca hiçbir şey için yalvarmamıştım.

Willow bana merakla ve göğsüne yakın tuttuğu başka bir şeyle baktı.

"Aklında ne var?" Yumuşakça söyledim.

Bir an için içini çekti ve açılacağını düşündüm, ama onun yerine söylediği şey içimde şok dalgaları yarattı.

"Hiç ilk öpüşmemizi düşündün mü?"

Bana belli belirsiz bir gülümseme fırlattı, onda görmeye alışık olmadığım güvensizlikler bana ters ters bakıyordu ve birden iyi niyetli reddedişimin yarardan çok zarara yol açmış olabileceğini fark ettim.

"Her zaman," diye itiraf ettim, sesim sertti. O zamanlar ona dokunmanın, bekâretini almanın ve onu karanlığıma maruz bırakmanın yanlış olduğunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Elbette onu istiyordum, bana vermeye istekli olduğu her şeyi istiyordum.

"Evet, ben de." Onun bu itirafı içimde hoş bir sıcaklık yarattı. "Ama arkadaş olmayı da sevdim. Eğer öpüşseydik ve... başka şeyler yapsaydık, senin çılgın takıntılı eski kız arkadaşlarınla geçirdiğim eğlenceli zamanları kaçırmış olurum."

"Ve ben de senin tüm eski erkek arkadaşlarını dövmeyi kaçırmış olurum."

Kadın homurdandı. "Sadece birkaç tane." Ses tonuna karşı bir kahkaha attım. "Öpücük o kadar kötü müydü?"

Ayıldım ve çenesini iki parmağımın arasına aldım. O bakışlarımı karşılayana kadar sonraki sözlerimi söylemedim. "Hayatımın en güzel öpücüğüydü." Yumuşak nefesi itirafımı takip etti.

Narin kaşları çatıldı. "Ama... Nasıl? O zamandan beri o kadar çok kız arkadaşın oldu ki..."

Dudaklarımı hafifçe dudaklarına değdirdim ve yanakları pembenin sevimli bir tonuna dönüştü. "Hayatımda değişmeyen tek şey sensin."

Bir tekne kornasının sesi ikimizi de ürküttü ve anı bozdu.

Willow havuza doğru kaydı, kıvrak vücudu artık benim görüş alanımdan çıkmıştı.

"Belki bir gün beni tekrar öpersin Royce. Umarım çok uzun süre beklemezsin."

Sonra suyun altına battı ve dudaklarım yukarı doğru çekildi.

Belki, sadece belki, Willow benim karanlığıma hazırdı.

Bölüm 20

Söğüt

W Son iki haftadır denize açılıyorduk. Royce'un Harris ailesiyle bir çatışmadan kaçınmak için elinden gelen her şeyi yaptığını hissediyordum. Ancak, bu konuda onu her sorguladığımda.

belirsiz cevaplar verdi ve konuyu değiştirdi.

Eve uzun yoldan gidiyorduk ama şikâyet etmedim. Yat şatafatlı, güneş ışığı bol ve yemekler lezzetliydi.

Koyu renkli, renkli camlar katamaranın yan tarafı boyunca uzanıyordu, yani egzotik yerlere yanaştığımızda meraklı izleyicilerden tam bir mahremiyetimiz vardı. Teknenin yan tarafındaki *Illicit Sins (Yasadışı Günahlar)* ismi muhtemelen herkesin hayal gücünü harekete geçiriyordu. Benimki kesinlikle öyle oldu.

Keşke aramızda bazı yasadışı günahlar olsaydı, ama Royce mükemmel bir beyefendi olarak kaldı.

Bunun dışında, her iki parmağımızda da sağlıklı bir hatırlatma görevi gören parlak bir altın bant vardı.

Adadan adaya, kıyı şeridinden kıyı şeridine yelken açarken bir rutine girdik. Her sabah kahvaltı hazırlıyor ve beni taze demlenmiş kahve kokusuyla uyandırıyor, ardından uyduyu kullanarak iş ağına bağlanıyor ve çeşitli gözetleme görevleri, dış mekân malzemeleri imparatorluğu ve emlak portföyleri üzerinde çalışıyordu. Öğle yemeği benim alanımdı ve üst güvertede yemeye alışmıştık. Akşam yemeklerini hep birlikte hazırlardık, başka hiç kimsede bulamadığım bir rahatlıkla birbirimizin etrafında çalışırdık. Yine de en sevdiğim kısım, nihayet rahatlayabildiğimiz ve birlikte kanepede.

Bugün de bir istisna olmadı ama önceki seferlerin aksine Royce ben geldikten kısa bir süre sonra odasına çekildi ve ipeksi pijama şortum ve ona uygun kolsuz üstüm hakkında bir şeyler mırıldandı.

Soğuk bir kış gününde güneşin okşaması gibi tenimde hissettiğim yakıcı bir bakışla bana baktı. Sonunda bana dokunacağını, beni öpeceğini düşündüm -umdum- ama bunun yerine, şeytan topuklarının üzerindeymiş gibi odadan fırladı.

Yalnız ve sinirli bir şekilde dizüstü bilgisayardan bana bakan iş ilanlarına odaklanmaya çalıştım ama huzursuz enerjim beni ele geçirdi. Kendimi salondaki kanepeye attım, teknenin karanlık pencerelerinden dışarı baktım ve dolunayın parıltısından başka bir şey göremedim.

Royce'un etrafında olmak, onun konuşmalarını ve alaylarını duymak, hatta belki de vücudunun hassas bedenime değdiğini hissetmek istiyordum. Hamilelik hormonlarının insanı inanılmaz derecede azdırdığını duymuştum ama bu ondan daha fazlasıydı.

Gözlerim yan masadaki saate kaydı, yeşil rakamlar akşam 10:00'u gösteriyordu.

"Belki de mastürbasyon yapmalıyım... sadece rahatlamak için," diye mırıldandım nefesimin altında. Bir an bunu düşündüm, Royce beni bu şekilde bulursa nasıl biteceğini hayal ettim. Bu konuda bir şey yapar mıydı? Bağımı salladım ve içimi çektim. "Hayır, saçmalama."

Kendi kendine konuşmak da çok saçmaydı, diye azarladı kafamın içindeki bir ses. Oflayıp puflayarak koltuktan kaydım, kendimi sönük ve tatminsiz hissediyordum.

Hamile olmasaydım, huzursuzluğumu ve uykusuzluğumu gidermek için bir gece içkisi içmeye giderdim, ama bu haliyle böyle bir seçeneğim yoktu.

Kalbim gümbür gümbür atarken ve karnıma bir sıcaklık yayılırken yatak odama doğru yürüdüm.

Göz ucuyla Royce'un odasından, kendi odamın koridorunun aşağısına doğru bir ışık süzüldüğünü gördüm ve heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ne yapacağımı düşünmeden ona doğru yürüdüm.

Kapı çok az aralıktı ama hafif, hırıltılı bir inilti duymaya yetiyordu. Ses havada paramparça olurken ve vücudum karıncalanırken olduğum yerde durdum. Karşı koyamayarak öne doğru eğildim ve nefesim kesildi.

Royce içerideydi, büyük yatağın üzerine yayılmıştı, tamamen çıplaktı ve komodinin üzerinde bir şişe kayganlaştırıcı açıktı. Yumuşak ışık kaslı, mürekkepli vücuduna gölgeler düşürüyordu. Orada öylece durdum, ağzım mükemmel bir O harfi oluğturdu ve bağımı çevirmeye çalıştım.

Peki, tamam. Gerçekten denemiyordum. Şu sinir bozucu hormonları suçla. Gösteri için buradaydım.

Bakışlarım onun uzunluğunu takip etti, güçlü elinin şaftının etrafına sarılmış görüntüsüyle tutuklandı.

Mastürbasyon yapıyordu.

İpek çarşafı kavrayışını, kalın kaslı kalçalarını ellerini yerleştirmek için genişçe açışını, birinin sikini sertçe ve yavaşça çekişini, diğerinin kesesini avuçlayışını izlerken ham bir manyetizma ve neredeyse hayvani bir enerji havaya nüfuz etti. Homurtularını içimin derinliklerinde hissettim.

Başını yastık yığınınına yaslamıştı, boynu gerginlikten kasılmıştı ve zevk güzel yüzünü boyuyordu. Denesem bile gözlerimi ondan ayıramazdım.

Sert erkekliği beni içine çekerken, sadece bu adamın bana verebileceğini bildiğim enfes zevk vaadiyle beni baştan çıkarırken kalçalarım ihtiyaçtan titredi. O kalın parmaklarını tekrar şaftından yukarı çekti ve sikiinin başında bir damla prekum birikti. Dudaklarımı açgözlülükle yaladım. Ağzım kelimenin tam anlamıyla sulandı ve o kalın, uzun siki dudaklarımın arasında hayal ederken yutkundum.

Bu kapıyı itip açmak ve benimle birlikte olması için ona yalvarmak çok kolay olurdu ama reddedilme korkusu beni engelledi. Bu yüzden, bir röntgenci gibi, orada durdum, herhangi bir yapay penis dükkanını kışkandıracak ereksiyonuna hayran kaldım.

Sersemlemiş, kafası karışmış ve rahatsız edici bir şekilde tahrik olmuş bir halde gözlerimi kocamın yüzüne diktiğimde onun gözlerini üzerimde buldum. O kömür rengi derinliklerde karanlık ve günahkâr bir şey yanıyordu. Tepki vermedim, bedenim hareket etmeyi reddediyordu ve Royce yavaşça avucunu GıGmiG boyunun etrafına daha sıkı sardı. Gergin kasları zevkten kasıldı, daha hızlı ve daha sert çalıGırken sıkılmıG diGlerinin arasından bir tıslama kaçtı.

uzun, acımasız vuruşlarla yumruğuna.

Ben inledim, o homurdandı.

Tacın üzerinden her geçişinde neredeyse şiddetle sıkarken bakışlarım hareketleri takip etti.

Kendi uyarılmam iç çamaşırımı nemlendirdi, kaçtı ve uyluğumun iç kısmından aşağıya damladı. Onun için yanıp tutuşuyordum ve zihnimde bu adamla seks yapma hayalleri dolaşıyordu; koca sikiinin içimde nasıl hissedeceği ve tadının nasıl olacağı -tuzlu, miskli ya da tatlı.

Onu ağzıma sığdırabilir miydim?

Kirli, sefih düşünceler içimde açlıktan ölmek üzere olan bir canavarı uyandırdı. Röntgencilikten hiç hoşlanmamıştım ama birdenbire çok şey kaçırdığımı hissettim. Bu sahnenin ortaya çıkışını izlemenin verdiği zevk, bende daha önce herhangi bir eski sevgilinin uyandırdığından daha fazla arzu uyandırdı.

Royce'un ağır bakışları beni olduğum yere mıhlarken, kaçınılmaz olanı beklerken nefes alışım daha da sertleşti. Bu adamın gelişini, yüzünün alacağı şekli ve yüzündeki her zamanki gerginliğin yerini alacağına hiç şüphe olmayan doygun ifadeyi birçok kez hayal etmeye çalışmıştım ama hiçbirisi buna yaklaşmamıştı bile.

Ve ben ona dokunmamıştım bile.

Eli şişen sikinin etrafında kasıldı ve temposu düzensizleştiğinde dişlerimin arasından keskin bir nefes çektim. Gözlerini kapatıp doruğa ulaşmadan önce nefes nefese bir "*Willow*" sesi çıkarırken kasları şişti.

Sikini son bir kez daha itti ve altılı paketinin üzerine boşaldı. Orgazmı sonsuza dek sürecek gibi görünüyordu, içinden fışkırıyor ve yumuşayan sikini tutmaya devam ederken parmaklarından damlıyordu.

Bu manzara öylesine tahrik ediciydi ki, hayatımda ilk kez gölgelerden izlemenin cazibesini anladım.

Sanki maraton koşmuşum gibi nefesim kesilmişti. Göğsüm inip kalkıyor, kalçalarımın arasındaki nabız davul gibi atıyor ve kulaklarımda çınlıyordu.

Royce yataktan kayarak çıktığında irkildim, banyosuna doğru giderken gözleri benden ayrıldı. Kaslı kıcı gözden kaybolduğu anda, suçüstü yakalanan bir hırsız gibi kaçtım.

Sallantılı bacaklarımla odama döndüm. Tenim sıcaktı ve göğüs uçlarım camı kesebilecek kadar sertti. Hassas tenime değen en ufak bir hava bile beni titretiyordu.

Soyundum ve içimi yakan özlemle titreyerek yatağa girdim. Onu istiyordum. Bir rahatlamaya ihtiyacım vardı ama elimi bacaklarımla arasına daldırdığımda bu düşünceyi cansız buldum. Ve yalnız.

Royce'un görüntüsü zihnime kazınmıştı ve bedenim içgüdüsel olarak sadece onun bana getirebileceğini bildiğim rahatlamayı arzuluyordu. Ama o sadece elini istiyordu, beni değil ve bu beni azdırdı... ve tarif edilemez derecede üzdü.

Bölüm 21

Royce

Kardeşin Byron bu resmi nikahı duyurmak için kullanmak istiyor.

T Willow'un ailesinden gelen çoğu mesaj gibi kısa bir mesajdı. Teknoloji meraklısı değillerdi ve asla da olmayacaklardı.

Güneş, derme çatma ofisimin kabin pencerelerinden içeri süzülüyordu. Her zamanki katamaranlar her zaman yönlendirilmek zorundaydı. Bu seferki birinci sınıf bir navigasyon sistemine sahipti, otomatik pilot seçeneği ve önceden programlanmış bir varış noktası vardı. Yoldan sapmama izin veriyor ama son varış noktasını değiştirmiyordu ki bunu tuhaf bulmuştum.

Avrupa ve Amerika arasında bir yerdeydik ama ilgimi çeken şey konum değildi.

Willow'un ailesinin mesajla birlikte gönderdiği ekti.

Ona ne kadar çok bakarsam, bu tuhaf sahiplenme duygusu beni o kadar güçlü bir şekilde yakaladı. Yeminimiz sırasında birinin çektiği bir fotoğraftı, arkamızda kilisenin ihtişamı vardı, ama en muhteşem görüntü Willow'du. O, orduları etkisiz hale getirebilecek bir gülümsemeyle, ben ise gözlerimde tek bir gerçeği ifade eden bir bakışla: *Benim*.

Morlukları şüphelenmeyen gözler için görünmezdi ve photoshop konusunda uzman olan kişi için mutluydum. Bu, bir gün çocuklarımıza göstereceğimiz bir fotoğraf olacaktı.

Bir sonraki dosyada Willow üniversiteden mezun olduğunda çekilen fotoğrafımız vardı. Cüppesini giymişti ve birisi onun kepini alıp havaya fırlattığı anı yakalamıştı, boştaki eli benimkinin içindeydi.

Willow'un bir sonraki saniyede nasıl paniklediğini, şapkanın yere düşmesini ya da başkasınıkiyle karışmasını istemediğini, bu yüzden onu yakalamak için havaya zıplamak zorunda kaldığımı hatırlayınca dudaklarım çekildi. Kahretsin, sırf onu mutlu etmek için cehenneme iner ve cennetin kapılarına tırmanırdım.

Aklım, bir hafta önce beni kamaramda mastürbasyon yaparken yakaladığı geceye gitti. O zamandan beri pek uyumamıştım, odama döndüğümde Willow'un gitmiş olduğunu görünce yaşadığım hayal kırıklığının tadı hâlâ damağımdaydı. Bu sabah işe konsantre olamamıştım, aklım tamamen karımdaydı. O zamandan beri o kadar çok otuz bir çekmişim ki, sikim acıdan çatlamıştı.

Onu bir an önce becermeliydim yoksa lanet olası aklımı kaçıracaktım. Ama onun istekli ve açık fikirli olmasına ihtiyacım vardı ve hala hazır olmadığından şüpheleniyordum, çünkü ne zaman olayı ima etsem, konuyu değiştiriyor, yüz hatlarını kısa bir süre için hüzün kaplıyor, sonra yerini hoş bir ifadeye bırakıyordu.

Bir mesaj geldi ve beni düşüncelerimden kopardı.

Byron: Bana söyleyebilirdin.

Ben: Ne diyeceğim?

Byron: Aptal olma. Dünya onu kaçırdığını düşünüyor.

Ben: Ve umursuyorum

çünkü...?

Byron: Tanrı aşkına, Royce. Harris ailesini karıştırmamıza gerek yok. Winston'la olanlardan sonra olmaz.

Kaşlarım çatıldı. Babamızın ölüm şeklinden söz ediyordu, yani ölüm şeklinden. Medyayı Ashford'lardan uzak tutmamız, dikkat çekmememiz gerekiyordu. Ama Willow'un Stuart'la nişanlanması ve Stuart'ın ailesinin bağlantıları göz önünde bulundurulduğunda, bundan kaçınmanın hiçbir yolu yoktu.

Byron: Balayınız ne zaman bitiyor?

Parmaklarım masanın üzerinde dalgın bir ritim tutturdu.

Ben: Birkaç hafta içinde.

Kulaktan dolma bilgilerle hareket ediyordum ama şimdilik meraklı gözlerden ve suçlu iadesi yasaları gevşek olan herhangi bir ülkeden uzak durmanın en iyisi olduğunu biliyordum. Stuart polise gitmekten daha iyisini biliyordu ama ne yazık ki ailesi bilmiyordu.

Ve bağlantıları sayesinde ciddi hasara yol açabilirlerdi. Aslına bakılırsa, bunu zaten yapıyorlardı.

Ha, kaçırılmış. Sanki Willow'a sıkıntı verecekmişim gibi. Bu Stuart'ın uzmanlık alanıydı, benim değil.

Bu yüzden Willow ve ben bir süre şebekeden uzak kalacağız. En azından Willow'un morlukları tamamen geçene kadar teknede kalmaya çalışacaktık. Yaşadıklarından sonra Willow'un daha fazla strese girmesini önlemek için, bu durum çözülene kadar onu karanlıkta tutacaktım.

Her şey normale döndüğünde, eve geri dönecektik.
-Her neresi olursa olsun. Willow ailesine yakındı, bu yüzden Portekiz bizim için uygun olabilirdi, özellikle de kardeşlerim de Avrupa'ya taşındığından beri.

"Evet, her şey harika," diye mırıldandım nefesimin altında. Sürekli olarak onu becerme dürtüsüyle savaştığım gerçeğini saymazsak. Elimi saçlarımın arasından geçirip saate bir göz attım. Saat sabahın onuydu ve Willow hâlâ derin bir uykudaydı. Buna ihtiyacı vardı ve geç saatlere kadar uyanık kaldığımızı kabul ediyordu.

Dün gece Monopoly oynadık ve yeni eşim hakkında bilmediğim şeyler olduğu ortaya çıktı. Son derece kızgın bir kaybedenmiş. Tüm mallarını aldıktan sonra, ağlamaya çalıştı, cinayet işlendiğini iddia etti ve sonra *yanlışlıkla* tahtayı devirdi.

Willow hariç herkeste çekici olmayan bir özellikti bu. Surat astığında çok tatlı oluyordu.

Telefon tekrar çaldı.

Byron: Çözdüğün zaman bana haber ver. Basın bugün evliliğinizi öğrenecek. Hala Willow'la aranızda ne olduğunu bilmek istiyorum.

Mesajını görmezden geldim. Ashford kardeşler arzu nesnelerimizi ifşa etmeleriyle bilinmiyorlardı.

Her neyse, bu teknede birkaç hafta daha geçirmek en iyisi olabilir. Gemiden indiğimizde çılgınlık yatışmış olacaktı. Umarım.

Telefonumu kapattım ve çalışmaya devam ettim. Yürütmem gereken bir işim, beslemem ve eğlendirmem gereken bir karım vardı. Kardeşim ve onun yirmi sorusu beklemek zorundaydı.

Çok geçmeden kapı çalınarak sessizlik bozuldu ve katamarandaki diğer tek yolcuyu görmek için bakışlarımı yukarı kaydurdım. Çılgın saçlar. Uykulu bir ifade. Bakışlarımı atletinden aşağıya, kalçalarına ve uyluklarına yapışan ve onu açığa çıkaran şortuna doğru sürükledim.

pürüzsüz, altın rengi bacakları vardı. Her zamanki gibi yalınayaktı ve tırnakları yeni boyanmış gibi görünüyordu.

"İçeri gel."

Willow esnemesini bastırarak içeri girdi. "Bu kadar uzun süre uyuduğuma inanamıyorum." "Bir hayat kuruyorsun," diye işaret ettim. "Bu zor bir iş."

Hafif bir kızarıklığın boynuna doğru süzülüşünü büyülenmiş gibi izledim. Acaba *ben-hayır* dediğimde de teni böyle pembeleşecek miydi? Oraya bir daha gitmeyecektim, tabii bütün gün ereksiyon halinde dolaşmak istemiyorsam.

Önüme oturdu ve parmaklarıyla saçlarını taramaya çalıştı. "Dürüst olmak gerekirse, hala inanamıyorum."

"Biraz daha açık olmalısınız. Neye inanayım?"

Sandalyede arkasına yaslandı, düz karnını ovuştururken gözleri benimkilerle buluştu. "Hamile olduğumu. Evlendiğimizi. Okyanusun ortasında olduğumuzu. İsteddiğini seç."

Parmaklarımı başımın arkasında kenetledim.

"Gerçekleşen bir rüya değil mi?" Soğukkanlılıkla sordum, onun mutsuz olduğu düşüncesi içimde bir öfke dalgasına yol açtı.

"Şey..." Willow bir elini karnında gezdirdi ve yüzünde mahcup bir ifade belirdi. "Bu kesinlikle işlerin normal yapılış şekli değil."

Bastırmadan önce göğsümde karanlık bir alev tutuştu.

"Sana daha önce de söyledim, siktir et normali," diye karşılık verdim kuru bir sesle. Beni inceledi ve orgazmın sancıları içinde gözlerinin daha yeşil mi yoksa mavi mi olacağını merak ederek kendimi kaybettim.

"İnsanların konuşacak olması seni rahatsız etmiyor mu?" Willow beni şimdiki zamana geri çekerek sordu.

"Hayır." Zenginlerin bir numaralı kuralı: Asla zayıf görünme. Stuart'a karşı seçimimi yapmış ve kazanmıştım ve Willow benimdi. Biri onun adını ağzına almaya kalkışırsa, işini bizzat bitirirdim.

Belki hamilelik olmadan da idare edebilirdik ama bebeği şimdiden birliğimizin bir parçası olarak görmeye başlamıştım. Tıpkı Willow'u düşündüğüm gibi. Hamileydi ve hepsi bu kadardı. O benimdi. Bebek de benim olacaktı, bugünleri ve yarınlarıyla.

"Biliyorsun, birçok kadın seni piyasadan çektiğim için benden nefret edecek." Omuz silktim. "Onlar önemli değil."

"Seksi özlemeyecek misin?"

Sandalyede bir ileri bir geri sallandım, sonra bacaklarımı masanın üzerine koydum. "Eğer bir şey teklif ediyorsan, çık ve söyle."

Yanakları kıpkırmızı kesildi. "Hadi ama Royce. Benimle taşak geçmeyi bırak."

"İşte bir fikir." Ona sııttım. "Seni bu masanın üzerine domaltabilir, ağzını tıkayabilir ve sonra sen şu anda külotunu ıslatan tahrikten boğulurken seni becerebilirim."

Ayağa fırladı, açıkta kalan her santim derisi pembeleşmişti.

"Tanrım, Royce. Böyle bir bomba patlatmak üzereyken bir kızı uyar. Bu senin işin mi?"

"*Reçelim* mi?"

"Senin sapkılığın," diye açıkladı.

"Peki sen benim sapkılıklarım hakkında ne biliyorsun?"

Omuz silktili. "Pek bir şey yok. Sadece yıllar içinde çıkan söylentiler..."

"Eğer ağzını tıkamanın müstehcen olduğunu düşünüyorsan-" demeden önce ona alaycı bir bakış attım.

Avuçlarını yukarı kaldırarak beni susturdu.

"Bir ipucu alabilirim," diye mırıldandı, nefesleri kısa pantolonlarla geliyordu. "Kahvaltıya hazır mısınız? Aç karnına sapıklık konuşmak olmaz." Ayağa kalktım ve gözleri beni boydan boya süzdü. "Bu 'sahildeki zengin playboy' görünümünün sana her zamanki siyah deri kıyafetlerinden daha çok yakışıp yakışmadığına karar veremiyorum."

Masanın etrafında döndüm ve bir kolumu onun omuzlarına attım. "*Karıcığım*." Kahretsin, ona böyle hitap etmeyi biraz fazla seviyordum. "Ben bir çocuktan başka bir şey değilim."

Bana yan gözle baktı.

"Komik," dedi düz bir sesle. "Kocamın böyle bir espri anlayışı olduğunu kim bilebilirdi?"

Kalbim olimpik bir jimnastikçi gibi takla atarken ağzım açık kaldı. Eğer ona karım demeyi seviyorsam, onun bana kocam dediğini duymak Tanrı katında bir şeydi. Ona olan saplantım hızla kontrolden çıkıyordu, ancak başından beri orada, uykuda yatıyor olabilirdi.

"Ne diyebilirim ki, içimdeki en iyi şeyi ortaya çıkarıyorsun."

Gözlerini devirdi ama ağzının bir tarafının yukarı doğru çekildiğini fark ettim. "Saçmalamayı kes, Royce."

"Ama sen benim saçmalıklarımı seviyorsun." Küçük yemek odasına geçtik ve bir sandalye çektim. "Kahvaltım hazır. Size servis yapayım."

Çifte anlam yüklediğim için kaşları kalktı ama yemi yutmak yerine bana hızlıca göz kırptı.

"Bu çok adil. Ne de olsa senin yeni gelininim," dedi, gözlerinde muziplik ve başka bir şey parlıyordu.

Omurgamdan aşağı bir sıcaklık damlası aktı ve hâlâ orada durup ona baktığımı fark etmem birkaç vuruşumu aldı. Tehlikeli bir oyun oynuyorduk, bizi kesinlikle geri dönüşü olmayan bir noktaya götürecek bir oyun. Willow'un bunun farkında olup olmadığını merak ediyordum. Nazik ve tatlı görünebilirdi ama gözlerinde daha karanlık bir şeyin parıltılarını yakalıyordum.

Willow'a sahip olduğumda geri dönüşü olmayacağını biliyordum.

Söğüt

Güneş ışığı etrafımızı saran mavi su dalgalarından yansıyor ve güneş gözlüğüm olmasına rağmen parlama o kadar parlaktı ki bundan kaçınmak için başımı eğmek zorunda kaldım.

Royce güvertede yanımda yatıyordu, bir ayağı katamaranın kenarından rahatça sarkıyordu. Şu anda milyarder playboyların poster çocuğu gibiydi, havacı güneş gözlükleri koyu renk gözlerini kapatıyor ve siyah mayosu bronz kalçalarının üzerinde sallanıyordu.

Bakışlarım uyluğumun üst kısmına yerleştirdiği eline kilitlendi, alyansı güneşte parlıyordu. Alyansların nereden geldiğini ailemin evinden ayrılana kadar fark etmemiştim. *Annemin* Royce'a büyükannem ve büyükbabamın yüzüklerini vermiş olması çok şey anlatıyordu.

Bu onun kutsamasıydı - yüksek sesle ve net bir şekilde.

Onu benim olarak işaretleyen bandın izini sürerken gülümsemem genişledi. Stuart ve ailesinin ne yapacağı endişesinin yarattığı strese rağmen Royce'la geçirdiğim bu baş başa zamanın tadını çıkarmaktan kendimi alamıyordum.

Güldük ve bazı çarpıcı yerlerde turistçilik oynadık, ama beklentilerimizi gerçekten tartışmamıştık. Bekârlık... zordu. Özellikle de şimdi, kocamın bir rahibenin bile karşı koyamayacağı güçlü ve kaslı vücuduna bakarken.

Gözlüklerini kafasına doğru itti. "Ne okuyorsun?" Cevap vermeden önce boğazımı temizledim, "Um, sadece bir roman."

Tabii ki kucağımdaki roman da bu duruma yardımcı olmuyordu. Christian Grey'in masum Anastasia ile tanışmadan önceki cinsel deneyimlerini anlatıyordu. Kitap o kadar ateşliydi ki alevler içinde kalacağımı sandım.

Ama sayfalara odaklanamıyordum. Royce'un Gehvet dolu bakışlarını üzerimde hissediyordum, bikinimin örtmediği her santimi okuyordu. Dolaştığını hissediyordum.

üzerimde, her yarığa dokunuyor, her hassas noktayı okşuyor.

Elini kalçamdan hiç çekmeden dirseğinin üzerine çıktı. "Ne tür?"

"Okuduğun türden." *Daha çok muhtemelen yaşadığın türden*, diye düşündüm sırtarak.

"Bana bir bölüm oku." Sözlerindeki şeytani gülümsemeyi duyabiliyordum. "Lütfen."

Terlemeye başladım ve bunun kızgın güneşle hiçbir ilgisi yoktu.

"O kadar da ilginç değil."

"Sorun değil." Kalçamı sıktı. "Biraz kestirebilirim."

İnanılmaz bir nefes aldım. Ya bu kitabın tam olarak ne hakkında olduğunu biliyordu ya da benim dikkatimi dağıtıyordu.

"Seni hiç uyuklayan bir tip olarak görmemiştim." "Olabilirim."

Kaşlarımı çatmış gibi yaptım ama yüzümde orantısız bir gülümseme belirdi. "Kestirmek için yeterince büyük değilsin."

"Haklısın," diye kabul etti, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek. "Her zaman *farklı* bir öğleden sonra aktivitesi deneyebiliriz."

Küstah bir gülümseme takındım. "Daha açık konuşabilir misiniz?"

Karanlık gülümsemesi içimde kıvılcımlar yarattı ve terim sırtımdan aşağıya doğru akmaya başladı.

"Hemen şimdi beynini sikmek istiyorum," dedi, sesi karanlık ve dumanlıydı, "ve iyi bir küçük fahişe gibi sikim için yalvarmanı istiyorum."

Görünüşe göre bekârlık, onu koyduğumuz masadan fırlatılıp atılıyordu.

"Senin fahişen olmak istiyorum," diye fısıldadım bir süre sonra.

Midemin çukurunda ısı çiçek açtı ve hava bir elektrik akımıyla titreşti. Kan kulaklarımda uğulduyor, bakışlarındaki vaat dışında her şeyi bastırıyordu.

"Ne olursa olsun mu?"

Gözlerinde gördüğüm çığ şehvet karşısında boğazım düğümlendi.

Dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş döküldü ve "Ne olursa olsun" diye fısıldadım. Kara gözlerinde zafer parladı.

Beni yakaladığını biliyordu.

Bölüm 22

Royce

T Bu sözleri söylediği anda Willow'u kamarama sürükledim. Sikim o kadar sertleşmişti ki neredeyse yüzme şortumu delip geçecekti. Bunun dışında, derinlerde bir yerde güvensizlik kol geziyordu. Willow'a ahlaksız arzularımın boyutunu gösterirsem okyanusa atlayıp en yakın adaya yüzeceğinden korkuyordum.

Ağırdan almalıyım, çünkü o benim için önemliydi. Geçmişte yatağımı paylaştığım kadınlardan daha önemliydi. Onlarla geçirdiğim zamandan keyif almıştım ve onlara saygı duyuyordum ama onlar benim için bir çıkış noktasıydı.

"Lütfen bana fikrini değiştirdiğini söyleme." Sesi dikkatimi dolgun dudaklarına çekti.

"Asla." Sanki tüm yollar bizi bu ana getirmişti. Doğru hissettirdi. Willow benim soyadımı taşıyordu ve yüzüğüm onun parmağındaydı. "Bikiniyi çıkar," dedim, sesim yumuşaktı ve emrimle titredi. "Şimdi, karıcığım."

Nefes nefese kaldığını duydum ama tereddüt etmedi. Hafifçe titreyen elleriyle boynunun arkasındaki ipi çekti ve üstünü çıkardı, çürük kumaşın sessizce yere düşmesine izin verdi. Narin parmaklarını poposuna geçirmesini, altından sıyrılmasını ve sonra yana doğru adım atmasını izledim.

Dişlerimi o kadar sıktım ki çenem acıdı ama bu, onun içine gömülme için can atan sikime odaklanmaktan daha iyiydi. Odaya sadece sert nefeslerimiz ve dalgaların tekneye çarpmasıyla bozulan bir sessizlik hâkimdi.

Şifonyere doğru yürüdüm ve ona yaslandım, sonra karımı kapüşonlu gözlerle izlemek için döndüm. Ona zevk vermek, onu inletmek istiyordum,

Onu *benim* yap.

Dudaklarını yaladı ve bir sonraki emrimi beklerken, ben onun güneşin öptüğü tenini yuttum, nasıl göz kırpacığımı, nasıl nefes alacağımı unuttum. Tanrım, muhteşemdi. Sıkı, dolgun göğüsleri ve ısırarak için sabırsızlandığım pembe meme uçları. İnce bacaklar. Kocaman avuçlarımla kavrayabileceğim kadar dolgun, yuvarlak bir kış.

Gözlerim tekrar göğüslerine geldi, meme uçlarının hazır olda duruşuna takıldı.

"İyi bir eş gibi bana sürün."

Göğsü her nefeste inip kalkıyordu. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş, çıplak teninde tüyleri diken diken olmuş bir halde bana bakıyordu.

Her hareketinde, uyarılmışlığının kayganlığını duyabiliyor ve havayı koklayan tangının kokusunu alabiliyordum. Sürünerek yaklaştıkça nefesi daha da kesiliyor, gözleri her zamankinden daha yeşil oluyordu.

Önümde durdu ve tekrar önüne gelmeden önce onun etrafında döndüm.

"Seni mahvetmemi, küçük oyuncağım yapmamı ister misin?"

Ağzından yumuşak bir inilti kaçtı. *Kahretsin*, hayal ettiğim her şeyi yapacak kadar uzun süre dayanmamın imkânı yoktu.

"Evet," diye inledi. "Lütfen."

Onun hevesi doğrudan kasıklarına gitti. Elimi saçlarının arasına soktum, bir elimle saçlarını yumruklarken diğer elimle de şortumu çıkardım. Sikim dışarı fırladı, sert ve onun için hazır, şişmiş kafası precum ile damlıyordu.

Bana açlıkla ve büyük bir güvenle baktı.

Saçlarını avuçladım ve bana dik dik bakana kadar geriye doğru çektim, sonra başparmağımı alt dudağına sürterek "Şimdi iyi bir kız ol ve sikimde boğul" dedim.

Dudaklarını araladı ve ben de onun sıcak ağzına girdim, boğazına ulaşana kadar daha derine ittim.

"Siktir." Homurdanmam onu inletti ve ses içimde titreşti. "Çok fazla gelirse iki kez göz kırp." Saçlarını daha sert çekiştirdim, kontrolümü zar zor sağladım. "Bir kez göz kırp ki anladığınızı bileyim."

Bana göz kırptı, sonra mükemmel bir eş gibi sikimi yaladı ve emdi. Kendini sabit bir ritme soktu ve eğer tam olarak hoşuma gitmediyse lanet olsun.

Başını aşağı yukarı salladı ve ben de onu övgü yağmuruna tuttum. "*Ne kadar iyi bir eş. Biraz daha ister misin? Bunu kaldırabileceğini biliyorum, tatlım.*"

İnledi ve ben de boğazına daha derin bir şekilde sokuldum, o beni coşkuyla emerken saçlarını daha sert çektim. Boşluğu dolduran tek ses benim düzensiz nefeslerim ve onun gurultularıydı, gözleri büyüklüğünden sulanıyordu.

Ama hiç tükenmedi.

Diğer elim başının arkasına gitti, boğazına patlamamak için sarf ettiğim çabadan dolayı karın kaslarım titriyordu. "İşte bu," diye homurdandım. "Em şu siki."

Eli bacaklarının arasında gezinirken zevkten parlayan gözleri benimkilere kilitlenmişti ama kendine dokunamadan onu şortumdan çektim ve sert bir öpücükle ağzını aldım.

"Şu andan itibaren, senin zevkin benim zevkim," diye dudaklarına yapıştım, sesim boğuk çıkıyordu. "Başka bir adam değil. Parmakların değil. Oyuncakların değil." Bedenlerimizin arasına uzandım, kalçalarını ayırdım ve parmaklarımı kaygan kıvrımlarının arasından geçirdim. O kadar ıslaktı ki saniyeler içinde sıırıslıklam oldular. Diğer elim boğazına dolandı. "Anlaşıldı mı?"

"Evet." Amcığı parmaklarımın etrafında sıkıştı.

"Sen kime aitsin?"

"Sen."

"Kimin kadınısın sen?"

Willow gözlerini kapamış, "Senin," diye fısıldadı. Teni kızarmıştı ve gözleri uyarılmışlıkla parlıyordu. "Ben senin kadınıyım."

"Aynen öyle." Parmaklarımı göbeğine soktum, sonra çıkardım ve ağzına soktum.

İnledi, onları hevesle emdi ve kendi sularını yaladığında onaylayarak mırıldandım, görüntüsü ve sesleri şimdiye kadar deneyimlediğim en erotik şeydi. Ve ben de payıma düşen pisliği görmüştüm.

"Beni şimdi becerecek misin?" Sesi çaresizdi ve nefes nefese kalışı sikimin seğirmesine neden oldu.

Sıkıca gülümsedim. "Unutmayın, Bayan Ashford." Onu geriye doğru ittim, dizlerinin arkası yatağa çarptı. Onu yatağın üzerine bıraktım, fildişi teni kıpkırmızı çarşaflarımda bir rüya gibi görünüyordu. Dolgun göğüsleri zıplayarak beni daha da baştan çıkardı. "Bunu sen istedin."

Bölüm 23

Söğüt

Royce'un kaslı vücudu üzerimde geziniyordu ve kalçalarım hevesle yukarı kalkarak kendimi onun ereksiyonuna sürtüyordu. Vücudunun sıcaklığı ve sert ucunun girişime sürtünme hissi beni savaşmaya zorladı.

yaklaşan orgazm.

Kısa bir süre için ağzını benimkine değdirdi ama bu kalbimin hızla çarpmasına yetti.

Boynumdan ve gövdemden aşağı ıslak bir çizgi öptü, sonra uzanıp ayak bileklerimi kavradı ve onları birbirinden ayırdı.

Başını bacaklarımın arasına indirdi, uyluğumun iç kısmını öptü ve ağzı zonklayan göbeğimle birleşene kadar öpücükler kondurdu.

"Deli gibi kokuyorsun bebeğim," diye mırıldandı, dilini girişime daldırmadan önce amımın üzerinde öpücükler gezdirdi. Kalçalarım kıpırdadı, kirli sakalına sürtündü ve hemen orada boşalacağımı düşündüm.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye yalvardım, inledim ve ona karşı çırpındım. Zevk, çekirdeğime doğru yakıcı bir yol açarak ardındaki her şeyi yok etti. Onun altında yok olmak istiyordum.

Kıkırdadı. "Açgözlü küçük eş."

Sesindeki şehvet kanımı daha da kaynattı ve çarşaflarını pençeledim.

"*Lütfen.*" Dili göbeğimi süpürüp göğsümü keşfederken inledim. Meme ucunu ağzına aldı, dişleri hafifçe sıyırdı ve uyarılma beni tahrik etti. Sınırdı olduğumu fark etmiş olmalıydı çünkü ağzını tamamen çekmeden önce diğer meme ucumu çimdiklemek için serbest elini kullandı.

Bacaklarımın arasına geri döndü, beni girişten klitorise kadar yaladı ve hırıltısı içimde titreşti. Islak dili beni çığlık çığlığa bıraktı ve içimdeki baskı neredeyse kör edici hale geldi.

Sert avuçlarını bacaklarımda gezdirdi ve geniş omuzlarının üzerinden geçirdi, sonra amımı şefkatle öptü - acı verici bir şekilde.

"Lütfen Royce," diye nefes nefese kaldım. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Benim kadını ne isterse onu alır," diye mırıldandı ve dilini içime soktu. *İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı.* Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, beni diliyle becerirken koyu renkli saç tellerini avuçladım.

Ellerim başını kavrayacak şekilde kaydı ve ona daha iyi erişim sağlamak için kalçalarımı yukarı doğru eğdim. Ellerini benimkilere getirip parmaklarımız iç içe geçerken amımı okşamaya devam etti.

Dilinin son bir hamlesiyle patladım. O kadar sert boşaldım ki kulaklarım çınladı ve ağzının karşısında titredim. Dünya bir an için var olmaktan çıktı ve daha önce yok olacağımı düşündüysem, şimdi altı ayak altındaydım.

Bakışları benimkilerle buluşurken sert şaftı zonklayan, sıcak girişime degecek şekilde vücudumda ilerledi.

"Benim için hazır mısın, bebeğim?" Nefes alış verişi benimkiyle eşleşti ve gözlerindeki hürmet kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Cevabım bacaklarımı kalçalarına dolamak ve kollarımı ortasına sarmak oldu. Ellerimiz hâlâ başımın üzerinde kenetlenmiş halde aşağı doğru eğilirken ereksiyonunun başı girişime doğru itildi. Beni öptü, ıslak ve sıcak, dağınık ve tüketen, sonra içime derinlemesine itti.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diye homurdandı, sesi boğuk çıkıyordu.

Nefis bir yavaşlıkla gevşedi, ancak tekrar içime girerek kendini kabzasına kadar gömdü.

Bağırdım ve anında sustu.

"Sakın durma," diye homurdandım, kıkırdadı ama hareketlerine devam etti.

Hızını artırdı, sadece hayal edebileceğim bir acımasızlıkla içime girdi. Müstehcen inlemelerim ve sızlanmalarım aramızdaki boşluğu doldururken kalçalarım hareket etti, onun itişlerini karşıladı.

Beni sertçe öptü, dillerimiz tıpkı bedenlerimiz gibi birbirine karıştı, parmaklarımız birbirine kilitlendi. Köz daha sıcak yanıyordu, daha derine itti ve aniden basınç içimde tekrar patladı, beni unutulmaya sürükledi. Ben doruğa ulaştığımda adım haykırdı, son bir kez daha sertçe itti, sonra tohumu içime dökülürken hareketsiz kaldı.

Sonunda gözlerimi açtığım da onu zaten üzerimde buldum. Derin bir memnuniyet ve tam olarak çözemediğim başka bir şeyle doluydular. Yüzüme ve ağzımın kenarına yumuşak öpücükler kondurduktan s o n r a alnını benimkinin üzerine indirdi ve içimde kaldı. O zaman anladım ki bu tam da benim son on yıldır aradığım şeydi. Ve bilinçaltımda, onun her zaman benim için doğru kişi olduğunu biliyordum.

Bölüm 24

Royce

MWillow yanımda mışıl mışıl uyurken, sabah güneşi kulübenin pencerelerinden süzülüyordu, kolları sarmaşıklar gibi etrafıma dolanmıştı. Omzuna bir öpücük kondurdum, dudaklarından küçük bir iç çekiş çıktı ama o

uyanmadı. Dün gece -ya da bu sabah demeliydim- onu çok yormuştum ve yumuşak horlama seslerine bakılırsa yakın zamanda uyanmasını beklemiyordum.

Askerde geçirdiğim zaman sayesinde çok az uyuyarak iyi çalıştım. Aynı şey Willow için söylenemezdi. Huysuzlanıyordu ve bunu biliyordu.

Yataktan kayarak çıktım ve navigasyonu ve konumlandırmayı kontrol etmeye gittim. Güvertede olmadığım zamanlarda "heaving to" adı verilen bir teknik ve otomatik pilot sistemi kullanıyordum. Teknenin ileri hareketini yavaşlatıyor ve nispeten sabit kalmasını sağlıyordu.

Birkaç gün içinde karaya varacağımıza emin olduktan sonra bize kahve ve kahvaltı hazırladım, sonra da Willow kıpırdanırken yatağıma döndüm.

Yanakları kızardı, bakışlarımı karşıladı ve dudaklarıma bir gülümseme dokundu. Tepsiyi komodinin üzerine koydum ve ona hızlıca bir öpücük verdim.

"Günaydın. İyi uyudun mu?"

"Bir bebek gibi." Kapüşonlu gözleri vücudumda gezindi. "Daha sık eşofman giymelisin," diye mırıldandı. "Ve başka bir şey giymemelisin. Şu andan itibaren."

Kıkırdadım.

"Bunu dikkate alacağım, karıcığım." Böyle şakacı olmasına bayılırdım. "Aç mısın?"

"Bir kurt gibi." Gerindi, sonra yanındaki yeri okşadı. Gözlerindeki ışıltı göğsümde karanlık ve sahiplenici bir şeyin dolaşmasına neden oldu. *Hayatımın geri kalanında bu ışıltının sebebi olmak istiyorum*, diye düşündüm. "Benimle yemek yer misin?"

"Aminı yemek tercih ederim," dedim, o boğuk bir kahkaha atarken dudaklarımda kendini beğenmiş bir sırıtma belirdi. "Şimdiye kadar yediğim en lezzetli yemek."

Başını kaldırdı ve ağzıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Yemek yiyene kadar bunların hiçbirisi olmayacak."

"Yapacaktım," diye homurdandım.

Dudakları seğirdi. "*Gerçek* yemek yiyene kadar olmaz. Ve sabahın köründe am demeyi kes yoksa sık demeye başlayacağım."

Dudaklarımdan bir gülümseme dökülmek üzereydi. "Bahsettiğin benim sikim olduğu sürece sorun yok."

"Hmmm, emin değilim."

Onu ters çevirip kollarını başının üstünde sabitledim ve bir çığlık attı.

"Emin olsan iyi olur," diye homurdandım ama kahkahası bulaşıcıydı ve ciddi bir yüz ifadesi takınmakta zorlandım.

"Şaka yapıyorum," diye alay etti. "Her zaman senin sikini düşünüyorum." Omuzlarım gevşedi ve bileklerini serbest bıraktım.

"Aferin kızıma."

Willow o kadar uzun zamandır varlığımın içine işlemiştir ki onsuz bir hayatı düşünemiyordum bile. Ve geçtiğimiz haftalarda, ondan ayrı kalmanın artık bir seçenek olmadığı açıkça ortaya çıkmıştı. İçimdeki vahşi canavarı yatıştırıyordu ve aklıma gelen tüm müstehcen yollarla ona sahip olmayı arzularken, onu incitmek ya da korkutup kaçırmak da istemiyordum.

Artık ona sahip olduğuma göre -onu tattığıma göre- her şeyin eski haline dönmesi imkânsızdı. O benim sevgilim, arkadaşım... lanet olası karımdı. Onun mutluluğu benim ihtiyaçlarımdan daha öncelikliydi.

Bir fincan kafeinsiz kahve almak için uzandım ve fincanı ona uzattım.

"Birkaç hamilelik kitabı okudum ve hamilelik sırasında bir fincanın sorun olmadığını gördüm." Aslında kapsamlı bir araştırma yapmış ve şu anda hızlı arama tuşumda olan birkaç kadın doğum uzmanını aramıştım ama bunu şimdilik kendime saklayacaktım. Biraz takıntılı yapımla onu telaşlandırmak istemedim. En iyi arkadaşlık, bu yüzden bunun ipuçlarını görmüştü, ama bu ancak yüzeyi çizdi.

Parmakları onu sardı ve zevkle iç çekti. "Harika kokuyor. Teşekkür ederim," diye mırıldandı, bir yudum alırken gözleri benimkilerle buluştu. "Sana kahve yok mu?"

"Zaten iki bardak içtim."

Gözleri büyüdü. "Ne zamandır uyanıksın?" "Birkaç saattir."

"Uyku alışkanlıkların hâlâ düzelmedi mi?" Yıllar geçtikçe Willow, günün ya da gecenin hangi saati olursa olsun, benimle her zaman iletişim kurabileceğini öğrenmişti. Bazen beni arar ve beni uyutmak umuduyla aklına gelen en sıkıcı şeylerden bahsederdi. Hiçbir zaman işe yaramadı ama sesini duymayı seviyordum, bu yüzden işe yaradığına inanmasına izin verdim. Sadece ertesi gün ve sonraki gün beni tekrar arasın diye.

"Telefon görüşmelerimizi özledim," diye şaka yaptım. "En iyi arkadaşım olmadan çok zor oluyor."

Hüzünlü iç çekişi kalbimi sızlattı. "Özür dilerim. Daha iyi bir arkadaş olmalıydım."

"Hayır, görmeliydim," diye düzelttim onu. "Eğer öyle olsaydı, Stuart'ı görürdüm-"

Ben cümlemi tamamlayamadan parmağıyla ağzımı kapattı. "Bizi buraya getirdi. Pişmanlık yok."

"Pişman değilim," diye yineledim. "Şimdi kahvaltını yap. Gücüne ihtiyacın olacak."

Kıkırdadı. "Bugün nihayet müstehcen sekse mi geçiyoruz?"

Onu ciddiyetle inceledim. Aklımdaki şeye hazır olduğundan emin değildim. Aptalca bir şey yapmadan önce ayağa kalktım ve banyoya doğru döndüm.

"Eğer bir adayı keşfetmeyi 'sapıkça seks' olarak görüyorsanız, o zaman elbette."

Sonra bariz bir ereksiyonla banyoya girdim, onun sevinçli kıkırdamasını kaçırmadım.

Bölüm 25

Söğüt

W Dominik Cumhuriyeti'nde Pueblo de los Pescadores belediyesine bağlı pek bilinmeyen bir kasaba olan La Terrenas'ta uyandım.

Günü sırasıyla yürüyüş yaparak, yüzerek ve alışveriş yaparak geçirdik. Su safır mavisiydi, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Birkaç gün boyunca yıldızların altında çıplak yüzdük. Renkli evleri, göz kamaştırıcı denizleri, dağları, yemekleri ve insanları çok sevdim. Atlantis'teymişiz gibi hissettirecek kadar berrak olan suda kanoyla gezdik. Onun elleri çılgınlığımı bastırırken تنها koylarda seks yaptık, sonra Sailor ve Aurora'ya götürmek üzere deniz kabukları topladık.

Daha fazla ananas satan bir dükkân bulduk ve Royce nesli tükeniyormuş gibi ananas stokladı. Satış elemanı memnuniyetle gülümserken yanaklarım utançla lekелendi.

Royce'un dokunuşu bağımlılık yapıyordu. Beni her becerdiğinde, orgazmım aynı anda bir düzine farklı yerden vuruyordu.

Ama bu sadece seks değildi, çok daha fazlasıydı. Beni dinlemesi, bana değer vermesi ve bana uyum sağlaması. Ne zaman sahilde yürüsek ya da kristal sulara yüzsek, her şeyden ve her şeyden konuşurduk - benim kariyerim, onun işleri, hedeflerimiz ve hayallerimiz, ortak anılarımız. O her zaman hayatımın büyük bir parçası olmuştu ama şimdi onsuz bir gelecek düşünemiyordum. Bizsiz, aynen böyle.

"Aklınızda ne tür bir çocuk odası var?"

Kaslı omuzlarına tutunarak kirpiklerimdeki suyu göz kırparak uzaklaştırdım. Son otuz dakikadır yüzüyorduk ve parmaklarımın uçları kırılmaya başlamıştı.

"Hmm, güzel bir tane."

Dudakları çene çizgimin üzerinde gezindi. "Daha fazla detaya ihtiyacım var."

Kıkırdadım. "Dürüst olmak gerekirse, hamileliğin bu kadar erken döneminde olduğum için pek düşünmedim. Belki erkekse yeşil, kızsavavanta desenli olabilir."

Bir an için sözlerimi düşünmüş gibiydi. "Kız ya da erkek fark etmeksizin yeşile ne dersin?"

Kaşlarım çatıldı. "Neden yeşil?"

Bana en güzel gülümsemesini verdi. "Çünkü mutlu olduğunda yeşil gözlerin parlıyor." Öne doğru eğildi ve ağzını benimkine değdirdi. "Ve benim için geldiğinde." Serin Karayip sularına rağmen yanaklarım ısındı. "Şimdi benim için geleceksin, değil mi bebeğim?"

Meme uçlarım anında sertleşti, varlığımın her zerresi onun ilgisinden zevk alıyordu.

Elleri vücudumda dolaştı, parmakları üstümün altına takıldı ve ben beklentiyle titredim. Vücudum ona daha fazla bastırdı, teni suyun altında bile benimkini yakıyordu.

"Bacaklarını belime dola." Tereddüt etmeden yaptım ve avuç içleri bacaklarımda gezindi. Nefes alışım düzensizleşti, içimde onu hissetme ihtiyacıyla zonkluyordu. Dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu, dili ağzımı istila etti.

"Royce, biri bizi görebilir," diye nefes aldım, ereksiyonuna doğru sürtünerek.

"O zaman bırak izlesinler," diye homurdandı, parmakları kalçalarımın arasına girdi ve mayomu yana itti.

Parmağı klitorisime sürtündü ve tembel hareketlerle sinir demetinin etrafında dönmeye başladığında benden bir inilti kaçtı. Aklıma gelen, muhtemelen bizi izleyen birinin görüntüsü arzumu daha da körükledi.

Ellerim vücudunda açlıkla dolaşıyor, her yerini hissetmek istiyordum. Parmaklarını içime soktuğunda ürperdim ve iniltimi yuttu. Öpüşmeyi keserken ağzı kulak mememe değdi ve şöyle dedi: "Açgözlü amının parmaklarımı sıkıldığını hissedebiliyorum. Benim sikim olmasını diliyorsun, değil mi?"

Nefeslerim küçük pantolonlara dönüşürken alnım omzuna düştü, parmakları içimde ilerliyordu. "Evet."

"Bunun için yalvar, karıcığım." Hareketleri acımasızdı, aniden durmadan önce başparmağı şişmiş klitorisimin etrafında dönüyordu.

"Hayır," diye inledim ve ona ters ters baktım. "Piçlik yapma."

Gözleri karanlık vaatlerle parlarsa da sırttı. "Bunun için yalvar."

"Lütfen." Ben zayıf bir kadındım. "Lütfen beni boşalt."

Parmaklarını tekrar içime kaydırды ve ben kendimi bu hissin içinde kaybederken beline sımsıkı sarıldım. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı.

Nefesim kesildi, hazzı ulaşmak üzereydim.

Ağzı boynumu buldu, yaladı ve ısırdı. Ellerimi saçlarının arasına soktum ve hayatımı kurtarmak için ona tutundum.

"Bana bak," diye homurdandı ve başımı kaldırdım, gözlerimiz kilitlendi. İçerindeki filtelenmemiş arzu heyecan vericiydi. O tatlı noktaya odaklandı, biri içe doğru kıvrılırken parmaklarını içeri ve dışarı doğru güçlendirdi.

"Oh, siktir... Oh... Aman... Tanrım..." İçimden bir çığlık koptu. Saçlarını çektim, içimde ürpertiler dalgalanırken vücudum sıkıca sarıldı. Parmaklarını sokmaya devam etti, zevkimi ortaya çıkardı.

Kollarında erirken, "İşimiz bitmedi," diye homurdandı. "Bana daha fazlasını vereceksin."

Dünya dönüyordu, ciğerlerim hava almak için savaşıyordu.

"Gerçekten çok talepkârsın," dedim ve o da sert bir öpücükle karşılık verdi. "Ve açgözlü," diye ekledim dudaklarına karşı.

Güçlü eli kalçalarımda gezinirken sırttı.

"Öyleyim ama sadece söz konusu sen olduğunda." Sonra bana ne kadar açgözlü olduğunu gösterdi.

Ertesi gün şehirdeydik ve Dominik'in tadını çıkarıyorduk. Royce romunu yudumluyordu ve ben de geleneksel bir yemek olan Bandera Dominicana tabağını mideye indiriyordum ki telefonu çaldı.

Yüz ifadesinin kararmasını izledim ama konuşmanın çoğunu hatta kim varsa o yaptı. Telefonu kapattığında tavrı rahatlamıştı ama merakım daha da artmıştı.

"Bir sorun mu var?"

Bakışları masanın üzerinde düz duran telefonuma kaydı. Cevap vermeden önce dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi: "Telefonlarımızı kapatmamız gerekiyor."

Göz göze gelene kadar ona baktım. "Neden?"

Karnımın derinliklerinde bir yerde, biliyordum. "Stuart etrafı arıyor, yerimize ulaşmaya çalışıyor."

Şaşırmadım ama hayal kırıklığına uğradım. Korkmuştum. Başka bir şey söylemeden telefonumu kaldırdım ve kapattım.

"Sana kim haber verdi?" "Alexei."

Hesabı öderken, "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Bermuda'ya."

Eve kesinlikle uzun yoldan gidiyorduk.

Aynı gece yelken açtık ve yumuşak ada ışıkları gözden kaybolurken, onu çoktan özlemiştim. Bu adada sevmediğim tek bir an bile yoktu ve tek umudum bir gün uçümüzün de geri dönmesiydi.

Sıradaki ada cennetten bir parçaydı. Tropik ağaçlar etrafımızı sarmıştı. Kuşlar cıvılda cıvılda. Dalgalar kıyı şeridinde çarpıyordu. Güneş büyük palmiye yapraklarının arasından parlıyor, tenimizi öpüyordu. İsteyebileceğim her şey ve daha fazlası vardı.

"Bu harika." Royce'a yaklaştım ve taze kokusunu derin derin içime çektim. "Bacaklarımı esnetmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

"Fiziksel egzersizi ne kadar sevdiğini biliyorum," dedi ve alaycı tonu gözümden kaçmadı.

Koluna hafifçe vurdum. "Sanki nefret ediyormuşum gibi konuşuyorsun." Sıcak bir şekilde kıkırdadı.

"Ama sen sevmiyorsun." Sessiz kalmayı tercih ederek gözlerimi devirdim. "Bir kadının hamileyken aktif olmasının sağlıklı olduğunu okumuştum, ancak zaten rutininizin bir parçası değilse güçlü bir egzersize başlamak istemeyebilirsiniz."

İçime bir sıcaklık doldu. İtirafı kemiklerinin üzerine atlamak ve onu baştan aşağı öpmek istememe neden oldu. Royce'un dünyaya kapalı tuttuğu bu versiyonu - *hamilelik bloglarını* okumak için kendi yolundan çıkan versiyonu

-Kalbimi çalan oydu.

Bekle. Ne?

Ayağım takıldı ve Royce'un refleksleri olmasaydı yüzüstü toprağa düşecektim. Bakışlarım onun mürekkepli koluna kaydı.

Manzara belime sarılarak beni yukarı kaldırdı ve içimdeki her şey ilk aşkımmış gibi çırpındı.

Ve ironik bir şekilde, Royce Ashford benim ilk aşkımdı, ama sonra büyüdüm ve bunu aşım. En azından ben öyle sanıyordum.

Yüce İsa.

Royce'a yeniden umutsuzca aşık olmuştum. Kocama. En iyi arkadaşıma. Sevgilim. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Royce hayatıma girmişti. Birlikte uyuduğumuzda, aynı yatakta yatmamız için ısrar ediyor, ayrı yatmayı önerdiğimde beni denize atmakla tehdit ediyordu.

Gerçek şu ki, sabahları yanımda o olmadan uyanmayı hayal bile edemiyordum.

"Haritanın tam olarak neresindeyiz?" Bu keşif üzerinde durmamayı tercih ederek sordum.

"Tam burada." Atlantik Okyanusu'nu gösteren ekranın ortasını işaret etti. "Bermuda'dan sadece birkaç mil uzaktayız."

Ayaklarımın üzerinde sabit durduğumda Royce elini benimkinin içine kaydırды, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve yürümeye devam ettik.

"Oh, bir adı var mı?"

Royce'un bakışları patikanın üzerinde ve çevredeki çalılıklarda geziniyordu ve ilk kez aşırı tetikte görüldüğünü fark ettim. "Burası özel bir yer, o yüzden emin değilim."

Gözlerim büyüdü. "Lütfen bana adanın senin olduğunu söyleme."

"Hayır, ama satın almayı düşünüyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Ona reddedemeyeceği bir teklif yap."

"Ne? Kim o?"

Yüz ifadesi aynı kaldı. "Sanırım Winston'ın arkadaşı Asher'a ait. Tekneyi aldığım adam. Bu adayı seviyorum ve bir çocuk yetiştirmek için iyi bir yer olabilir."

Kaşlarını çatıldı. "Ailemden ve arkadaşlarımdan çok uzakta olmak istemiyorum."

Sırıttı. "Aynen öyle." Ona şaşkın bir bakış attığımda, "Şaka yapıyordum ama Asher'a bir ders vermek istiyorum," diye açıkladı.

Etrafıma bakındım, tek bir insanın tüm lanet adaya sahip olduğu bu dünyaya hayret ettim.

"Nasıl... nasıl bir ada satın alınır ki?"

"Düşündüğünüzden daha kolay."

Ona yan gözle baktım ve boştaki elimle omzunu dürttüm. "Burası bizim için çok uzak. Bir saattir yürüyoruz ve henüz tek bir kişi bile görmedik."

Güzel dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Haklısın, karıcığım." *Phew*. Egzotik yerleri ziyaret etmeyi sevsem de şehir hayatını tercih ediyordum. Lizbon ve Washington arasında mekik dokumak bir kıza bunu yaptırır. "Bence ailene yakın olmalıyız."

"Ve seninkiler," diye hatırlattım ona. Royce kardeşlerine çok yakındı ve çoğu zaman aynı fikirde olmasalar da onlar bir bütündü.

"Huh."

Omzumu şakacı bir şekilde ona çarptım. "Tıpkı kardeşlerin gibi sen de ailen söz konusu olduğunda zorba bir kontrol manyağısın. Bu takdire şayan bir özellik."

Elimi tuttu, gözleri benimkileri buldu. "Bir şeyi merak etmeye başlıyorum."

"O da ne?"

"Neden seninle yıllar önce evlenmedim?"

İçimi garip bir sıcaklık kapladı ve sözlerinde, yumuşak dokunuşunda, hatta okunamayan yüz hatlarında bile anlamını ifade eden bir şeyler vardı. Anlamıştım.

"Ben de aynı şeyi merak etmeye başladım," diye şaka yaptım. "Ama aileme yakın olmak istemene sevindim."

"Elbette. Eğer benim babam sizinkinin yarısı kadar bir adam olsaydı, muhtemelen onun etrafında daha fazla zaman geçirirdim."

Ashford kardeşlerin hiçbiri babalarıyla olan zor ilişkilerinin üzerinde durmamıştı ama Aurora'dan Kingston'ın kaçırılmasından onu sorumlu tuttuklarını biliyordum. Yine de, küçümsemelerinin ne kadar derin olduğunu düşünürsek, bundan daha fazlası olmalıydı.

"Annenden pek bahsetmiyorsun," dedim usulca. Onu tanıdığım onca yıl boyunca merhum Bayan Ashford'dan nadiren söz etmişti.

"Hayır." Cevap kısaydı, bunu hissetmiş olmalı ki elimi nazıkçe sıktı. "Açıkçası söyleyecek pek bir şey yok. Bize karşı iyiydi, bizi koşulsuz severdi ama babam onun ilgisinin çoğunu talep ederdi. O da bu işi yürüttü ve kalan zamanını bize ayırmak için elinden geleni yaptı. Byron ve Winston babamızla arasında olup bitenleri daha çok görüyorlardı, o da bunu onlarla telafi etmeye çalışıyordu. Geri kalanımız da alabildiğimizi almaktan mutluyduk."

Tek çocuk olduğum ve anne babamın evlilik mutluluğuna tanık olduğum için bunu anlayamıyordum ama kendimi küçümsemiş hissetmemenin ne kadar zor olduğunu anlıyordum.

"Bunu ona karşı mı kullanıyorsun?"

Royce'un kaşları çatıldı. "Hayır, ona karşı asla. Senatör Ashford'a karşı, kesinlikle."

"Ve şimdi o öldü," diye fısıldadım usulca.

Omuzları gerildi. "Cehennemde çürüsün."

Sonraki bir kilometre boyunca sessizce yürüdük, ikimiz de düşüncelerimizde kaybolmuştuk. On yıllık yakın arkadaşlığımıza rağmen Royce'un hâlâ soyamadığım katmanları varmış gibi hissediyordum.

Ona bir soru sormak için ağzımı açtığımda tepenin başında durduk ve uzaktan bir damlama sesi geldi. *Su*. Royce beni ormanın derinliklerine doğru çekti ve her adımda suyun sesi daha da yükseldi.

"Bu bir şelale mi?" Hayretle sordum, bakışlarım bir sağa bir sola gidip geliyordu. "Sanırım öyle."

Yarım mil daha gittikten sonra şelalelerin engelsiz görüntüsü ortaya çıktığı anda nefesim kesildi. Şelaleler iki tepenin arasından akıyor, uçurumdan aşağıya ve nehre dökülüyordu.

Ancak o zaman tepenin dibinde iki katlı modern mimarisiyle dikkat çeken bir konak gördüm. Yine de, bir şekilde güzel yeşilliklerin arasına tam olarak uyuyordu.

Peri masallarını andıran ortama bakakalmıştım, bakışlarımı ayıramıyordum. Nehir, malikânenin sol tarafından akıyor, bir teknenin sığabileceği kadar geniş ve derin, bir dağın içinde kayboluyordu.

"Bu sadece... vay canına," diye fısıldadım.

"Beğendiğinize sevindim. Yine de mülkümde ne aradığınızı bilmek isterim," dedi arkamızdan tanıdık olmayan bir ses.

Royce ve ben arkamızı döndük ve zihnim karardı. Önümde bir Yunan tanrısı duruyordu. Tunç mavisî gözleri ve sert sakalı olan adama bakarken akla yatkın tek açıklama buydu. Sarı saçları siyah bir kurdeleyle bağlanmış, sert ama güzel bir yüzü ortaya çıkaracak şekilde toplanmıştı. Boğazımı temizledim ve gözlerim adamın yontulmuş göğsüne inmeden önce gözlerimi kaçırdım. Onun yerine bakışlarım beyaz gömleğinin içinden görünen tuhaf bir dövmeyle takıldı; bir kafatasının ağzına yerleşmiş bir sembol. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Vay, vay. Asher." Kocama şaşkın bir bakış attım. Bu adamı tanıyor muydu? "Görünüşe göre mallarınızı taşımak için beni ve katamaranımı kullanmışsınız."

Asher sırtıttı, belli ki etkilenmemişti. "Seni kurtardığım için ödeşme diyelim." Mavi gözleri tekrar bana kaydđ. "Ve karının kıçını."

Bir hırıltı havada titreşerek şelalenin gürültüsüne karıştı. "Karımın kıçından bir daha bahsedersen seni öldürürüm," diye homurdandı Royce.

Asher başını geriye attı ve güldü. "Siz Ashford'lar kadınlarınız söz konusu olduğunda itidalli olmayı öğrenmelisiniz."

Bu da ne demek oluyor?

Bölüm 26

Asher

"W Bu sanki deja vu gibi," dedim Royce ve Willow'u inceleyerek. "Aynı tehditler, farklı bir gün."

"Siktir git, Asher. Beni kullandın." Omuz silktim.

Yanlış. Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim. Ayrıca kışını da *kurtardım*, o yüzden bana teşekkür etmeli. "Ne tür bir bok kaçakçılığı yapıyorsun?"

"Merak etmeyin. Adamlarım biz konuşurken onu tekneden indiriyorlar." Royce olayların bu şekilde gelişmesinden hiç memnun değildi.

"Teknemden inin."

"Satın almak için ısrar ettin," diye cevap verdim.

"Aynen öyle," diye homurdandı. "Yani üzerindeki her şey benim."

"Dünya böyle işlemiyor."

"Peki ya geri alırsam?" Royce meydan okudu. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, muhtemelen deneyecekti. Fena halde hayal kırıklığına uğrayacaktı çünkü ürün hayal ettiği gibi değildi.

"Bu kargoyla yapabileceğin hiçbir şey yok," dedim. "Güven bana. Her zamanki işim değil."

"Şey, her ne ise, onu önemsiyorsun, yani-"

"Benden çalmaya çalışan son kişi komaya girdi," diyerek sözünü kestim. "Bunu adil bir uyarı olarak kabul edin. O güzel yüze zarar vermekten nefret ediyorum."

Royce alay etti, yüz ifadesine bakılırsa hiç de endişeli değildi. Ne de olsa herif meydan okumalarla büyüyordu. Bahse girerim ordudaki günlerini ereksiyon halinde geçirmiştir.

"Her neyse, artık burada. Bırakalım artık," diye araya girdi Willow, kocasını sakinleştirmeye çalışarak. "Yasa dışı olmadığı sürece."

Royce başparmağıyla alt dudağını ovuşturdu. "*Benimle yatmaya* çalışan son kişi hadım edildi."

Tanrım, bir de bununla övünüyor.

Bakışlarım hafifçe solmuş olan Willow'a kayd. Royce'un Stuart Harris'e yaptıklarının fotoğraflarını görmüştüm. Pek hoş bir manzara değildi. Eğer buna tanık olduysa, onunla evlenmeyi kabul etmesi oldukça dikkat çekiciydi.

"Bana bulağırsan Royce, sonuçtan hoşlanmayacaksın," dedim alaycı bir tavırla. "Paraya ihtiyacın varsa-"

"Neden senin parana ihtiyacım olsun ki?" Lanet olası pislik. "Neyse, devam edelim.

Bizi buraya getirmek için neden teknenin navigasyonunu kilitledin?" "Bana eşyalarımı getirebilesin diye. Duh."

"Ummm... neler oluyor?" Royce'un yeni karısı gözlerini dört açmış bizi izliyordu, konuşmalarımızı takip etmeye çalışırken başı dönüyordu. "Sanki konuşmanın önemli bir kısmını kaçırmışım gibi hissediyorum. Tekneyi kiraladığımızı sanıyordum, Royce."

"Öyleydin, ta ki öyle olmayana kadar," dedim kendini beğenmiş bir şekilde, sonra da elimi uzattım. "Ben Asher Varangr."

Tereddütle elimi tuttu ve sıktı. "Willow Auc-"

"Ashford." Royce onu düzeltmekte gecikmedi. Neredeyse bir goril gibi göğsüne vurup *benim diye* bağırmasını bekliyordum. Acınası.

Willow yeni kocasına samimi bir gülümsemeyle bakarken, "En azından baş harflerden tasarruf ettin," diye kuru bir şekilde karşılık verdim. Hiç kimseyle yakın olmamıştım, ne annemle ne de büyükbabamla. İlki ben daha ilk kelimemi söylemeden ölmüştü, ikincisi ise sadece nasıl terbiye edileceğini biliyordu. Gerçek şu ki, büyükbabam *geçmişten gelen* şansını kaçırdığı için acı çekiyordu ve bunu anneme ve bana karşı kullanıyordu.

Royce'a hitaben, "Madem buradasın, neden ev sahipliğini yaptığım bir parti için bana katılmıyorsun?" dedim. "Kardeşin Winston'ın genellikle düzenlediği parti olarak hatırlayabilirsin."

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Ne zaman bıraktı?"

"Billie'yle evlendiğinde."

Üvey kardeşimin ifadesinden hesaplı bir bakış geçti ve bir anıya kapıldığını anladım. Parti her zaman en sapkın konukları çekerdi ve Royce da bu kategoriye giriyordu.

"Ne tür bir parti?" Willow merakla sordu. "Kıyafet kuralı var mı?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Elbette var. Bırakayım da kocan seni bilgilendirsın."

Böylece onları ileri doğru ittim ve planımı gerçekleştirmeye bir adım daha yaklaştım.

Bölüm 27

Royce

"I Sanırım karım ve benim için çıkarılan tutuklama emri biraz fazla oldu," dedim telefonun diğer ucundaki Byron'a. Willow duş alıyordu, ben de yalnız kaldığım bir andan yararlanarak

Kardeşim. Skandal olacağı konusunda onu uyarmış olmama rağmen parti için heyecanlıydı -özellikle de Winston'ın eskiden verdiği partilere benziyorsa.

"Biraz fazla mı? Adamı hadım ettin," diye Byron hoparlörden deli gibi bağırdı. Neyse ki aynı odada değildi. "Ailesi onu çıplak bulmuş. Stuart neredeyse kan kaybından ölüyordu. Ailemizi mikroskop altına mı almaya çalışıyorsun?"

"Ne zaman mikroskop altında değiliz?"

"Tanrı aşkına Royce. Babamın başına gelenlerden sonra insanların bizi araştırmasına izin veremeyiz."

Ah evet - kardeşimiz Winston sonunda büyük Senatör Ashford'un sonunu getirdi ve bunun için hepimiz daha iyiydik. Ama bu sır asla sızmayacaktı. Medya ailemize her zaman takıntılıydı, annemizden bize kalan servet nedeniyle bize Milyarder Krallar diyorlardı. Eğer dikkatli olmazsak, yedi gün yirmi dört saat ailemizle ilgili ayrıntıların kokusunu alacaklardı. Son birkaç on yıldır onları uzak tutuyorduk ve şimdi de bunu yapmaya devam edecektik. Byron, her zamanki gibi, bir sinekten bir fil yaratıyordu.

"Stuart hakkında ne söylememi istiyorsun?" Banyo kapısına bir bakış fırlatarak kayıtsızca söyledim. Duşun sesi yeni kesilmişti, bu da Willow'un her an çıkabileceği anlamına geliyordu. "Eğer bir şey varsa, ona ve öfkesine bir iyilik yaptım. Umarım artık kendini daha iyi dizginler."

"Aman Tanrım."

"Dua etmek üzereysen haber ver de kapatayım." Muhtemelen onunla alay etmek için iyi bir zaman değildi. Her zaman her şeyi çok ciddiye alırdı. "Avukatımızla temasa geç ve bırak o halletsin. Stuart'la ilgili bu olay, ailesinin kim olduğu yüzünden abartılıyor. Willow'a elini süren oydu ve bunu destekleyecek kanıtlarım var. O ya da ailesi tarafından en ufak bir tehdit altında değilim."

"Yemin ederim, bunun Willow'u üzmeyeceğini bilseydim, seni hemen öldürürdüm."

"Belki de Stuart'ın ailesini öldürmeyi düşünmelisin. Onlar da en az babam kadar yozlaşmışlar."

"Evet, hadi gidip bok listemizdeki herkesi öldürelim."

"Ben de varım. Ne yapabileceğimi bana bildirin," diye kestirip attım. Byron'ın bıkkın nefesini hattan duyabiliyordum. "Elbette, ortalık yatışana ve bu tutuklama emri geri çekilene kadar infazların Amerika dışında yapılmasını tercih ederim."

Tüm bunların ışığında, Willow'la balayımı uzatmak akıllıca olur. Belki sonra Venezuela'ya gideriz. Ülkenin suçlu iadesi yasalarına bakmam gerekecek. Siktir et, bunu bir iş gezisi haline getirip ekonomiye biraz para akıtabilirdim. Hükümetin şu anda ne kadar yozlaşmış olduğunu bildiklerinden, Willow ve beni orada memnuniyetle tutarlardı.

Mükemmel plan.

Byron kuru bir sesle, "Öldürme çılgınlığımı ertele," dedi. "Avukat bana ellerinde seninle ilgili hiçbir şey olmadığını söyledi."

Alaycı bir nefes verdim. "Pisliğimi temizlemek için geride kalmadığımdan buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Birisi yaptı."

İnanmayarak başımı salladım. "Bahse girerim

Asher'dı." "Kim?"

"Lanet korsan." "Bunu

neden yapsın ki?"

Teknede sakladığı her şeyi bana taşıtmak için. İşin ironik yanı, etrafta boktan bir şey kalmadığından emin olmak için her yeri aradım ve hiçbir şey bulamadım. Herif iyiydi.

"Hiçbir fikrim yok," dedim ona. Konyağımdan bir yudum aldım ve yanmanın tadını çıkardım. "Ama Willow her an dönebilir, o yüzden daha fazla konuşamam. Sen sadece arama emrini hallet. Ben biraz daha denizlere açılacağım ve-"

"Harika, Şimdi kardeşim de korsan oluyor. Sadece *arghhh* de." Kardeşim az önce bir espri patlattı. Cehennem donmak üzereydi.

"Arghhh," diye alaycı bir Şekilde karşılık verdim, çenemi kaŐıyarak. "Mutlu musun?" "Seninle mi? Uzaktan bile değil."

"Hayat tam bir kaltak," diye alay ettim. Kardeşlerim ve ben her zaman aynı fikirde olmasak da birbirimizin arkasını kollardık. "Venezuela'da ve birkaç Güney Amerika limanında durup bazı iŐlerimi hallededeğim."

"Belki de Güney Amerika'dan vazgemelisin. Geri gel de seni ve Willow'u saklayalım-"

"Hayır."

"Mantıklı davranmıyorsun kardeşim."

"Willow'un özgürlüğünü tehlikeye atacak hiçbir seçenek kabul edilemez." "Kahretsin, vurulmuŐsun," diye mırıldandı.

"Bakın kim konuşuyor." Başımı salladım. "Altı yıl boyunca mastürbasyon yaptın ve Odette'in sana geri dönmesini bekledin. Aletinin iŐlevini kaybetmemesine Şaşırdım."

"Belki de seni tutuklamalarına izin *vermeliyim*," diye homurdandı.

"Aurora taŐaklarını alacak." Patron kız kardeşimizdi ve hepimiz bunu biliyorduk. Atla dedi, biz de ne kadar yükseğe diye sorduk. "O zaman güzel karın ne yapacak?"

Kapı açıldı ve içkimi ağzıma götürürken durakladım. Willow, Asher'ın göndermiŐ olması gereken straplez yeşil bir elbise giyerek dışarı ıktı. Tanrı aşkına bunu nereden bulduğunu sormamam gerektiğini biliyordum ama onu parçalara ayırıp beynini sikmek için sabırsızlanıyordum.

"Her ne kadar bu bir zevk olsa da, Byron..." *Hayır.* "Gitmem gerek. İrtibatı koparmayacağım."

O daha tek kelime edemeden aramayı sonlandırdım ve gözlerimi karıma kilitledim. Kahretsin, muhteşemdi. Kumral dalgaları sırtından aşağı düŐüyor, onu hemen alıp mümkün olan her pozisyonda becermem için beni baştan çıkarıyordu.

Willow önüme geçerek bacaklarımı ayırdı ve böylece bacaklarımın arasında durabildi. "Her Şey yolunda mı?"

"Mükemmel." Beyaz yalanlardan zarar gelmez. Bir elimi beline doladım ve onu kendime çektim. Avuç iim kıına doğru indi ve Şefkatle gezindi.

"Daha önce kıını siken oldu mu?"

Gözleri bana dikildi ve kıpkırmızı kesilerek alay etti. "Ne?"

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsedim. "Bu hayır demek."

Yutkundu. "Bu bir hayır, ama neden bu konuşmayı yapıyoruz?" "Ben senin ilkin olacağım." Poposunun yanaklarını okşadım. O verdiğiinde Bana şaşkın şaşkın baktıktan sonra ekledim, "Kıçını ilk siken ben olmak istiyorum. Senin ilk her şeyin ben olmalıydım."

Nefes nefese kaldı, sonra alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Ben hiç..." Sözüünü yarıda kesti ve memnuniyet damarlarımda dolaşmaya başladı. "Sığacağına sanmıyorum. Oldukça büyüksün."

Sesindeki uyarılma hissi sikimin seğirmesine neden oldu.

"Sana bir popo tıkacı alacağız." Ellerini omuzlarımin üzerine koyarken dolgun dudaklarını bir gülümseme süsledi. "Kıçını siktiğimde sırılsıklam olacak mısın?"

"Evet." Sığ pantolonu içime çiğ bir şehvet akıttı ve kasıklarım gerildi. Soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı ama bu tartışmalı bir noktaydı. İkimiz de çok ileri gitmiştik. "Bana hâlâ bunun ne tür bir parti olduğunu söylemedin." Kısık sesi beni çok etkilemişti.

"İnsanların seviştiği ve başkalarının sevişmesini izlediği türden." Ona doğru eğildim ve dişlerimi kumaşın arasından göğüs uçlarından birine geçirdim. "Oh, bebeğim, sutyen yok mu?"

Tırnakları omuzlarıma battı ve göğsünü yüzüme doğru bastırdı. "Bu sana daha kolay erişim sağlayacak," diye mırıldandı.

"Diğerleri benim yerimde olmayı dileyerek izlerken seni iyi bir kız gibi becermek için sabırsızlanıyorum."

Geri çekildi ve birkaç nefes aldı. Gözleri endişeyle kazınmıştı. "R-Royce..."

Onun ırzına geçme arzusu yavaş yavaş yerini endişeye bıraktı. "Eğer bunu istemiyorsan-"

"Her şeyi seninle yapmak istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece senin..." Durakladı, doğru kelimeleri arıyordu. "Bana sadece sen dokunacaksın."

"Sana benden başka kimse dokunmayacak." Sesimdeki sahiplenme duygusu patlamaya hazır bir volkan gibiydi ama ihtiyacı olan güvence bu olmalıydı. O artık benimdi. Ve her zaman da öyle kalacaktı. Stuart'ı öldürmemiş olmam, karıma dokunmaya cüret eden herkesi öldürmeyeceğim anlamına gelmiyordu. "Bir önizleme ister misin?"

Ürperdi, uyarılmışlığı aramızdaki havaya karıştı. "Evet, lütfen."

Ayağa kalktım, onu döndürdüm ve yatağın üzerine yatırdım. Elbisesini beline doladıgımda omzunun üzerinden baktı. Avuç içim bacaklarının arasından geçerek külotunu çıkardı.

Kıkırdadı. "Onlar sadece iki dakika sürdü."

Dudaklarım kulağına değdi, kulak memesini ısırdım ve inledi.

"Seni becereceğim," diye homurdandım. "Sonrasında yıkanmayacaksın. İçinde dölleriyle dolaşmanı, kalçalarından aşağı sızmanı istiyorum." Amını tokatladım. "Anlaşıldı mı?"

Şaşkınlıkla bağırdı. "Ne-"

"Bu beni tanımadığın için." Amını tekrar tokatladım. "Şimdi, ben seni siktikten sonra ne yapacaksın?"

Bir elini bacaklarının arasına götürerek, "Senin dölün bacaklarımdan aşağı akarken etrafta dolaşacağım," diye inledi.

Şişmiş amına bir tokat daha.

"Kendine dokunma." Avucum yine yüksek sesli bir tokatla amına indi, ıslaklığı müstehcen sesler çıkarıyordu. "Bu da beni beklettiğin için, benim güzel karım."

"Hızlı bir duştı," diye itiraz etti, sert sikimi sırlıslıkla kıvrımları boyunca kaydırıp girişinde bekletirken. Elimi kalçasına götürdüm, parmaklarım etine girerken diğeri boğazını kavradı.

"Yeterince hızlı değil." Ona sertçe vurdum ve iniltili bir hıçkırık çıkardı.

Kıpırdamadan durdum, duvarlarının uzunluğunun etrafına kapandığını hissettim.

Willow oflayıp puflayarak omzunun üzerinden baktı ve "Sakin durayım deme," dedi. Dudaklarım memnuniyetle kıvrıldı.

Gevşeyerek, onun sıkı sıcaklığına çarptım. O inledi; ben homurdandım. Onu vahşice bir öfkeyle becerdim, onu karmakarışık bir karmaşaya dönüştürdüm. İçeri ve dışarı. Daha sert ve daha hızlı, her sert itiş beni nirvanaya yaklaşıtıyordu.

Daha derine ve daha hızlı ittikçe omurgamın tabanındaki karıncalanmalar tırmanmaya başladı, ta ki etrafımda parçalanana kadar, iç kasları sikimin etrafında kenetlendi.

Onu sonuna kadar takip ettim ve o güne kadar yaşadığım en güçlü orgazmla kendimden geçtim.

Asher'ın malikânesinin en üst katındaki yatak odamızdan çıktık. Adımlarımız pelüş halılar tarafından sakinleştirildi. Duvarlar koyu renk panellerle kaplıydı ve eve izole bir his veriyordu. Modern olanaklara sahip olsa da, ambiyansı Orta Çağ'da sıkışıp kalmış izlenimi veriyordu.

Asher gibi.

Onda beni rahatsız eden bir şeyler vardı ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum.

"Vay anasını," diye fısıldadı Willow ve ben de onun bakışlarını takip ederek parmaklığın üzerinden, beyaz mermer zeminin kırmızı gül yapraklarıyla tozlandığı merdivenlerin dibine doğru ilerledim.

"Tanrım, kana benziyor," diye mırıldandım. "Boktan bir kurban ritüeli."

Elimi sıkarak bana dilini şaklattı. "Bu resimde ancak sen yanlış bir şey bulabilirsin," diye kıkırdarak azarladı ve bir sıra kırmızı mumu işaret etti. "Bence çok romantik."

"Drakula temalı demek istiyorsun." Bana uyarıcı bir bakış attığında sırttım. "Parti tüm hızıyla devam ederken ne düşündüğünü göreceğiz."

Yanakları kızarmıştı, muhtemelen hayal gücünün sınırlarını zorluyordu. Gerçek şu ki, muhtemelen hayal gücünün sınırlarını bile zorlamıyordu.

Tam merdivenlere varmak üzereydik ki bir fotoğraf gözüme çarptı ve durdum, kaşlarım çatıldı. Beyaz-sarı bukleleri ve hüzünlü mavi gözleriyle genç bir kadın kucığında bir bebek tutuyordu.

"Nedir bu?" Willow fotoğrafı inceleyerek sordu. "Onu tanıyor musun?"

"Şuna benziyor..." Olamaz, olamaz. Willow elimi sıkarak düşüncemi tamamlamam için beni teşvik etti. "Yıllar yıllar önce ailemiz için çalışan bir hizmetçiye benziyor. Ama olamaz."

"Neden olmasın?"

Cebimden telefonumu çıkardım. "Çünkü o öldü. Hiç bebeği olmadı."

Willow, "Belki de evlat edinmiştir," diye önerdi. Ama içgüdülerim bunun başka bir şey olduğu konusunda beni uyarmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Bir fotoğrafını çekip Byron'a göndereceğim. O buralardayken o daha büyüktü. Onu tanıyacaktır." Bir anda fotoğraf kardeşime doğru yola *çıktı*. Daha telefonumu kaldırmaya fırsat bulamadan bir mesaj geldi.

Neden bana hizmetçimizin fotoğraflarını gönderiyorsun?
Karımın gözümün ondan başkasında olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Ben de bir mesaj yazdım.

Mesajı silin o zaman.

Cevabı anında geldi.

Sen bir pisliksin. Bebek kim?

Willow, "Demek bu o," diye nefes aldı. "Ne tuhaf bir tesadüf." "Öyle değil mi?" Ben de aynı fikirdeydim.

"Belki de sonunda gerçeği öğrenebilmen için bunu ben ayarladım." Asher'ın sesi arkamızdan geldi -s.ktiğimin sürünge- ve Willow inleyerek bana yaklaştı. Bu korsan karıma sinsice yaklaşmamayı öğrenmek zorundaydı, yoksa kendini denizin dibinde bulacaktı.

Yavaşça arkamızı döndüğümüzde onunla yüz yüze geldik. Elinde bir bardak romla duruyordu, acayip mavi gözleri fotoğrafa kayıyordu.

"Fotoğraftaki bebek kim?" Zaten bildiğim bir şey için nefesimi tutarak sordum.

Havada gerginlik vardı ve birbirimize baktık.

"Öyleyim." Bekledim, bombaları patlatmayı bitirmediğini biliyordum. "Ve Senatör Ashford... pardon, benim babamdı."

Sessizlik o kadar uzadı ki, bozarsam geri dönülmez bir hasara neden olacağımdan endişelendim.

"Vay anasını." Sonunda Willow konuşmayı kesen kişi oldu. "Babanın etrafta dolaştığı kesin."

Öyle yaptı ve nedense yaşlı adam prezervatif kullanmayı hiç öğrenemedi.

Bölüm 28

Söğüt

F Bir an hiçbir şey anlayamayacak kadar sersemlemiştim ama sonra aklıma gelen ilk aptalca şeyi ağzımdan kaçırmak zorunda kaldım.

Babanın etrafta dolaştığına emin misin? Tam bir aptaldım.

Söylediklerimden anında pişman oldum. Biraz şefkat göstermeliydim ya da en azından Royce'un bu haberi nasıl karşılayacağını görmeyi beklemeliydim.

"Winston biliyor mu?" Royce sordu, ifadesi nötrdü ama beni kandırmıyordu. İçinde acımasız bir öfke akımı vardı, çenesindeki gözle görülür tik bana *kızgın* olduğunu söylüyordu.

Asher romu tutmayan elini takım elbisesinin cebine soktu, etrafında kayıtsız bir hava dönüyordu. Yine de, bunun tam tersinin doğru olduğu hissine kapıldım.

"Size bir açıklama borçlu olduğumdan değil ama hayır. Yok." Öfkesi dalga dalga yayılıyordu ama hakkını yemeyelim, öfkesini bastırdı.

Yutkundum ama iki adam da bana dikkat etmedi. Bakışları sessiz bir irade savaşına kilitlenmişti.

"Peki ne zamandır biliyorsun?" Royce tısladı.

Asher'ın ifadesi nötr kaldı. "Sana cevap vermiyorum, bunu konuşmuştuk." İçkisinden sıradan bir yudum aldı, sonra yanındaki masaya koydu. "Ama fark etmediysen diye söylüyorum, benim adım Asher.

Babanızın bizden esirgediği ismi bana vermeye en çok bu kadar yaklaşabildi. Asher... Ashford." *Hadi gidelim, yetişelim* der gibi bir hareketle elini salladı. "Annen şimdi nerede?" Royce hırladı. "Annenin
neden

annemin çatısı altında babam için bacaklarını açıyordu. Hiç utanması yok mu?"

Gözlerim iki adam arasında uçuşarak açıldı. Royce kardeşlerinden daha sakin ve daha az gergin biriydi. Ta ki sinirlenene kadar. O zaman muhteşem vücuduna hapsettiği öfkesini serbest bırakırdı.

Asher'ın iri vücudu kocaminkine çarptı ve arkalarındaki çerçeveler çarpmanın etkisiyle sarsıldı. Ciyaklayarak kendimi aralarına sokmaya çalıştım ve Asher'ın göğsünü ittim. Adam saf kas gücüne sahipti.

"Kesin şunu, ikiniz de," diye tısladım. "Yoksa elinizde hamile bir psikopat olacak."

Tehdit işe yaramış gibi görünüyordu çünkü doğruldular, Asher bir adım geri çekildi ve aralarına biraz mesafe koydu.

"Annemin başka seçeneği olmadığı hiç aklına geldi mi?" Asher sonunda söyledi. "Baban bir domuzdu."

Sözlerinin ardında yatan anlamı kavradım ve Royce'un vücudunun babasına duyduğu o tanıdık öfkeyle yandığını hissettim.

Boğazımı temizledim ve kocam pişman olacağı bir şey yapmadan önce omuzlarımı dikleştirdim.

"Teknik olarak Asher, o *senin* de baban." Gözleri seğirdi ama geri adım atmadım. Royce'a döndüm ve kolundan tuttum. "Ve sen, sevgili kocacığım, Asher'ı ailesinin kim olduğu konusunda suçlayamazsın. Bunların hiçbiri üzerinde kontrolü yoktu."

Etkilenmemiş görünüyorlardı ama en azından sıcaklık biraz azalmıştı. Burada her ne geliyorsa çapraz ateş altında kalmak istemiyordum ama bu benim sorunum değilmiş gibi de davranmak istemiyordum. Royce nasıl her zaman benim arkamı kolladıysa, ben de onun arkasını kollamaya kararlıyım.

"Asher, annen nerede?"

"Öldü," diye cevap verdi açıkça. "İntihar etti."

Dudağımı ısırdım, içimi keder kapladı. Bu da ne kadar şanslı olduğumu gösteren bir başka örnekti. Annemle babam... yani normaldi. Evet, iniş çıkışlarımız olmuştu ama ilişkimiz Ashford ailesinin dramının eline su dökemezdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Ben de üzgünüm," diye mırıldandı Royce ve ona şöyle bir baktığımda, gözlerinde gerçek bir pişmanlığın süzüldüğünü gördüm. Her iki adam da annelerini kaybetmişti.

-Tek umudum belki bir gün bu konuda anlayabilecekleriydi. "Bir şeyi merak ediyorum."

"O da ne?" Asher sordu.

"Neden Amon Leone için kaptan olarak çalışıyorsun? Yüklü olduğun çok açık," dedi Royce ve konuyu hızla değiştirdi. Royce'u tanırdım, Aurora ve kardeşleriyle konuşana kadar bu yeni keşfettiği üvey kardeş ilişkisini keşfetmek için beklerdi.

"Bunu açıklamaya yetkim yok," diye cevap verdi Asher.

Royce ona onaylamayan bir bakış fırlattı ama omzumu ona çarparak sivri bir bakış attım. Güvensiz olduğu için Asher'ı tam olarak suçlayamazdım. Babanızın ayrıcalıklı hayatını sürdürmesini izleyerek büyüdüğünüzde, yılın babası gibi görüldüğünüzde güven duymanın zor olduğunu tahmin edebiliyorum.

Royce isteksizce, "Yardıma ihtiyacın olursa numaram sende var," dedi. "Yine de, bir dahaki sefere yasadışı mallarınızı taşımam için bana tuzak kurarsanız, sizi vurmak zorunda kalacağım."

Ve böylece gerginlik azaldı.

Elimi kolunun kıvrımından tutan Royce beni özenle hazırlanmış merdivenlerden aşağıya indirdi. Havayı nazik, kederli bir Chopin melodisi dolduruyordu, piyano notaları yavaşlıyor, sonra hızlanıyor ve tekrar yavaşlıyordu, ama ben yanımdaki adama odaklanırken bunların hepsi sadece arka plandaki gürültülerdi.

"İyi misin?" Yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzumun üzerinden bir bakış atarak nefesimin altında fısıldadım. Asher bir telefon aldıktan sonra ortadan kaybolmuştu ve biz de bu... *sürükleyici* partiye doğru ilerliyorduk. "İstersen gidebiliriz."

"Yok artık. Adam bize onun için mal kaçakçılığı yaptırdı. En azından iyi vakit geçirmemizi sağlayabilir." Başını eğdi, ağzı kulağıma değdi. "Ayrıca, tepkini merak ediyorum."

Beni becerirken taktığı gözlerindeki karanlık parıltıyla midem bulandı ve küçük bir heyecan patlaması yaşadım.

"Willow, bana bu şekilde bakmaya devam edersen partiye asla gidemeyeceğiz."

Güldüm ve omzumu onun omzuna çarptım. "Üzgünüm, yaramaz düşüncelerimi yüzümden uzak tutmaya çalışmalıyım."

"Sana yaramaz şeyler yapmamı ister misin, karıcığım?" dedi, sesinin yumuşak tınısı omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti gönderdi. Onunla birlikte

Göbeğimden damladığını hissettiğim dölle, bu gecenin uzun bir gece olacağını gösteriyordu.

"Bu kadar doyumsuz olduğunu bilseydim, seninle evlenirken iki kez düşünürdüm," diye takıldım, dişlerimin arasından yalan söyleyerek, ama aniden ifadesi ciddileşti ve adımları durdu.

"Ben... çok mu abartıyorum?"

Ona şaşkın bir bakış attım, mizahım buharlaştı. İfadesi temkinliydi ama kırılğanlığı parlıyordu ve aniden onu biraz daha net gördüm. Son on yılda kaçırdığım şeyleri gördüm. Büyük, damarlı ellerini avuçlarımın içine aldım ve sıktım.

"Takılıyordum. Asla çok fazla olamazsın Royce," dedim onunla göz göze gelerek. "Sen yeterlisin. Yıllardır senden hoşlanıyorum. Aslında liseden beri."

Dudakları kalktı. "Senin için çok yaşlıydım." "Aramızdaki yaş farkı değişmedi." "Ama biz değiştik."

"Biz değiştik." Başımı salladım. "Ama bilmeni istediğim bir şey var." Durdu, devam etmemi bekledi. "Senin sevmediğim tek bir yanın bile yok. Sen olduğun gibi mükemmelsin," diye nefes aldım, duygularım beni boğuyordu. "Sen her zaman mükemmeldin."

"Değilim," diye mırıldandı, karanlık gözlerinin ardında duygular dönüyordu.

"Sen benim için öylesin." Yüzümü kavradı, sert avuç içleri nazikti ve burnunun ucunu benimkine değdirmek için başını eğdi. Yakınlığından hoşlandığım için iç çektim. "Benden hiçbir zaman çekinmeni istemiyorum Royce," dedim ona ciddiyetle, dudaklarımı dudaklarına bastırarak ve açıkça söylememe gerek kalmadan anlamasını sağlayabileceğimi umarak. "Benimle *her şeyi* yapmanı istiyorum."

Bana hürmetle baktı ve şehvetli erkekliği kanımı benzindeki bir kibrit gibi alevlendirdi.

"Seni seviyorum bebeğim." Kalbim uçuşa geçti ve bir daha dünyaya geri dönmeyeceğinden korktum. Onun kara gözlerinin ışıltısını ve dansını izlerken kendimi bir tüy kadar hafif hissettim. İlk öpüştüğümüz ana kadar uzanan anılar zihnimde canlandı ve "Sen ve bu bebek benimsiniz" dediğinde iç geçirdim. Bunu görmem çok uzun sürdü ama şimdi çatılardan haykıracağım. Artık hiçbir şey bizi ayıramayacak. Sen ve ben, bebeğim, on yıldır birlikteyiz."

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip ağzına bir öpücük kondurduğumda gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı.

"Ciddi misin?" Fısıldadım, o kadar çok duygu beni boğuyordu ki. Ben duygu seli içinde debelenirken o başını salladı. "Lütfen emin ol." Sesim titriyordu. "Hayatında bir dipnot olamam Royce. Hepsini istiyorum."

Burnu benimkine değdi, gözleri karararak yanan bir kömüre dönüştü.

"Willow, her kelimesinde ciddiym. Seni seviyorum ve her şeyi seninle yapmak istiyorum.

Seninle ve sadece seninle."

Midemdeki kelebekler çılgınca çırpınırken kalbim göğsümde sekti. "Oh, Royce, ben de seni seviyorum."

Eli belimde sıkılaştı. "Öyle mi?"

"Seni hiç unutamadım." Bu adamla ilgili her şey mükemmeldi. "Anlamam için Beyaz Atlı Prens gibi yanıma sokulman gerekti. Kalbimi elinde tutanın sen olduğunu ve mutluluğu neden başka yerde bulamadığımı anlamam için."

Yapmış olsaydım işler daha kolay olurdu, ama hayatın kendi işleyişi var.

Uzaklarda bir yerde bir kapı açıldı ve şelalenin gürültüsü Chopin'in melodileriyle karışarak havaya karıştı. İhtiyacımız olan hatırlatma buydu - gitmemiz gereken bir parti vardı.

Bir adım attım, ayakkabım ayağımdan kayd, ama ben daha düzeltmeden Royce dizlerinin üzerine çökmüş, ayakkabıyı tekrar ayağıma geçirmişti.

"Külkedisi her zaman en sevdiğim peri masalıydı," diye yarı alaycı konuştum.

Balo salonundan gelen bir kahkaha patlamasıyla havaya karıştı ve tam boyuna doğru doğruldu.

"Benim de," diye fısıldadı kulağıma. "Her zaman kendi Sindirella'mı istedim ve şimdi sana sahibim."

Fısıltı kadife vaatlerle doluydu ve meme uçlarımın sert, ağrıyan noktalar halinde gerilmesine neden oldu. Kan kulaklarımda uğulduyor ve kalp atışlarım dışındaki her şeyi bastırıyordu. Tekrar yürümeye başladık, damarlarımda bir elektrik akımı dolaşırken elim Royce'un dirseğinin kıvrımına geri döndü.

"Burası sana olan aşkıma itiraf etmek için pek de romantik bir yer değil," dedi alaycı bir ifadeyle ve partiye doğru baktı.

Göğsümde parlayan mutluluğu bastıramayarak boğuk bir kahkaha attım. "Mükemmeldi." Bu kelimeyi tekrar söylerken gözlerimin yumuşamasına izin verdim.

Ateşli bakışları üzerimde kaldı. Bu gerçektir. *O gerçektir* ve tamamen benimdi. Ne olursa olsun.

"Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Sesinde bir sertlik vardı ve aynı duyguları hissettiğimizi anladım.

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirdim," dedim gülümseyerek. Dudakları yanaklarımda gezindi, sonra tekrar dudaklarımdan kenarına geldi.

"Biliyor musun, on yıl önceki öpüşmemizden pişman değilim. Hâlâ benim için önemli olan tek öpücük o." Yanaklarımda bir kızarıklık oluşmadan önce, onun bu açıklaması karşısında gözlerim büyüdü. "Sadece seni daha önce benim yapmadığım için pişmanım."

Ani bir endişe duygusu üzerime çökerken boğazımdaki duygu düğümünü yutkunarak geçiştirdim. Bir elimi karnımın üzerine koydum ve "Bebeğim ne olacak Royce? Bu seni rahatsız etmeyecek mi-"

Başka bir şey söyleyemeden alt dudağımı ısırды. *Sertçe.*

"Bebeğimiz," diye düzeltti beni. "Bebeği birlikte büyüteceğiz."

"Peki ya Stuart?"

Eli benimkini örtmek için geldi, şefkatle ovuşturdu. Yumuşak gülümsemesi içime bal gibi yayıldı. "Kız ya da erkek bebeğimizin güvende olduğundan emin olacağım."

Cevabı başımı döndürdü ve bunu benim için -benimle birlikte- yapma isteği içimde bir arzu akımı yarattı. Aile her şekil ve boyutta olabilirdi ve bizimki de farklı olmayacaktı.

Stuart'ı ve Royce'un ona yaptıklarını düşünmek anlamsızdı -düşüncesi bile içimi burkuyordu- ama gerçek şu ki kocam aşırı korumacı, öfkeli ve intikamcıydı. Onun bu yönlerini her zaman sevmiş ve kabullenmiştim.

"Şimdi bana bu sapıkça partiyi göster, neyle ilgili olduğunu görmek istiyorum," diye yumuşak bir şekilde ona takıldım. "Ve sonra beni tekнемize geri götürüp sevdiğin her şeyi gösterebilirsin."

Bölüm 29

Söğüt

W Sonunda merdivenlerden indiğimizde bir uşak iki kadeh şampanya ile bizi bekliyordu. Almamayı tercih ettik, hamileydim ve Royce da şampanyadan hoşlanan biri değildi.

"Bu taraftan," diye törensel bir şekilde anons etti, çift maun kapı arkasından sallanarak açıldı ve ortaya kimi ipekli, kimi iç çamaşırılı kadın ve erkeklerle dolu bir balo salonu çıktı.

Yüksek tavandan sarkan avizenin ışıltısı, siyah-kızıl boyalı duvarlara gölgeler düşürüyordu. Zarif kadife perdeler pencerelerin üzerinde asılı durarak mahremiyeti sağlıyordu. Bu özel adada kimse pencerelerden bakacak değildi ama bu etki yaratılmıştı. Kırmızı aksanlı odadan günah damlıyordu.

Ortada bir dans pisti vardı ve insanlar yaylı çalgılar dörtlüsü eşliğinde klasik müzikle salındılar.

Ama bana ilginç gelen bu değildi. Bazı kadın ve erkeklerin iç çamaşırlarından başka bir şey giymeden bu kadar özgürce dans ettiklerini görmektir.

"Lütfen bana çırılçıplak soyunup dans etmediğimizi söyle," diye mırıldandım, tüm sahneden büyülenmiş ve biraz da dehşete düşmüştüm. Ona bakmak için başımı çevirdim. "Bu senin sapkınlığın mı?"

"Bu kesinlikle bana göre değil," dedi, sesine renk katarak, sonra kibarca kapıdan geçmemi işaret etti, her zamanki centilmenliğiyle.

Mermer zemin üzerinde ilerlerken içimi bir sıcaklık kapladı ve bize doğru bakışlar fırlatıldı. Bazıları Royce'u tanıyor gibiydi, ona gülümseyip el sallıyorlardı. Diğerleri ise bize bakıp kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

"Bir şey mi kaçırdım?" Nefesimin altında mırıldandım, farkındalık ensemdeki tüyleri diken diken etmişti. "Bizim hakkımızda dedikodu mu yapıyorlar?"

"Sadece güzel karıma hayranlık duyuyorlar." Eli belime dolandı ve beni kendine çekti. "Ne kadar şanslı olduğuma."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirmesine rağmen düşünüyormuş gibi yaptım. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum." Atmosfer kalınlaştı, sessiz fısıltılar

etrafımızda vızıldıyordu. Bakışlarım odanın içinde gezindi ve tüm gözlerin üzerimizde olduğunu gördüm. Bir kurt sürüsü tarafından izleniyormuşum gibi hissettim. "Birden kendimi av gibi hissettim."

"Sen benim avımsın," dedi ve içimden bir ürperti geçti.

"Koşmaya başlayayım mı? Yetiştğinde beni becerebilirsin," diye yarı şaka yaptım nefes nefese. Gözleri öylesine cinsel bir zevkle parlıyordu ki, eğer koşmamı isteseydi, ne kadar hızlı olduğunu söylerdim.

Bir garson elinde bir tepsile göründü ve Royce bana bir bardak su uzattı, kendisi için de bir bardak burbon aldı.

"Merak etmeyin, kimse bize yaklaşmayacak. Isırmaktan çok havlıyorlar," diyerek kendinden emin bir şekilde güvence verdi.

Kadehinin kenarından gülümserken yan gözle ona bakarak homurdandım.

Odanın uzak tarafında bir VIP bölümü vardı ve bizi oraya doğru yönlendirdi. Yaklaştığımızda cam bir pencereyle ayrılmış olduğunu gördüm. Zengin mermer zeminler siyahtan beyaza dönüşmüştü ve ortada pelüş bir şönil kanep ve loveseat oturuyordu. Köşede, masanın ve tüylü halının hemen ötesinde bir şömine çtırdıyordu, bu da onu ideal bir rahat kurulum haline getiriyordu. Omuzlarımin anında kulaklarımdan düştüğünü ve her adımda rahatladığımı hissettim.

"Burada mahremiyetimizin tadını çıkaralım," dedi Royce ve bir düğmeyi çevirerek kapıyı arkamızdan kapattı.

"Dışarıdakinden kesinlikle daha iyi," diye iç geçirerek kabul ettim ve oturdum. "Demek Winston bunlara ev sahipliği yapıyordu?" Başını salladı. "Bunu nasıl bilmem?"

Kıkırdadı. "Neden küçük kız kardeşimize ve arkadaşlarına böyle bir şeyden bahsedelim ki?"

Gözlerimi devirdim. "Bir çeşit çifte standart."

"Herkes için en güvenli ve en sorumlu seçenek buydu." Ona şaşkın bir bakış attım ve gözlerinden eğlence fişkırıldı. "Sana doğru bakmaya cesaret eden herkesi öldürürdük."

"Aurora'nın yöntemini kastediyorsun," diye düzelttim onu.

"Hayır, üçünüzü de kastediyorum," dedi. "Ve *size doğru* bakan herkesin kafa derisini yüzerdim."

"Oh, Royce. Her zaman söylenecek en tatlı şeyleri biliyorsun."

"İşte bu yüzden beni seviyorsun." Bakışları gözlerime yerleşmeden önce yüzümde dolaştı. "Bu gece herhangi bir noktada ayrılmak istersen bana söyle. Rahat ettiğinden emin olmak istiyorum."

"Bunu yapmak istiyorum, *bu* her neyse. Birlikte yaptığımız sürece." Elini kendi elime aldım. "Çok heyecanlıyım."

"Kahretsin, beni çok sertleştiriyorsun," diye fısıldadı, yanıma otururken sesi alçaldı. "Ve çok mutlu ediyorsun."

Sözleri beni karanlık bir arzuyla doldurdu, geçmişteki partnerlerimin hiçbirisiyle yaşamadığım türden bir arzuyla. Benden habersiz, bedenim başından beri onu bekliyordu.

Odamızın mahremiyetinden balo salonunu inceledim. Her şey boğuktu ve hafifçe odak dışıydı, bu da bize ek bir mahremiyet katmanı sağlıyordu. Kocamın eli kalçamın üzerinde durdu, sıcaklığı içime sızdı ve cinsel dürtülerimi artırdı.

Sonra aniden ışıklar söndü ve dans pisti boşaldı ve bakışlarım ona doğru uçtu.

Vay anasını.

Bölüm 30

Söğüt

O Hiç yoktan, en azından öyle görünüyordu, dans pistinin ortasında bir Aziz Andrew haçı belirdi.

Takım elbiseli iki adam ve beyaz transparan bir sundress giymiş sarışın bir kadın, bileklerini haça bağlayarak önünde durdular ve ben nefes nefese kaldım.

Bakışlarımı üçlüden ayıramadan, bilekleri bağlı halde haça karşı kıvranırken iki adamın hayatları buna bağılıymış gibi ona dokunmalarını izledim. Eteği beline dolanmış, amı herkesin görebileceği şekilde sergileniyordu. Omuz askıları kayarak göğüslerini ve diri meme uçlarını ortaya çıkardı. Kısıtlamalara karşı eğildi ve büküldü. Adamların elleri vücudunu aç ve sert bir şekilde keşfederken yüzündeki ifade saf bir mutluluktu.

Damarlarımdaki kan bir cehennem gibi yanarken tenim ihtiyaçtan cızırdıyordu. Nefes alamıyordum, hava çok yoğun, ciğerlerim çok dardı. Tek bir hamlede adamlardan biri önden, diğeri arkadan girerek kadının iki deliğini de doldurdu. Kadının yüksek sesli iniltisi camdan ve kükreyen ateşten duyulabiliyordu.

Onu izlerken ağzım kurudu. İnlemeleri delici bir hal aldı, onları yüksek sesle ve net bir şekilde duydum. Adamlardan biri elini kızın boynuna dolamış, diğeri meme uçlarını çimdikliyordu, kızın nefes nefese iniltileri camdan geçiyordu.

Kendi meme uçlarım acıyla gerildi.

"Gösteriden keyif alıyor musun?" Royce'un sesi beni irkiltti ve kalçalarımı birbirine bastırarak inledim.

"Evet," diye nefes aldım, kalbim hızla çarpıyordu. Yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi ve elini kalçamda sıktı. "Bunu yapıyor musun... başkalarının seks yapmasını izliyor musun... her zaman?"

Bakışları yeşil ojelerime yerleşene kadar vücudumda gezindi. "Seviyorum."

Birdenbire dilim damağım kurudu ve dilim alt dudağımın üzerinde gezindi. "Hep yabancılar mı? Ya da senin-" *Becerildim.*

Buradaki herhangi bir kadının onun ellerini ya da dudaklarını hissetmiş olması fikrinden nefret ediyordum.

Kahretsin, neden kıskandım ki? O zamanlar birlikte değildik.

Ve yine de.

Bakışları benimkilere yöneldi ve bakışlarında çok fazla yaramaz vaat vardı.

"Ne zaman böyle partilere katılsam, seni yanımda hayal ederdim."

Heyecan içimde dalgalanıyordu. "Başka birinin beni becermesini mi izlemek istiyorsun?"

Elbette maceraperesttim ve her şeyi en azından bir kez denemeye hazırdım ama bu farklıydı. Ben daha bir şey söyleyemeden homurdandı, "Sana daha önce de söyledim, eğer herhangi bir erkek sikiyle sana yaklaşmaya cüret ederse, onu keser ve onlara yediririm."

Rahatlayarak iç geçirdim, sonra gülümsedim. "Birinin *bizi* izlemesini istiyorsun o zaman?"

Ben daha gözümü kırpamadan ayağa kalkmış ve koltuğundan kalkmıştı. "O şerefsizlerin en güzel kadının benimle olduğunu görmelerini ve ona sahip olamayacaklarını bilmelerini istiyorum."

Odayı aydınlatan cam duvarın hemen önündeki bir başka büyük kanep, dışarıdaki herkesin izlemesine olanak tanıyacaktı.

Seksiyonel koltuğun yan tarafına, bana dönük olarak oturdu ve şimdiden birkaç gözün üzerimizde olduğunu hissettim.

"Sanki teşhir ediliyoruz... Kelimenin tam anlamıyla," diye mırıldandım sessizce. Başını eğdi. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır," diye itiraf ettim, yanaklarım kızarmıştı. Bakışlarım var olmayan yumruma kaydı ve rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. "Sadece-"

"Sadece ne?" diye ısrar etti, çenemi güçlü parmaklarının arasına aldı ve artık bana akıl almaz bir zevk verebileceğini biliyordum. Unutulması imkânsız bir şeydi bu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Biliyorsun."

Elim karnıma, içimde yeni bir hayatın yavaş yavaş büyüdüğü yere geldi. "Bedenim eskisi gibi değil."

"Öyle değil," diye kabul etti, kalbim sıkıştı. "Vücudun daha da güzel." Mıknatıslı gözleri benimkileri buldu ama ben ona şüpheli bir bakış attım. "Aramalarının nedeni bu. Buradaki her erkek seni istiyor."

Nefesimi içime çektim, hassas meme uçlarım elbisemin şeffaf malzemesine baskı yapıyordu ve içimde bir ürperti yuvarlandı, uyluklarımın arasında uyarılma birikti ve zonklayan ağrı ihtiyaçla titreşti. Bacaklarımı çaprazladım, kendimi toparlamak için zayıf bir girişimde bulundum.

Bakışları, sözlerinin bedenimde yarattığı etkinin farkındaymış gibi vücudumda gezindi. Aramızda bir elektrik akımı vardı ve bacaklarımı açmam için parmağıyla beni dürttüğünde kıvılcımlar daha da arttı.

Dizlerimi yan yana tuttum, uyluklarımı eteğimin altında birbirine bastırdım ama Royce buna izin vermedi. Her iki elini de iç uyluklarımın üzerine koyarak onları açtı.

"Kadınımın amı ıslak," diye homurdandı, arkasına yaslanıp koltuğunda rahatladı. "Bana ve bizi izleyen herkese ne kadar tahrik olduğunu göster."

Düşünceler bir an için beynimde buharlaştı. Titreyen bir nefes aldım, sonra bakışlarımı ondan ayırıp cam pencereden bize bakan biri olup olmadığını kontrol ettim. Odayı taradığımda, üzerimizde birkaç gözden fazlası vardı.

Kalçama gelen hafif bir çimdikle irkildim ve bakışlarım Royce'a döndü. "Ahh."

"Çıplak amını görmek istediğimi söyledim. Açım." Vücuduma daha fazla ısı aktı ve her bir lifim onun dikkatli bakışları ve iğrenç sözleri altında sivilaştı. Titreyen parmaklarımla bacaklarımı ardına kadar açarken, gözlerinde güç ve açlık savaşıyordu. "Aferin kızıma, şimdi dudaklarını aç."

Bir kolumun üzerinde geriye yaslandım ve dizlerimi açtım, topuklarım kanepenin kenarına dayandı ve emrettiği gibi yaptım.

Bakışları amıma kilitlendi ve ona -ve izleyen herkese- karşı çıplak olduğum her geçen saniye, içimde daha fazla uyarılma birikti ve iç uyluklarımdan aşağı damladı.

Onu kızdırmak istemiştim ama sesim çok boğuk çıkmıştı. "Eğer açsan, ne bekliyorsun?"

Bakışları benimkilere kaydı, kanepenin arkasındaki eli gevşek bir yumruk şeklinde kıvrıldı. Cesaretimden memnun olan gözlerinde çiğ bir açlık parladı.

"Bunu istiyor musun?" diye sordu. "Herkes izlerken senin amını yalamamı ve seni becermemi?"

Royce'un gözleri bana odaklanmıştı ve ne istersem vereceğine söz veriyordu.

"Evet," diye hemen ağzımdan kaçırdım, tüylerim diken diken oldu.

Bana dokunan tek kiŞi Royce olduğu sürece, her Çeyi onunla denemek istiyordum.

Gülümsemesi damarlarımda kan akışını hızlandırdı ve beklentiyle köpürdü. Ayağa kalktı ve öne doğru eğilerek elimi tuttu.

"Bunu istediğin zaman durdurabileceğini bilmen çok önemli." Parmakları benimkilere dolandı ve sonraki sözleri söylerken beni inceledi. "Sana zevk, acı, coşku vereceğim. Ama unutma, kontrol her zaman sende." Bakışları elimde gezinen parmak uçlarına döndü. "Bu işin yürümesinin tek yolu birbirimize güvenmemiz."

Ne dediğini ve nasıl cevap vereceğimi düşünürken ciğerlerimi havayla doldurdum. Elini sıktım ve karanlığıyla buluştum.

"Senden daha fazla güvendiğim kimse yok Royce. Sapkınılığın ne olursa olsun... Ben varım." Ona orantısız bir gülümseme verdim. "Ama kutsal olan her şey aşkına, sik beni artık."

Royce tersledi.

Bir an oturuyordum, sonra avuçlarım cam pencereye dayandı ve kığım havadayken beni domalttı.

Bölüm 31

Royce

M Sikim çıplak kıkına doğru gerildi ve durakladım, herkesin görebileceği şekilde onu deli gibi becermeden önce umutsuzca kendimi kontrol etmeye çalıştım.

Sikime doğru eğildi ve boğuk bir sesle, "Lütfen kocacığım, sik beni. Sertçe."

Kontrolüm paramparça oldu. Avuçlarını cama dayayarak onu eğdim, ellerim elbisesini yukarı itti. Vücudumu onunkine bastırdım, sikim kıkının yumuşak kıvrımına doğru bastırıyordu. Dudaklarımı narin boynuna bastırarak, hızla atan nabzını hissetmekten keyif aldım.

Köprücük kemiğini yalayarak avuçlarımı yuvarlak kıkına götürdüm ve "Hazır mısın karıcığım?" diye fısıldadım.

Omzunun üzerinden baktı, gözleri benimkilerle birleşti ve küçük bir inilti duyuldu.

"Evet." Kırmızı dudakları O şeklinde ayrıldı ve gözleri şehvetle buğulandı. Bu kadın -karım- benimdi. Göğüsleri. Kıkı. Amı. Hepsi benimdi.

Etrafına uzandım ve kalçalarını ayırdım, parmağımı kıvrımlarından geçirdim. Sırılıslam olmuştu. O kadar ıslaktı ki parmaklarım sırılıslam olmuştu.

saniyeler içinde.

Sarhoş ediciydi, vücudunuzdan hiç çıkmayan bir uyuşturucu gibiydi.

Daha derine ittim ve amı parmaklarımın etrafında sıkıştı. Başı geriye düştü, ağır göz kapaklarının arasından omzunun üzerinden beni izliyordu ve yanakları kızarmıştı. Boştaki elimle saçlarını tutup geriye doğru çektim, partidekilerin bizi izlediğinin farkındaydım. Bizi zar zor görebiliyorlardı.

Gerçi. Işıkları kararttığım için sadece siluetlerimiz görünüyordu.

Amcığı parmaklarımı boğuyor, ben onu çalıştırdıkça daha fazlasını istiyordu. İnlemeleri daha da yükseliyor, kıcını bana doğru itiyordu.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarımı geri çektim ve ağzına götürdüm. Dudakları ayrıldı ve onları emerek temizledi. Çok *güzeldi*.

Bir elimle hâlâ saçlarını tutarken, kaya gibi sertleşmiş sikimi kıvrımları boyunca kaydurdum, sonra da içine soktum. Çok sıkıydı, duvarları sikimin etrafını bir mengene gibi sarıyordu.

Ben onu sertçe sikerken inlemeleri göğsüme doğru titreşiyordu. Cennet gibi hissettiriyordu. Hakkım olmayan ama minnettar olduğum bir şey. Onu acımasızca becerirken kontrolümden geriye kalanlar dağıldı. Her itişime bir iniltiyle karşılık veriyordu.

Onu kıracağımdan endişeliydim ve hamileliğin onu hassaslaştırabileceğinin farkındaydım, kendimi rahatlamaya zorladım, omuzlarına öpücükler kondurdum ve saçlarını tutuşumu gevşettim.

"Daha fazla," diye inledi, sonra boğazı zorlanarak sesli bir şekilde yutkundu. Şaşırmamam gerekirdi -Willow hafife alınacak bir tip değildi- ama yine de kendimi kıkırdarken buldum.

Buna mecbur olduğum için mutluydum, ona vururken hızımı artırdım. Yumuşak inlemeleri nefes nefese, acil çığlıklara dönüştü. Çok yaklaşmıştı. Sanki kendi orgazmımmış gibi hissediyordum. Zevkten paramparça olurken yüzünü görebilmek için başını bir santim daha çevirdim.

Yeşil gözleri arzuyla parlıyordu ve ben onu daha hızlı ve daha derinden sikerken ağzını ayırdı. Son bir çığlıkla, onun parçalandığını hissettim, amcığı sahip olduğum her şey için beni sağlıyordu.

Omurgamda bir ürperti dalgalandı ve onu uçurumun kenarına kadar takip ettim. Hayatımın en güçlü orgazmı beni kesti ve yükümü onun dar amına boşalttım. *Siketim. Ben.*

Vücudu bana doğru çöktü, rahatlamamı istiyordu. Onu kendime doğru çevirdim, ellerimi kalçalarında ve omuzlarında gezdirdim ve yakıcı bir öpücükle ağzını aldım. O benim ölümüm olacaktı.

Bölüm 32

Söğüt

S Royce'la olan eski eşim patlayıcıydı. Güzel, heyecan verici ve her seferinde bir öncekinden daha iyiydi.

Kaslarım titrerken tüm vücudum cama bastırılmıştı ve kocamın benimle işinin bitmediğinden şüpheleniyordum. Ense köküne yumuşak öpücükler kondurdu, elleri vücudumda dolaştı, karnıma inene kadar her düzlemi ve yarığı yumuşattı.

"Çok mu sert?"

"Mükemmel," diye mırıldandım gözlerine bakarak. Kollarım bacaklarım bu kadar halsiz ve titrerken hâlâ ağırlığının çoğunu taşıyor olmasına seviniyordum. "Seni o kadar çok seviyorum ki," diye mırıldandı kulağıma doğru ve sıcaklık doğrudan içime doğru fırladı, arzu içimde çırpındı. Sadece sikti

ve ben ikinci raunda çoktan hazırdım.

Royce doğruldu ve içimden çıktı, sonra elbisemi aşağı itti, böylece tekrar düzgün bir hale geldim.

Kollarını etrafımda dolayarak bizi göğüs göğüse getirdi ve ben de ona doğru iç çektim. Seks harikaydı ve ona ne kadar sert sevdiğimi söylediğimde yalan söylemiyordum, ama sonraki bakımı yatıştırıcı bir merhem gibiydi.

Bir eliyle başımı çevirdi ve ağzını ağzımın üzerine kapattı. Dili içeri girdi ve ben onun iniltisini yuttum.

"Sabah ilk iş tekneye geri dönelim," diye mırıldandı. "Seni yine tamamen kendime istiyorum."

Elimi onunkinin içine soktum, parmaklarımız birbirine kenetlendi. "Tamam." "Yatmaya hazır mısınız?"

Başımı salladım ve odadan çıktık. Kolunu omzuma attı ve cilalı zeminde yürürken topuklarıma takılmamaya çalışarak ona odaklandım. Royce'un vücudunun yanımda gerildiğini hissettim ve merakla yüzüne baktığımda dümdüz ileriye baktığını gördüm.

Gözlerini takip ettim ve şaşkınlıktan nefesim kesildi. Stuart'ın ailesi buradaydı ve bir metre kadar önümüzde duruyorlardı. Bayan Harris ellerini Stuart'ın kalçalarına koymuş, Bay Harris ise bana bakıyordu. Gözlerinin kararmasını ve dilinin dudaklarının üzerinde gezinmesini izlerken tüylerim diken diken oldu.

"Willow." Stuart'ın annesi yüzünde ekşi bir ifadeyle beni selamlamakta gecikmezken, bu ikisinin Royce ve beni izlemiş olabileceği ihtimali aklımı kurcalıyordu. Bu fikir bile boğazımda safra birikmesine neden oldu.

Stuart'ın ailesini görünce keyfim hızla kaçarken Royce, "Bayan Ashford," diye düzeltti onu.

"Bu imkânsız," diye itiraz etti Bay Harris inançsızlık ve alınganlık karışımı bir ifadeyle.

"Sizi temin ederim ki öyle değil." Royce onun yüzüne baktı. "Burada ne halt ediyorsun? Bu özel bir parti."

Belki de bizi takip ediyorlardı ve Royce'a uyguladıkları şiddetin hesabını sormak için bizi geri getireceklerdi.

"Bağlantılarım var." Bay Harris'in yüzüne yılan gibi bir gülümseme yayıldı. "Ve siz ikiniz çıkmaz sokağa girdiniz."

"Ne demek istiyorsun?" Tırnaklarım kocamın ön koluna batarken ona sarıldım.

"İkinizin burada olacağını bilseydim polisi çağırırdım." Bay Harris kolumu tutmaya çalıştı ama Royce onu iterek yağlı adamın tökezlemesine neden oldu. Royce'a öldürücü bir bakışla baktı. "Siz ikiniz suçlusunuz."

Royce Çakağındaki damar zonklarken, "Ve senin oğlun da kadın dövüyor," dedi kolayca. Saatli bir bombaydı. "Beni zorlarsan yarın bütün gazetelerde Harris ailesiyle ilgili bir haber çıkmasını ve Stuart'ın kadın dövücü olduğuna dair özel bir bölüm açılmasını sağlarım." Yüzleri gerildi ve Royce devam etti, "Sizler alttan beslenenlersiniz ve yozlaşmışsınız, ama daha büyük bir tehdidi fark edecek kadar akıllı olmalısınız. *Beni.*"

Bu onları susturdu ama sadece geçici olarak, kısır ve yorucu akım odadaki tüm oksijeni çaldı. Bayan Harris sessizliği bozdu.

"Willow, Stuart'ın çocuğuna hamile-" Sıcaklık düşüp gerginlik artınca sesi kesildi.

"Ve?" Royce'un ifadesi sertleşti. "Bunun oğlunun kötü muamelesini kabul edeceği anlamına mı geldiğini sanıyordun? O gerçek yüzünü gösterdi ve Willow da seçimini yaptı. şimdi senin burada ne işin var?"

Bayan Harris, sanki Stuart yüzüne bir tokat atmış gibi irkildi. "Stuart kötü davranmıyor."

Royce alay etti. "Bunu incittiği kadınlara söyle." Gözleri Bay Harris'e kaydı. "Ya da kocanıza. Bazı eğilimler aileden geliyor, değil mi? İmzalayıp durduğunuz o büyük çeklerin nereye gittiğini sanıyorsunuz? Hayır kurumlarına mı?"

Bu kadının kafasında tek bir akıllı düşünce olmadığından emindim. Ya yle ya da oğlunun ciddi sorunları olduğunu ve kocasının bir pislik olduğunu göremeyecek kadar krd.

Bay Harris'in yüzüne yayılan yağlı gülümsemeyi izledim, kel kafası loş ışıkların altında bile parlıyordu.

"Yemin ederim yanıma yaklaşırsa kendimi kaybederim," diye mırıldandım içimden, Royce'a yaklaşırken.

Stuart'ın babası altmışlı yaşlarının sonlarındaydı ama yaptırdığı ameliyat onu yirmi yaş daha genç göstermişti, her ne kadar parlak ve plastik olsa da. Karısı da farklı değildi. Görünüşe bakılırsa ikisi de genliklerine tutunmak için yanıp tutuşuyordu, bu da neden bu partideki en yaşlı insanlar olduklarını açıklayabilirdi.

"Bir vatandaşı tutuklayacağım," diye mırıldandı Bay Harris ve bana göz kırptı. Omurgamdan aşağı bir iğrenme ürpertisi yayıldı. Adam çok cesurdu, özellikle de Royce'un neler yapabileceğini bildiği halde.

Sözleri kafama dank edince kaşlarım çatıldı. Bununla ne demek istiyordu?

"Karımdan gözlerini ek, Kongre yesi, yoksa canlı canlı derini yzerim," diye tısladı Royce, içinden öfke fışkırırken. "Ve soruma cevap vermediniz - siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?"

"Oğluma yaptığınızı ona da yapacak mısınız?" Bayan Harris ığlık atarak dikkatleri daha da üzerimize çekti. "Neyse ki tavsiyemize uyacak ve bunu hamile bırakacak kadar aklı varmış. En azından *hepsi boşa* gitmedi."

"Ne-ne?" Sözleri kafama dank edince içimde bir ęaękınılık oluğtu. Royce yanımda hareketsiz kaldı.

"Bunu bir daha söyle." Sesi sakindi ama içinden kutup soğukluğu soluyordu.

Gözlerimi ona çevirdim ama o lazer gibi odaklanmıştı. Bina alevler içinde kalabilirdi ve o yine de gözlerini tehditten ayırmazdı.

ondan önce. Bu, üniversitede bana saldırmaya çalışan çocuğu döven Royce'du. Üniversite yıllarımda kampüs çapında bir "dokunmak yok" kuralına neden olan da oydu.

Bir adım öne çıkarak Bayan Harris'in üzerine çıktı.

"Açıklamaya başlasan iyi olur." Elini kadının boynuna doladı, öfkesi dalga dalga yayılıyordu. "Kocanı hadım etmeden ve seni canlı canlı deşmeden önce."

Ön kolunu tuttum, parmaklarım mürekkepli etine saplandı.

"Royce," diye mırıldandım endişeyle, gözlerim odanın içinde geziniyordu. Asher'ın yolumuza fırladığını gördüm, kalabalığı Kızıldeniz gibi yararken insanların tökezleyerek kenara çekilmesine aldırıyordu.

"Burada neler oluyor?" Asher yüzünde öfkeli bir ifadeyle sordu.

"Royce, bırak onu," diye tısladım. "O sadece kafayı yemiş yaşlı bir kadın."

Asher'ın gözleri bana kaydı ve bir elimi havaya kaldırdım. Nefes verdi ve Royce'a döndü.

"Bırak onu Royce," dedi Asher sakince. "Onları dışarı attıracağım ve sekreterimin onları davet listesinden çıkarmasını sağlayacağım." Gözleri benimkilerle buluştu. "Kim lan bunlar?"

"Eski nişanlımın ailesi." Tunç gözlerinde şaşkınlık titreşti. Asher'ın partileriyle ilgili ayrıntılarla ilgilenmediği açıktı.

Royce, "Bu pislikler tam da bana Willow'a ne yaptıklarını anlatacaklardı," diye tısladı. Bir adım daha yaklaştı ve elini Bay Harris'in boğazına doladı. "Açıklamaya başla, yoksa yemin ederim bu gece biri ölecek."

"Onu hamile bıraktı," diye mırıldandı, öksürüyor ve elini tırmalıyordu. "Prezervatiflerde delikler açtı."

"O mu?" Sonunda sesimi bularak tekrarladım.

"Stuart seni bilerek hamile bıraktı," diye homurdandı Royce ve ben şok içinde gözlerimi kırptım.

Bayan Harris araya girmeye çalıştı ama Asher kolunu uzatarak onu geri çekti. Olanları anlamakta zorlanırken nefes almak için mücadele ettim.

"Neden?" Fısıldadım.

Bayan Harris'in dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Mirasın bir maddesiydi."

"Ne mirası?"

"Babamındı," diye itiraf etti. "Miras devam etmeliydi."

Görünüşe göre eski nişanlımın ailesinin ne kadar deli olduğunu gözden kaçırmışım.

Bölüm 33

Royce

I Gece yarısını geçmişti ve ben telefonuma dokunmaya başladığımda Willow mışıl mışıl uyuyordu. Bir dakika sonra ekranda bir FaceTime araması belirdi ve bunu kardeşlerimin grubumuza gönderdiğim mesajları aldığı şeklinde yorumladım

Sohbet.

Yataktan kayarak çıktım, yastığın altından bıçağımı aldım ve banyoya girdim, uyuyan karıma göz kulak olabilmek için kapıyı aralık bıraktım.

"Ciddi olamazsın?" Byron'ın selamlaması şaşırtıcı değildi. Çenesi titriyordu ve ekranın arkasından bile gözlerinde bir fırtınanın koptuğunu görebiliyordum. "O şerefsizin bir çocuğu daha oldu."

Ardından Winston ve Alessio'nun yüzü belirdi.

Alessio kuru bir sesle, "Bundan böyle tek piç evladın ben olmayacağımı duyduğuma sevindim," dedi.

"Babam İncil'deki 'ilerle ve çoğal' ifadesini kelimesi kelimesine anlamıştı," dedi Winston, tam da telefon Kingston'ın gelen mesajıyla çınlarken.

Babamın çocukları umurumda değil.

Tipik Kingston.

Winston alaycı bir tavırla, "Sanırım Kingston bu tartışmada bize katılmayacak," dedi.

"Kingston'ı şimdilik unut," diye tersledim. "Onun arkadaşın olmasına ve hiçbir şey söylemeyi düşünmemesine kızmadın mı? Tanrı aşkına, o senin *sağdıncı*," diye mırıldandım.

"Belki de zamanını bekliyordu. Ya da nasıl yaklaşacağını bilmiyordu. Biz pek konuksever bir insan grubu sayılmayız." Winston umursamaz bir tavırla omuz silktilti. Sonunda karısına kavuştuğundan beri pek bir şey onu rahatsız etmiyordu. "Ayrıca, Alessio ve Davina'dan sonra üvey kardeşlerimizi de keşfedince, dışarıda daha fazlası olmasına şaşırmazdım."

Davina, İrlandalı bir mafya babası olan Liam Brennan'la evlenen üvey kız kardeşimizdi ama çoğunlukla içine kapanık biriydi.

"Yutması zor bir hap," diye hemfikir Alessio. "Bunu kendine sakladığı için onu suçlamıyorum."

"Ne zamandır biliyor?" Byron sordu.

"Bilmiyorum." Aralık kapıdan içeri bir göz attım. Willow hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. "Ama dahası da var." İçimi çektim ve devam etmeden önce bıçağı tezgâhın üzerine bıraktım. "Stuart'ın ailesiyle karşılaştım."

"Asher'in evinde mi?" Alessio bunu anlamaya çalışırken kaşları çatıldı. "Neden orada olsunlar ki? Bu bir tuzak mıydı?"

Gülümsedim. "Görünüşe göre partilerden hoşlanıyorlar. Asher'a göre son dördüne gelmişler."

"Hangi partiler?" Byron sordu, tam o sırada Winston mırıldandı, "Defolun gidin. Şu *ucubeler*."

"Ben partilere ev sahipliği yapmayı bıraktıktan sonra Asher ev sahipliğini üstlendi. Ben düzenlediğimde eskisi kadar heyecanlı değildi," dedi Winston kayıtsızca. Alay ettim. Buna bir an bile inanmadım.

"Seks partileri düzenliyordun ve beni hiç davet etmedin mi?" Alessio dudak büktü. "Ama Byron'ı da konuk listenden çıkardığına göre, bunu aşacağım."

Winston kuru bir sesle, "Sanki davet edilmiş olsaydınız ikiniz de gelirdiniz," dedi.

"Pekâlâ, seks partisi muhabbetini şimdilik bir kenara bırakabilir miyiz?" diye sinirlenerek mırıldandım. Kardeşlerimin bu bilgileri temiz bir kafayla incelemelerine ihtiyacım vardı. Benim de pes edip tüm Harris klanını öldürmeden önce kafamı toparlamam gerekiyordu. "Stuart'ın ailesi Willow'dan bir şey istiyor ve ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Bu onların dikkatini çekti.

"Ne demek istiyorsun?" Byron kardeşlerim arasında en ciddi ve sorumluluk sahibi olanıydı. Ayrıca Willow ve Sailor'a karşı son derece korumacıydı çünkü onların küçük kız kardeşimizle birlikte büyüdüğlerini görmüştük.

"Sadece daha önce bahsettikleri bir şey." "Ne söylediler?" Winston merakla sordu.

"Boş ver onu." Willow'un hamileliği onları ilgilendirmiyordu. "Önemli olan, ondan bir şey istiyor olmaları ve ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Byron düşünceli bir ifadeyle, "Para olamaz," dedi. "Auclair'lerin mali durumu iyi ama Harris ailesi kadar zengin değiller."

"Her neyse, yardımına ihtiyacım var." Byron bir işkolikti ve daha da önemlisi bilgi işleriyle uğraşıyordu. Tüm doğru bağlantılara sahipti ve en yüksek güvenlik seviyesinde bile güvenlik duvarlarını nasıl aşacağını biliyordu. "Bu ölüm kalım meselesi olabilir."

"İçgüdülerin her zaman güvenilir olmuştur," diye kabul etti Byron.

Bir gök gürültüsü sesi duyuldu ve bakışlarını Willow'a kayd. Yatağında kıpırdandı, sonra tekrar döndü ve sonunda vücudu uykuya yenik düştü.

"Bu doğru. Ve bu sefer de farklı değil." Denizaşırı görevlerim sırasında beni hayatta tutan şey genellikle içgüdülerimi takip etmektir.

Winston gözlerini devirdi; mantığa inanırdı.

Arka planda bir yerden bir çocuk sesi geldi ve çok geçmeden yeğenim Kol sandalyede zıplayarak belirdi.

"Selam dostum," diye selamladım onu. "Babanı hizada mı tutuyorsun?"

"Boyun mu uzadı yoksa ekranım mı küçüldü?" Byron alay etti.

Kol o kaygısız haliyle güldü. "Yakında senden daha uzun olacağım Byron Amca."

Winston, sesini mizahla renklendirerek, "Hırslı biri," dedi.

Sonra Kol, kolunu gururla omzuna atan babası Alessio'ya döndü.

"N'aber dostum? Kız kardeşini annenle birlikte yatıracağını sanıyordum."

"O çoktan uyudu," diye duyurdu Kol. "Annem beş dakika içinde kalkmazsan oyunu tek başına oynayacağını söylüyor," diye ekledi ve Alessio'nun yüzünün kan kırmızı olmasına neden oldu. "Ne oyunu oynayacakmış baba?"

Winston gözlerini devirirken Byron, "Ne oluyor lan?" diye bağırdı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyoruz," dedim sırtarak. "Kaçsan iyi olur ihtiyar." Bana ters ters baktı ve ben de sırtışıma gizlemek için çenemi ovuşturdum.

"Gitmem gerek." Alessio telefonu yeterince hızlı kapatamadı. "Benden istediğiniz bilgiyi bana bildirir yeter."

Tıklayın.

"Hiç zaman kaybetmemiş." Winston'ın esprisi sessizliği böldü. "Hepimizin ortak bir yanı var, o da kırbaçlanmış olmamız."

"Asher hariç," diye düzelttim onu.

Winston'ın çenesi büküldü. Winston sessiz kalırken Byron dudak bükte.

"Gelip sana yardım edelim mi?" Byron teklif etti. "Eminim Odette ve Billie dünyayı dolaşacakları bir tatile bayılırlar."

"Yarın orada olabiliriz," diye teklif etti Winston, beni teşvik ederek. Byron genellikle çok ciddiydi ve Winston insanlarla dalga geçmeyi severdi.

"Sadece jeti mi alsak?"

"Siz pislikler buraya gelmiyorsunuz. Bu benim balayım," diye tersledim. "Bunu benim için mahvederseniz, ben de sizi mahvederim."

Winston, "Bizi istemiyor," diye dudak bükte.

"Benimle uğraşmaya başlama," diye homurdandım. "Sen bir balyoz kadar ince olacaksın, bu arada ben de burada Willow'un fark etmemesi için tehdidin icabına bakmaya çalışıyorum."

İkisi de güldü.

"Sen ve kurnaz aynı cümleye ait değilsiniz." Byron bugün bana pek iyi davranmıyordu.

Winston gözlerini devirdi ve ekledi: "Benim hakkımda bu kadar az şey düşünmene alındım."

Onları tersledim.

"Neyse, ben gidip karımla oynayacağım." Byron kocaman gülümsüyordu ve ben bu ima karşısında öğürdüm. "Royce, River'ı arayıp Stuart'ın ailesi hakkında bir şeyler bulup bulamayacağını soracağım."

Başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattılar.

"Siktir git," diye homurdandım.

Yatak odasından gelen bir inilti beni aceleyle yatağının yanına götürdü. Titriyor, iniliyor ve kıvranıyordu; neler olduğuna dair bir ipucu bulmak için odanın etrafına bakındım. Ağlamalarından başka bir şey yoktu. Kabus mu görüyordu? Stuart'ın ailesiyle karşılaştıktan sonra mantıklı olabilirdi.

Bıçağı komodinin üzerine bıraktım ve onu kollarıma çektim. "Uyan, bebeğim. Tuttum seni."

Gözyaşlarıyla dolu gözleri açıldı ve korku dolu ifadesi kalbimi kırdı. "Royce?"

"Kötü bir rüya görüyordun," diye fısıldadım kulağına, titreyen bedenini tutarken.

Göğsüme sokuldu ve mırıldandı, "Bu... Ah, Royce, korkunçtu."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını salladı ama sessiz kaldı ve ben de tekrar uykuya daldığını varsayarak onu ileri geri salladım.

"Stuart'la ilgili her şey, sonra da bu gece ailesi... Bir anımı canlandırdı."

"O ne bebeğim?"

"Anya'nın hamile kaldığı gece." Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu, sanki sözlerinin kâbusu yeniden canlandırmasından korkuyormuş gibiydi. "Sailor, Aurora ve ben Miami'de partiye gitmiştik. Başımız belaya girdi ve Anya dayak yedi ve... tecavüze uğradı."

Sertleştim. Anlaşılan bu, ablamın kardeşlerimle ve benimle paylaşmadığı nadir şeylerden biriydi. "Kim yaptı bunu?"

"O öldü." Avucu göğsümdeydi, sanki kalp atışlarımın onu sabitlemesine ihtiyacı varmış gibi. "Bu konuda hiç konuşmayacağımıza söz vermiştik. Bu kadar uzun süre aklımın bir köşesine itmekte oldukça başarılı oldum ama..."

Zihinlerimiz gizemli bir şekilde çalışıyordu ama Stuart'ın şiddeti ile şimdi tekrarlanan anı arasında bir bağlantı kurmak için psikiyatrist olmaya gerek yoktu.

"Bu senin hatan değil. Stuart'la yaşadığımız her şey muhtemelen bunu tetikledi," diye fısıldadım usulca, sonra onu daha yakına çektim. "Bu senin hatan *değil*, Willow. Anlıyor musun?"

Başını kaldırıp bana bakmadan önce göğsümü ovuşturdu ve "Bıçak ne iş?" dedi.

Gözlerim masaya kaydı. "Herhangi bir salak odamıza girmeye çalışırsa diye. Şafak sökerken gidiyoruz," dedim yatağa geri kayarken ve o da bana sarılırken. "Peki Willow?"

"Evet?"

"*Kimse* sana zarar vermeyecek. Seni her zaman koruyacağım."

Gece boyunca kollarımın altında, ait olduğu yerde uyudu.

Bölüm 34

Söğüt

T Ertesi gün tekrar teknedeydik.

Küpeşteyi kavrayıp adanın yavaşça gözden kayboluşunu izlerken rüzgâr kükreyerek yanımdan geçti ve saçlarımı çılgınca savurdu.

Pırıl pırıl okyanus etrafımızı sarmış, renkleri buraya ilk demirlediğimiz zamankinden daha gri görünüyordu. Gerçi bunun sorumlusu dünkü olaylar olabilirdi. Harris'lerin suçlamalarını ve Royce'un partideki öfkesini düşündüm.

Odamıza döndükten sonra Asher onları dışarı attırdı. Ancak Bayan Harris bebek gibi ağlamaya başlayıp yatlarının bir gün uzakta olduğunu ve ormandan korktuğunu haykırdıktan sonra onları bir helikoptere bindirdi ve pilotuna onları Bermuda'ya bırakmasını söyledi. Kalan konuklar, muhtemelen yarın belli bir saatte onları alması planlanan süslü teknelerine dönmek için sabırsızlanıyordu.

Kendimi tecavüze uğramış hissettim; o hasta insanların beni hamile kalmam için tuzağa düşürdükleri düşüncesi daha önce aklımın ucundan bile geçmemişti. Ne kadar aptal olduğuma, ne kadar güvendiğime inanamıyordum. Bebeğimin Harris ailesinin yakınında olmasını istemiyordum ama onları nasıl uzak tutacağımı da bilmiyordum. Stuart'la ailesini ayırmak imkânsız görünüyordu ama Royce'un bir planı olduğunu umuyordum. Stuart'ın ailesine rakip olacak kadar parası ve gücü olan biri varsa, o da oydu.

Royce'un elleri belime dolandı ve irkildim, ellerimi parmaklıklar üzerinde parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sıktım.

Sanki aklımın nereye gittiğini biliyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyordu.

Ona yaslandığımda sıcaklık beni içine çekti. Aramızda her zaman bir bağ vardı ama son birkaç haftadır sanki bir bütün olmuştuk.

Beni döndürerek yüzünü ona çevirdi ve iki parmağıyla çenemi kaldırdı. Bakışlarımız buluştu ve dudaklarım ayrıldı. Başparmağını alt dudağımın üzerinde hafifçe gezdirdi ve beni koyu renk gözlerinin yoğunluğuna hapsetti.

"Hiçbir şey için endişelenme, Willow. O pis pençelerini sana ya da bebeğimize asla bulaştıramayacaklar."

Öfkesini dünyaya salmakta tereddüt etmemesi, önüne çıkan herkesi yok etmeye hazır olması beni bu kadar etkilememeliydi ama bu beni rahatlattı.

Onu incelerken alt dudağımı ısırdım. Siyah Tom Ford yüzme şortu giymişti, güneşte kızarmış teni ve mürekkebi onu bir Yunan tanrısı gibi gösteriyordu. Siyah saçlarının bazı tutamları dağılmıştı ve onları alnından uzaklaştırmak için uzandım.

Onun dünyasının merkezinde olduğumu hissettiren bir şekilde beni dikkatle inceledi.

"Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim."

İç çekti. "Sen benim karımsın... en iyi arkadaşımsın... benim dünyamsın. Bana teşekkür etmene gerek yok."

Gözlerimi kapattım ve kulağımı göğsüne dayayıp kalp atışlarını dinledim. "Ya onlar-" Boğazımdaki yumruyu yuttum, zihnim dün geceki olaylara geri döndü. "Ya alırlarsa-"

Parmağını dudaklarıma götürdü. "Kimse sana dokunmayacak. Söz veriyorum."

Ona inandım, çünkü onu tanıdığım onca yıl boyunca verdiği hiçbir sözü tutmamıştı.

Royce

Servetimin her kuruşunu karımı ve bebeğimizi güvende tutmak için harcamayı planlamıştım. Sadece ona takıntılı olduğum ve onu düşündüğümünden daha çok sevdiğim için değil. Sözümü tutacaktım çünkü o *benim* kadınımdı.

Tekne inleyene ve gökyüzünde şimşekler çakana kadar öylece durduk.

"Kahretsin, fırtına geliyor," diye mırıldandım.

Kendimi ondan ayırdım, elini tuttum ve aceleyle pilot kabinine doğru koşarak direksiyonu tuttum.

"Sadece mavi gökyüzü," dedi Willow, sesine endişe ve ihtiyat karışmıştı.

"Burada hava tahmin edilemez olabiliyor. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar şanslıydık." Güçlü bir dalga bize çarptı ve Willow'u kapıya doğru tökezletti. Poseidon'un kendisi yükseliyormuş gibi devasa bir dalga daha oluştu. "Dayan Willow."

"Lütfen bana bu geminin batmayacağını söyle," diye mırıldandı ve geri dönüp yüzünü göğsüme bastırdı.

Hiçbir gemi batmaz değildi ama bunu ona söylemedim. Bunun yerine gerçeğe en yakın olanı seçtim.

"Güvendeyiz," dedim ona.

Adanın bulunduğu yöne baktı, gözleri panikle irileşmişti. "Geri dönmeyi denemeli miyiz?"

"Hayır, en iyisi bunu atlatmamız. Kıyıya yaklaştıkça daha kötü olacak." Dalgalar camlara çarpıp tekneyi bir aşağı bir yukarı sallarken dümeni kavradım.

"Derin nefes al." Willow'un ifadesi biraz donmuştu ve gözleri omzumun üzerinden ufka kilitlenmişti. Bir elimle direksiyonu tutarken, diğer elimle yanağını kavradım ve vahşi bakışlarını kendime çevirmeye zorladım. "Benim için nefes al, bebeğim." Derin bir nefes aldım ve o da bu hareketi taklit etti. "Aferin kızıma. Şimdi nefes ver."

"Ben iyiyim," diye mırıldandı ve bana titrek bir gülümseme verdi. "Her şey yolunda."

"Uzun sürmeyecek," diye güvence verdim, onu içime soktum. Dikkatimi ufka vererek bizi fırtınanın içinden geçirdim.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye fısıldadı. "İyi olduğunu bilmem için yakınınızda kal."

"Sonsuza dek benim koruyucum," diye bayıldı ve benden bir gülümseme aldı.

Sonraki otuz dakika boyunca, ortaya çıktığı kadar hızlı dağılan fırtınanın içinden geçtik.

"O benim denizdeki ilk fırtınamdı," diye itiraf etti, yüzü hâlâ yeşilin endişe verici bir tonundaydı ve ben gülümsemekten kendimi alamadım.

"Umarım sonuncusu olur."

Sırıttı ve ben de yıllar sonra ilk kez rahat bir nefes aldım. Açık mavi bir yazlık elbise giymişti ve gözleri yeşilden çok mavi görünüyordu. Her haliyle güzeldi ama ben onu elbiseler içinde seviyordum.

Koyu renk buklelerini bileğime dolayarak başını geriye yatırdım. Alt dudağını ısırды, tahrik olduğu yüzünden okunuyordu. Otomatik pilotu açtım

ve

tüm dikkatimi karıma verdim.

"Balayımızı uzatıp birkaç iş seyahatiyle birleştirmeye ne dersin?"

Omuz silktili. "Aklında ne vardı?"

Boştaki elimle onun mükemmel kıcını kavradım, aletim şimdiden yüzme şortuma baskı yapıyordu. Bu kadın patates çuvalı giyse bile beni tahrik edebilirdi. Çünkü ellerim üzerindeyken *benim* gibi görünüyordu.

"Güney Amerika, Venezuela ile başlıyor ya da bitiyor." İfadesi endişeye dönüştü ve içinizdeki onu mahvetme isteği yavaşça dağıldı, yerini endişelerini silme dürtüsü aldı. "Seni endişelendiren ne?"

"Her şeyi." Gözlerini kapadı ve nefes verdi. "Hatalı bir prezervatifle tuzağa düşürüldüğüm için çok kızgıyım." Havada bir ürperti belirdi. "Onlara çok kızgıyım ama kendime daha da kızgıyım. Daha dikkatli olmalıydım."

"Bilemezdin."

Alt dudağını gergin bir şekilde çiğnedi. "Sence Stuart ve ailesi bir şeyler dener mi?"

Cevap vermeden önce kısa bir duraksama oldu. "Olabilir ama sana ulaşamayacaklar. Onları yok etmek için tüm kaynaklarımı kullanacağım."

Yapacağım son şey olsa bile, Willow'a yönelik her tehdidi ortadan kaldırırdım. Kendimin ve Willow'un hayatı konusunda kardeşlerime güvenmişim ve bunu başaracaklarını biliyordum. Öyle ya da böyle.

"Teşekkür ederim." Böylece omuzlarındaki gerginlik biraz olsun azaldı. "Stuart'ın babası bizi gördüğünde vatandaş tutuklaması hakkında ne demek istedi?" diye sordu.

"Hayal görüyor."

"Ama bizi neden tutuklasın ki? Stuart'a yaptıklarınız yüzünden mi?"

Otel odasındaki o günün muhtemelen en iyi anlarımdan biri olmadığını kabul edebilirdim. Ama o herif Willow'a yaptıkları yüzünden bunu hak etmişti. Öfkem yeniden kabarmaya başladı ve onu bastırmak zorunda kaldım.

Hayır, Stuart'a bir ders verdiğim için pişman değildim. Pişman olduğum tek şey Willow'u yanımda götürmekti. Götürmeseydim, sadece benim için arama emri çıkardı. Sonradan görme kesinlikle bir sürtüktü.

"Tutuklama emri geri çekilecek, bekleyin ve görün. Bize karşı bir davaları yok."

Kahretsin, Asher'a bizden sonra otel odasını temizleyen o olup olmadığını soracaktım. Ya da Alexei'yi tanıyorsam, o da olabilirdi.

"Biz mi?" Lanet olsun, kaydım. Ama sonra beni yine şaşırttı. "Ne olursa olsun, her hayatta seninle bir kaçak olurum." İç çekti, bana doğru yaslandı. "Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim."

"Yapmadın. Senin ve bebeğin mutlu ve güvende olmanızı istiyorum." Sevgiyle kıkına şaplak attım. "Öyle olsan iyi edersin."

Bir gülümseme dolgun dudaklarını sıyırdı ve sanki jestimden dehşete düşmüş gibi nefesi kesildi. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa seni pataklarım."

"Şaplak ve mutluluk, sanırım el ele gidiyorlar," diye boğuk bir sesle alay etti, içindeki uyarılma doğrudan horozuma ateş ediyordu.

"Cezalandırılmak mı istiyorsun?" Sesim kısıldı. "Canın acıyabilir ama zevkten bütün okyanusa çılgılık atacaksın." Nefes alış veriş kesildi ve tüyleri diken diken oldu. "Bunu istiyor musun?"

Başını salladı.

"Kelimelerini kullan, karıcığım."

Gözleri parladı. "Evet, bunu istiyorum."

Ve bir anda aletim hazır ola geçti. "Eğil ve direksiyonu tut."

Yanaklarında ısı çiçek açtı. Güzel yuvarlak poposu dışarı fırladı ve sırtı zarifçe eğildi. Elim aşağıya indi ve her iki yanağını da avuçlarımın içine aldı.

Elbisesini beline kadar çekip onu çıplak bulduğumda gözleri şehvetle parlayarak omzunun üzerinden baktı.

"Bayan Ashford, külotunuz nerede?" Memnuniyetimi gizlemek için elimden geleni yaparak porselen tenine hafifçe vurdum. Onu tamamen çıplak ve benim için yayılmış halde görünce sikim bile şortumun içine dökülme tehlikesi geçirdi.

"Daha iyi erişebilmeni istedim," diye nefes aldı.

"Ah, bebeğim," dedim memnuniyetle, takdirle sıkarak ve tenindeki el izime hayranlıkla bakarak. "Bu beni memnun etti."

"Bana tekrar şaplak at..." Üzerime şok çöktü ve bu kadını sevmekten asla geri dönemeyeceğimi biliyordum.

Birkaç kez daha şaplak atmadan önce parmaklarım tenini okşadı, inlemeleri ve sızlanmaları her seferinde daha da arttı. Bana yaslandı, uyarılmışlığı burun deliklerimi dolduruyordu.

Kıcının yanaklarını ayırdım, sonra parmağımı girişinden kıkına doğru sürükledim.

Göt.

"Mmmm."

"Hoşuna gitti mi?" İkimiz de sormama gerek olmadığını biliyorduk. Kanıtlar parmaklarıma bulaşmıştı. *Sırılsıklam* olmuştu. İşaret parmağım deliğiyle birleşti, ıslaklığı her tarafına bulaştırdı, sonra parmağımın ucunu yavaşça içeri itti.

Boştaki elim ensesine değdi. "Cevap ver bana."

Muhtaç bir ses çıkardı, sonra zar zor duyulabilen bir sesle, "Evet. Daha fazlasına ihtiyacım var," dedi.

İhtiyacım olan tek cevap buydu. Yüzme şortumu çıkardım ve taşaklarıma kadar içine daldım. Öne doğru kaydı, alnı kaptanın dümenine dayandı.

"Oh, kahretsin," diye inledi, vücudu benimkiyle senkronize bir şekilde hareket ediyordu.

"Kahretsin, mükemmel amın sikimi çok iyi boğuyor," diye homurdandım. Onu tekerleğe karşı kafesledim, sert ve hızlı bir şekilde içine girip çıktım.

Sanki ona son kez sahip oluyormuşum gibi içine girerken, parmağımın ucu hafifçe kılına girip çıkıyordu. İçine soktuğum sikimin hareketleri parmağımın hareketleriyle eşleşti ve bana karşı kıvranmaya başladı.

"Ohhhh... *Royce*... Yesss!"

Etrafımda parçalandı, sıkı amcığı sikimi boğuyor ve kendi serbest bırakmamı benden alıyordu.

Bölüm 35

Söğüt

Royce yatakta bir canavardı. Duşta. Ofisinde masasının üzerinde. Mutfak tezgahında. Kokpitte.

Ve şimdi de kaptan köşkü.

İşimiz bittiğinde, erimiş zevkten kemiksiz bir yığın haline gelmiştim, hareket edemiyordum. Beni yan tarafına yatırarak içimden çıktı ve ben de keyifli bir iç geçirdim. Elbisemi yeniden düzenlerken, yardım edemedim ama hala kendini tuttuğunu hissettim.

"Royce."

"Evet, bebeğim."

"Kırılğan olmadığımı biliyorsun, değil mi?" Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Sana sonuna kadar güveniyorum." Başını salladı. "Bana karşı kendini tutma."

Ben daha tek bir kelime bile edemeden beni kucağına alıp yatağıma götürdü ve ay gökyüzünde yükselene kadar bir daha uyanmadım.

"Uygun gelmedi mi?" Uzanıp gözlerimdeki uykuyu kırıştırırken Royce'a mırıldandım. Bir esnemeyi bastırdım ve ona baktım, dizüstü bilgisayar ekranının aydınlattığı gergin alnını ve büzülmüş dudaklarını taradım.

Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Henüz değil. İkinci raunt için hazırım."

Kaşlarımı çattım. "Beşinci tur demek istiyorsun. Yoksa altı mı?"

Kalçalarımın arasında tatlı bir acı vardı ama vücudum bunu umursamıyor gibiydi çünkü karnımın alt kısmında uyarılma zonkluyordu. Yatakta kaydım ve gözleriyle karşılaştım, gözlerinde gerginlik parlıyordu. Ağzı sert bir çizgi halindeydi, çenesi gergindi.

"Sorun nedir?" Nefes nefese kaldım. "Bir şey yok."

Elini tuttum ve nazikçe sıktım. "Royce, lütfen. Bununla başa çıkabilirim." "Siz başıma gelen en güzel şeysiniz Bayan Ashford." Onun Sesi sessizdi ve mizahtan eser yoktu. "Ben senin miyim?"

"Evet. Sen her şeysin Royce." Buna inanmasına ihtiyacım vardı. "En iyi arkadaş olarak on yıl dayandık. Sevgili ve arkadaş olarak da on yıllarımız olacak. Bu iki dünyanın da en iyisi. Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle." Güvensizlik kalbime doğru ilerliyordu. Belki de ona verebileceğimden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ona *verdiğimden daha fazlasına*.

"Sana söylemiştim." Bana bir sırtıfırlattı, bu seferki en azından biraz daha ikna ediciydi. "Tekrar gitmeye hazırım."

Nedenini açıklayamadım ama geçen günkü sözleri aklıma geldi Ben.

"Ağzımı... tıkmak ister misin?" Tereddütle sordum. Konu sekse geldiğinde,

Royce yoğun biriydi ve her s e f e r i n d e en çılgın beklentilerimi aşısa da, daha fazlasına ihtiyacı olduğunu hissettim.

"Bunu ve çok daha fazlasını yapmak istiyorum." Durakladı, tepkimi ölçmeye çalışıyordu ve ben de güven verici bir şekilde gülümsedim. "Ağzını tıkmak, seni bağlamak, kırbaçlamak."

Sözleri kabindeki tüm oksijeni yaktı ve bedenimi ateşe verdi.

Beni kırbaçlamak mı?

"Oh," diye ciyaklamayı başardım.

"Evet, *oh*."

Eline uzanırken bakışlarını üzerimde tuttum. Yüz ifadesi değişmedi, sanki kendini reddedilmeye hazırlamış gibiydi.

"Göster bana," dedim, nabzım aşırı hızlanmıştı.

Bir süre bana baktı, sonra beni yataktan çıkarıp koridora götürdü, ikimiz de doğduğumuz günkü gibi çıplaktık.

"Ne yapıyorsun?" Neden aniden acele ettiğini merak ederek kıkırdadım. Gecenin bir yarısı beni yataktan atacağını bilseydim, sormadan önce iki kez düşünürdüm.

Ağır maun bir kapının önünde durana kadar teknenin nadiren girmeye cesaret ettiğimiz bir bölümüne doğru ilerledik. Kapıyı itip açtıktan sonra geri çekilip içeri girmeme izin verdiğinde kalbim küt küt atıyordu. İçeri girdiğimde nefesim boşluğu doldurdu ve kanım ısındı.

"Vay... kahretsin," diye nefes aldım, odaya baktım, deri ve cilalı ahşap kokusu havayı kokluyordu.

"Korktun mu?"

Yer değiştirdim ve yanımda kaskatı duran Royce'la gözlerimi kilitledim, sanki tepkimi bekliyormuş gibiydi. Gözbebekleri artık siyahtı ve burun delikleri hafifçe açıldı. Orada öylece durdum, bu değişim karşısında hipnotize olmuşum, damarlarımda adrenalin dolaşıyordu.

"Willow, korkuyor musun?" Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı, her kelimesi yavaş ve ölçülüydü.

Ağzım kurumuştu, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden çıkacak diye korktum.

"Korkuyor musun? Hayır," diye törpülemeyi başardım sonunda. *Emin değil misiniz? Gergin mi? Şey...*

Üzerime eğildi ve odadaki tüm oksijen hortumla çekildi. "Güzel, şimdi sana hiç görmediğin tarafımı göstereyim."

Birkaç dakika beni inceledi, gözleri hiç dalgalanmadı, sonra çeneme uzandı, dokunuşu yakıcıydı.

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacımız var," dedi karanlık bir sesle ve tüylerimi diken diken etti.

Kesin olan bir şey vardı ki, artık uykum gelmiyordu. "Ananas."

Kıkırdadı.

"Sadece sen, bebeğim." Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ananas olsun o zaman. Eğer çok fazla gelirse, bu kelimeyi kullan."

Arkamda durdu, sıcaklığı içime sızıyordu. Gevşek buklelerimi enseme topladı, sonra saç tellerimi sırtımdan aşağı düşecek şekilde ördü. Bunu kaç kadın için yaptığını düşündüğümde kıskançlık beni dürttü. Sonunu sağlam bir düğümle bağlamadan önce parmaklarının ne kadar ustalıkla hareket ettiğini ve sonra ellerini kollarımdan aşağı sürüklediğini düşünürsek sayı yüksek olmalıydı.

Başımı bir yana eğdi, sırtıma ve omuzlarıma öpücükler kondurdu. "Seni rahatsız eden bir şey var." Bu bir soru değildi, beni çok iyi tanıyordu.

Karnımın alt kısmındaki kaslar sıkıştı ve güvensizliğimin hâlâ umutsuzca istediğim şeyi durduracağından endişelendim.

"Ben... hayır... evet." Ensemdeki hassas eti ısırđı ve ben usulca inledim. "Bu konuda çok iyisin." Bir elimi uzun sa rgmn üzerinden geçirdim. "ok pratik yapmış olmalısın..."

Savunmaya geçmesini ya da en azından hayal kırıklığına uğramasını bekleyerek nefesimi tuttum. Ama Royce bir kez daha beni şaşırttı. Kulağımanın altına yumuşak bir öpücük kondurdu ve dilini uzatarak boynumdan aşağıya doğru sıcak bir erit yaladı ve bir şekilde sırttığını tenimde hissettim.

"Senden başka hiçbirinin önemi yok," diye fısıldadı ve midemdeki kelekleri aşırı hızda harekete geçirdi. Saçlarını çekiştirdi, ben de ona yaslandım. "Anlıyor musun?"

Özlem beni penelerken "Evet," diye hıkırdım. Kahretsin, sadece onun talepleriyle orgazm olmak mümkün müydü? Bacaklarımdan aşağıya uyarılmanın damladığını hissettim ve evet, olabileceğine karar verdim.

"Arkanı dn," diye emretti. Ve döndüğümde onun yakıcı bakışlarıyla karşılaştım. Heyecan kulaklarımda çınlarken, aramızdaki boşlukta benim uyarılmışlığımın ve onun erkeksi kokusunun kokusu dolaşıyordu. "şimdi seni bağlayacağım."

Sesindeki karanlık mırılıyı duyunca kalalarıml sıkıştı. şehvet içimde alevlendi, patlamakla tehdit ediyordu.

"Tamam," diye kabul ettim ve gözleri ateşle parladı.

Dirseğimi tuttu ve beni deri prangalar ve kelepçeler olan bir ekipmanın üzerine götürdü.

"Ellerinizi başınızın üstüne kaldırın."

Tereddüt etmeden emrini yerine getirdim, nefeslerim yumuşak pantolonlardan çıkıyordu. Sırılıklam olmuştum, muhtemelen bu noktada altımızdaki pelüş halıya damlıyordum.

Bu heyecan verici, özgürleştirici bir histi, Royce'un kontrolü ele almasına izin vermek. Ona hayatım, bedenim ve... kalbimle güveniyordum. O kelepçeleri takarken ben onun belirgin karnına bakıyordum, kokusu beni sarıyor ve sarhoş ediyordu. Dudaklarımı ıslattım, karnının her santimini yalamak istiyordum.

Geri çekildi, yüzünde kapüşonlu ve umut dolu bir ifade vardı.

Yavaşça önümde diz çöktü, başı amımla aynı hizadaydı, öne doğru eğildi, gözleri benden hiç ayrılmadı ve derin derin içine çekti. Amım karşılık olarak sıkıştı. *Hay sikeyim.* Fark etmemiştim ama vücudum Royce'un hkimiyeti için çığlık atıyordu.

Gbeğimi yaladı, sonra hınzırca sırtarak doğruldu ve uçları deri olan bir kırbaça uzandı. Soğuk deri dokunduğu an

Isınmış tenim, bu his karşısında titredi. Yavaşça göğsümden göbeğime doğru sürükledi, sonra V şeklinde diğer göğsüme doğru tekrar yukarı kaldırdı, yavaşça daireler çizerek benimle alay etti.

Sonra hiç uyarmadan sağ meme ucuma kırbaçla vurdu. Bağıldım, uzuvlarım kısıtlamalara karşı çekildi. Damarlarımda yepyeni hislerin bir kombinasyonu dolaştı, ama ben bunun üzerinde duramadan, ikinci fiske seksimle birleşti.

Vücudum sarsıldı ve keskin hazzın içime yayılmasıyla gözlerim yaşlarla doldu. Bacaklarımda arasında zonklayan ısı yoğunluğunda ve zevkten bayılacağımdan endişelendim.

"Nasıl hissettiriyor?"

"İnanılmaz. Çok fazla... yeterli değil," diye soludum, parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

Diğer meme ucuma vurarak tekrar fiske vurdu ve başım geriye düştü. Vücudum tatlı, acı ısırlıklarla şarkı söyledi.

"Uyarılmanın tadını alabiliyorum," diye fısıldadı, etrafımda dolaşırken kırbacı yanan tenimin üzerinde gezdiriyordu.

Tekrar amıma doğru fiske vurdu ve dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti döküldü. Bir diğeri kıcıma temas etti.

"Gürültü yapabileceğini söylemedim." *Kahretsin, bunun bu kadar ateşli olabileceğini nasıl bilemedim?* Kırbaç yine kıcımın aynı noktasına indi ve inledim, sesi bastırmak için dudağımı ısırdım. "Aferin kızıma."

Övgüsü karşısında mutluluktan gözlerim kapandı ve akıl sağlığımı sorgulamaya başladım. Ama dudaklarını tenimde hissettiğim, kırbacının olduğu her yeri öptüğü, ısırığı ve yaladığı an, tüm düşüncelerim beni terk etti. Kırbacını karnımdan aşağı doğru sürüklerken daha fazla acı çekeceğimi biliyordum ama şu anda ağzı bana bir tür elektrik vızıltısı veriyordu ve bunun üzerimdeki etkisi utanç verici derecede hoştu. Çıkardığım sesler, daha fazlası için ona yalvarma şeklim ve kendimi kırbaça yaklaştırmak için kısıtlamalara karşı savaşmam nedeniyle utanç vericiydi.

Klitorisime vurduğunda, üzerimdeki his yıkandıkça haykırdım. Parmaklarını giriş yerimin üzerinde gezdirdi ve ben de ona doğru eğilerek onu ıslattım.

"Karım daha fazlasını istiyor mu?" Parmaklarını ağzıma götürdü ve içeri itti. "Gözlerini aç ve kendini tat bebeğim." Bana söyleneni yaptım, tamamen onun büyüğü altındaydım, bakışlarımız kilitlendi. "Benim sikimmiş gibi em."

Parmaklarını daha derine itti ve yanaklarımı çukurlaştırdım, uyarılmamın tuzluluğunu tattım. Boğazımda bir inilti daha titreşti ve gözleri parladı.

Parmaklarını ağızımdan çekti ve iniltili bir protesto beni terk etti. Beni sertçe öptü, dili ağızımı istila etti. Kollarını belime doladı, parmaklarını etime geçirerek beni kendine doğru çekti.

Göğsünü göğsüme dayadı, beni son yemeğiymişim gibi yuttu. Sürtünmeye aç bir şekilde ona sürtündüm. Ne kadar çaresiz görüldüğüm umurumda değildi. Bana merhamet etti, parmağı tekrar bacaklarımın arasında yolunu buldu. Kaygan klitorisimin etrafında bir, iki, üç tur attı, sonra amımın içine bir hamle yaptı ve parmaklarının etrafına şiddetle gelerek parçalandım. Titredim, miyavladım ve ona karşı sarkana kadar inledim, her uzuv jöleye dönüştü.

Nefesimi tutmaya çalışıyordum ki aniden ayak bileklerimin bağı çözüldü ve onları kalçalarına doladı, elleriyle kalçalarımı kavradı. Kendini girişime yerleştirdi ve hızlı bir hamleyle tamamen içime girdi.

Ben haykırırken o kulağımın dibinde inledi. Kasları bana karşı titredi ve tekrar içime girdi. Derin ve sert. Tekrar ve tekrar içime girdi, yüzü boynumun kıvrımlarındaydı, sert nefesi ısınmış tenimi havalandırıyor.

Hareketleri daha çılgınca bir hal aldı ve omuriliğimin tabanında gerilim arttıkça içimdeki zevk de arttı.

"Oh... Ohhh... Tanrım..."

"Tanrı değil." İtti. "Senin zevkinin sahibi benim," diye homurdandı, içime pistonlar sokarak. "Benim için gel." Omzuma bir öpücük kondurdu. "Şimdi."

Dünyayı sarsan mutluluk üzerime yıkılırken milyonlarca parçaya ayrıldım. Acı verici, yoğun ve o kadar tüketkendi ki, yol boyunca bir yerlerde kendimi kaybettim, onunla bir oldum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye homurdandı, hemen ardından gürültülü bir kükreyle gelerek her bir parçamı çaldı. Başından beri *onlara sahipti*. Bu düşünce beni sarstı ve ona daha sıkı sarıldım.

Bir süre içimde gömülü kaldı, kalbi göğsümde çırpındı ve düzensiz nefes aldı. Sonra içimden çıktı ve beni ayağa kaldırdı, kelepçeleri çözerken tek kolu hâlâ ağırlığımı destekliyordu. Ellerim serbest kaldığı anda beni kucakladı ve yere uzandık.

Kucağına yatarak alnımı göğsüne yasladım ve bir parmağımı çıplak vücudunda gezdirdim.

"Mükemmelsin bebeğim," diye mırıldanarak iç çekmemi sağladı. "Sen... Sen ne düşündün?"

Yanağımı göğsüne yaslayarak başımı kaldırdım ve onun temkinli ifadesiyle karşılaşmak için yukarı baktım.

"Söze gerek yok," dedim gülerek, gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Az önce hayatımın en yoğun cinsel deneyimini yaşamıştım ve o benden bir eleştiri mi bekliyordu?

Sırıttı ve bu görüntü beni rahatlattı. "Sen...?" Alnımdaki nemli saç tellerini iterken parmakları titriyordu. "Bunu tekrar yapar mısın?"

"Her şeyi seninle yapmak istiyorum," diye fısıldadım, az önceki sözlerimi tekrarlayarak. "Sadece benimle yaptığın sürece."

Bana sıkıca sarıldı ve ben onun rahatlamış nefesini duymaktan çok hissettim.

"Güzel." Ben ona bakarken gözleri yumuşadı. "Çünkü bekârlığı önerirken ne düşündüğümü bilmiyorum."

Ayağa kalkıp beni hiç bırakmadan yatağa yöneldiğinde eşsiz kokusu beni içine çekti. Yorganı geri çekerek beni yatırdı ve sonra yanıma tırmandı.

"Sanırım yeni odamızı sevdim," diye mırıldandım uykuyla savaşılarak.

Bölüm 36

Royce

I Bu kadar uzun süredir tanıdığım birinin beni hâlâ şaşırtmayı başarabilmesi inanılmazdı. Dinamiklerimiz tamamen değişmişti ama yine de Willow'la hissettiğim rahatlık doğal ve kolaydı. Sanki her zaman benim olması gerekiyormuş gibi etrafımda çözülmesiyle ilgili değildi. Ya da onun Bana teslim edildi.

Sevgi sözcükleri fısıldadığında göğsümün genişlemesiydi. Ve gece bana uzandığında, saçlarını yüzünden uzaklaştırırken mutlu bir şekilde iç çektiğinde, bana sahip olduğunu biliyordum. İçimdeki en çiğ duyguları ortaya çıkarıyor, yoğunluğumu çekincesiz kabul ediyordu.

Son iki aydır denizdeydik -Amerika'dan kaçıyorduk- ve Güney Amerika'da sayısız limana uğramıştık. Hiçbir zaman uzun süre kalmadık; risk almaya değmezdi.

Yan yatmış, derin uykuda olduğu yatağın üzerinde durdum. Çok saçmaydı ama şu anda bile, uyarıldığında gözlerinin nasıl yeşil renkte parladığını ve endişelendiğinde turkuaza yakın bir tona dönüştüğünü özlediğimi fark ettim. Sırf ne renk olduklarını görmek için onu uyandırmayı aklımdan geçiriyordum.

Willow'u mutlu etmek benim hayattaki görevimdi ve bugünümüzden beri yüzünde taşıdığı gülümseme beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar rahatlatıyordu. Ona bu gülümsemeyi takması için nedenler vermeye devam etmek niyetindeydim.

Dizimi yatağın üzerine koyarak eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. Uykulu bir şekilde mırıldandığında ağzımın kenarları yukarı doğru çekildi. Çıplak vücudu yastığın etrafında kıvrılmış, hafifçe şişmiş karnına şiddetle sarılmıştı.

Dudakları aralandı ve dokunuşuma doğru eğilirken yumuşak bir inilti döküldü. Ona söylediğim her şeyi coşkuyla karşıladı. Meğer Willow'un kendisi de küçük bir fındırdanmış.

"Ben kahve almaya gidiyorum," dedim ona, tenindeki izlere gurur ve sahiplenme duygusuyla bakarak.

İki aylık yıldönümümüzdü ve sürprizimin hoş karşılanacağını umuyordum. Bu sabah erkenden New Orleans'tan beignet'ler getirtmişim ve Winston'ın Venezuelalı bağlantılarından biriyle Puerto Cabello Limanı'nda buluşup onları teslim etmesi için bağlantı kurmuşum bile. Paris'teki baldızım tarafından tasarlanan bir parça özel mücevher de teslim alınmayı bekliyordu ama içimden bir ses Willow'un hamurlu ürünlerden daha çok hoşlanacağını söylüyordu.

Gözleri dalgalanarak açıldı ve yüzüme odaklanmadan önce birkaç kez kırıştırdı. Hülyalı bir şekilde gülümsedi ve elini yanağıma götürüp avuçladı.

"Kahveyi unut, yatağa gel," diye mırıldandı.

Sırıttım. "Yapamam. Karımın mutlu olduğundan emin olmalıyım."

"Karın mutlu," diye sızlandı. "Yatağa geri dön ve ağzımı tekrar sikmene izin vereyim." Bunu bu kadar rahat bir şekilde söylemesi beni neredeyse boğacaktı ve genişçe gülümsediğimi hissettim.

Aşağı, oğlum, diye azarladım kendimi, yanaklarını kaplayan ve tüm vücuduna yayılan kırmızı tonu izlerken. Önce hediyelerini alacaktım, *sonra da* baştan çıkmama izin verecektim.

"Geri döndüğümde, iyi bir kız gibi beni emmene izin vereceğim," diye söz verdim, çıplaklığına doymuştum. Aletim gitmeden önce bir kez daha tatmak için ısrar etti ama bunun nasıl biteceğini biliyordum. Saatler süren bir sevişme ve ardından bir uyku-durulama ve tekrar.

"Oh, kocacığım. Hormonlarımın beni daha da azdırdığını biliyorsun," diye mırıldandı, elini kızarmış göğüslerinin üzerine götürdü ve bir meme ucunu parmaklarının arasında döndürdü. Yer değiştirdi, bacaklarını iki yana açtı ve bana parlayan amını gösterdi. "Lütfen, beni böyle bırakma."

Ve o da bana sahipti. Ona doğru süründüm, geniş omuzlarım bacaklarının arasını itti ve onu klitorisinden göt deliğine kadar yaladım.

"Eğer sorun hormonlarsa, bebeğim, seni hayatımızın sonuna kadar hamile bırakacağım."

Kıkırdadı, bacaklarını omuzlarıma doladı ve parmaklarını saçlarımin arasına sokarak başımı orada tuttu. Klitorisini ısırdım, kısmen

Willow'un beni amıyla boğmaktan bu kadar mutlu olacağını kim bilebilirdi ki? Tek bildiğim, kontrolü ele alıp bana ne istediğini göstermesine bayıldığımdı.

Ağızıma doğru eğildi ve ben de dilimi içine soktum.

Sonraki otuz dakika boyunca birbirimizin içinde kaybolduk. Erteleme için yalvarana kadar orgazm üstüne orgazm yaşadım ve sonunda dilim içine gömülmüş halde uyuyakaldım.

Bölüm 37

Söğüt

I Uyandığımda Royce'u yatakta yanımda bulamamak beni tatmin etmiş ama biraz da hayal kırıklığına uğratmıştı. Uyandığımda yüzünün bacaklarımın arasına gömülmesine ya da tenimde öpücükler bırakmasına alışmıştım. Güne başlamanın yeni favori yolu

Sabah beni yatağa yatırıp sikiyordu, eli boğazımdaydı.

Beni pek çok yönden tamamlıyordu ve bu kadar mutlu olmak neredeyse suç gibi geliyordu. Suçlu *olduğumuz* gerçeğini bir kenara bırakırsak.

Yine de sırtüstü yuvarlanırken gülümsememek imkansızdı ve- "Bu da ne," diye nefes nefese kaldım, çarşafı çekiştirdim ve Sırtım yatak başlığına çarptı. Yatağın kenarında oturmuş bana bakan kişiyi gördüğümde korku göğsüme vururken elim içgüdüsel olarak koruyucu bir şekilde karnımın alt kısmına gitti.

"Merhaba Willow." Stuart'ın sesi içimde tiksinti uyandırdı ve hayatım buna bağlıymış gibi çarşafı kavradım.

"Burada ne yapıyorsun?" Sözcüklerime sinen korkudan nefret ederek homurdandım. Gözlerim Royce'un bir mucize eseri ortaya çıkmasını umarak etrafta gezindi ama böyle bir Çansın olmayacağını biliyordum. Bir ikmal gezisine çıkmıştı ve küçük sürat teknesinde genellikle en az iki saat geçirirdi.

Stuart yüz ifademi okumuş olmalıydı, çünkü tehditkâr bir şekilde gülümseyerek yaklaştı. "*Kocan* burada değil," diye tükürdü.

Kahretsin, sinirlenmişti ve bakışlarındaki dengesiz ifade alarm zillerinin çalmasına neden oldu. Seçeneklerimi gözden geçirirken midem bulandı. Başucumdaki lambayı ona fırlatıp kaçabilirdim ama muhtemelen daha hızlı davranırdı. Ayrıca, ben

Ne kadar uzağa gidebileceğimi sanıyordum ki? Silah olarak kullanabileceğim bir şey -herhangi bir şey- bulmak için etrafı aradım.

Stuart'ın yüzü gözümün önünden geçti, yaşadığım stres bulanıklığı giderene kadar çift görmeme neden oldu.

"Burada ne yapıyorsun?" Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak ama ağızımdan ve burnumdan hava almakta zorlanarak mırıldandım. Boğazımı temizlemek için öksürdüm ve işte o zaman parmaklarımın uyuşmaya başladığını fark ettim. Bir şeyler ters gidiyordu. Görüşüm bulanıklaştı ve oturur pozisyona geçerken göz kırpmaya çalıştım, ancak bir baş dönmesi dalgası beni yatağa geri itti.

"Benim olanı geri alıyorum," dedi.

Panik beni pençesine aldı. "Ne yaptın sen?"

Sesim bulanık çıkıyordu ve kusma isteğimle savaştım. Tökezleyerek yataktan kalkmaya çalıştım ama beni saçlarımdan tutup geri çektiğinde yatağın kenarına ancak varabildim.

Hayır, hayır, hayır.

"O kadar hızlı değil, fahişe," dedi, şakağıma bir silah doğrultarak. *Her zaman silahı var mıydı?* Beynim ayak uydurmak için savaştı.

"Stuart, lütfen," diye mırıldandım, bebeğim için duyduğum korku her zerreme işlemişti. "Bebeği düşün."

"Kendi balayımıza çıkacağız," dedi hırçın bir şekilde gülümseyerek.

Çılgılık atmak için ağızımı açtığımda kafama sert bir şey çarptı ve tam karanlık beni yuttu.

İnledim ve yan döndüm, karanlığı göz kırparak uzaklaştırmaya çalışırken çevrem hakkında bir fikir edinmek için etrafımı yokladım. El ve ayak parmaklarımda bir karıncalanma hissettim, sonra da altımdaki soğuk, sert yüzeyi. Sonunda gözlerimin arkasındaki çarpıntı ve şakaklarımdaki zonklama Stuart'la yaşadığım olayları aklıma getirdi.

Göz kapaklarımı araladım ve bileklerimin bağlı olduğunu gördüm. Neredeydim ben? Neler oluyordu?

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimin genişlemesine izin verdim ve paniği dışarı attım.

Nefes al, Willow. Nefes al.

Gözlerim vücudumda gezindi ve kendimi Royce'un beyaz tişörtünü ve boxerını giymiş olarak bulduğumda rahatladım. Ama ben neredeydim?

Düşünmeye çalışırken gözlerimi tekrar kapattım ve bu mide bulantıma yardımcı oluyor gibiydi. Ne olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Royce'un bana birkaç saat içinde döneceğini söylediğini, sonra tekrar uykuya daldığını ve uyandığımda Stuart'ı bulduğumu hayal ettim.

Aman Tanrım. Eski nişanlım tarafından kaçırılmışım.

Gözlerimi irademin gücüyle açtım, dişlerimi sıktım ve paniğin göğsümde yükselmesine izin vermedim.

Çelikle güçlendirilmiş kapının her iki yanında iki penceresi olan bir tür beton sığınakta gibiydim. Ahşap çitaların arasından bir parça güneş ışığı süzüldü ve bir şey seçip seçemeyeceğime bakmak için ayağa fırladım.

Demir çubuklarla tutturulmuş pis bir yatak dışında hiçbir mobilya yoktu - şu anda bileklerime bağlı olanlarla aynı. Boğazıma safra kaçtı. *Aman Tanrım, Stuart aklını kaçırmış.*

"Güzel, uyanmışsın." Başım tanıdık sese doğru döndü ve kusmama saniyeler kaldığını anladım. "Beni gördüğüne sevindin mi?"

"Neyin var senin, pislik?" Tısladım, sesim acınacak kadar zayıf çıkıyordu. "Bana ilaç verdin." Stuart yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Bebeğime zarar verebilirdin."

"Uzun vadede size zarar vermeyecektir."

Nabzım fırladı. Gözlerinde çılgın bir parıltı vardı. Hep hasta mıydı? Karşımda durmuş, alay eden bir psikopata benziyordu.

"Emin olamazsın," diye azarladım. Dilim ağzımda kalınlaştı ve kustum. Döndüm ve yana doğru kustum, kusmuk kokusu tekrar öğürmememe neden oldu. "Bana ne ilaç verdin?" diye sormadan önce boğazımdaki safrayı yuttum.

Stuart bir eliyle gömleğinin önünü düzeltti.

"Annem bebeğe zarar vermeyeceğine dair bana güvence verdi." Gözlerini devirdi. "Bana hamileyken de aynısını kullanmış."

Dilimi ısırdım, ağzımda yanan kelimeleri yuttum.

Bu konuda hiçbir şey güven verici değildi.

Kendisinin ve ailesinin kesin olarak deli olduğunu belirtmek yerine farklı bir yaklaşım denedim.

"Stuart, gitmeme izin vermelisin." Eğer buradan çıkmak anlamına geliyorsa, yalvarmaya, sahip olduğu insanlık duygusuna hitap etmeye hazırdım. "Bu... bu benim için iyi olamaz..." Dudaklarımdan dökülen sonraki sözcüklerden nefret ederek sözümü kestim. "Bebeğimiz için."

Gülümsemesi kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ciddi değilsin. Bebeği benden almaya çalışıyorsun. Bizi mahvetmeye çalışıyorsun. Ailemi." Kollarını iki yana açtı. "Ama sana tekrar birlikte olabileceğimizi göstereceğim."

"Birlikte olmak mı?"

Söylediklerini aklım almıyordu. Durum çok gerçek dışıydı.

"Evet, sana birbirimiz için yaratıldığımızı göstereceğim. Ashford sadece bir aşama." "O benim kocam!"

Yüce İsa. İşaretleri nasıl gözden kaçırmış olabilirim?

"Buna bir çare bulacağız. Seni becerdiğimde, mantıklı düşüneceksin. Royce sadece kötü bir anı olarak kalacak." İsmi tükürdü, gözlerinin akı gölgelerin içinde dehşet saçıyordu.

Başımı salladım. "Hayır. O benim kocam. Her zaman sevdiğim adam." Panik göğsümde daha da yükseldi, ama onu geri çekilmeye zorladım. "Bunu silemezsin. Lütfen Stuart. Arkadaş olabiliriz."

Kemerine uzandı ve yavaşça çözdü. "Görünüşe göre onun hafızasını senden söküp almam gerekecek."

"Ne?" *Hayır.* Lütfen hayır.

"Göreceksin, Willow. Hoşuna gidecek."

Safrayı yuttum, asit boğazımın arkasını yakıyordu. "Kendimi hasta hissediyorum Stuart."

"Uyuşturucu bir gereklilikti." Sesine pişmanlık karıştı. "Sadece biraz zamana ihtiyacımız var ve ben seni iyileştireceğim."

Olanların tüm etkisi üzerime çöktü. Stuart aklını kaçırmıştı. Delirmişti.

Ama ben bir plan yapana ya da Royce beni bulana kadar onu konuşturmam gerekiyordu. Şu anda beni aradığından hiç şüphem yoktu.

"Ailen nerede?" Gözlerimde biriken sıcak yaşları tutmak için mücadele ederken sordum.

"Hemen dışarıdalar," diye tersledi. "Tanıklarımız olacaklar."

Tekrar kusma isteğimle savaştım. "Tanık mı?"

"Evet. Royce'la olan evliliğiniz geçersiz olacak." Düpedüz delirmişti. Sesi yükseldikten sonra derin bir nefes aldı ve şöyle devam etti

Pantolonunu külotunun üzerinden it. "*Beni* istediğini göreceksin." Yüzünde sadistçe bir sırıtma daha belirdi. "Ya da onu öldürmek zorunda kalacağız," dedi basitçe.

Pantolonunu çıkarışını izlerken bayat hava ciğerlerime çarptı. Bileklerimi çektim, bağlı olduğum demir yatak başlığına karşı savaştım.

Stuart ve ailesi gibi insanlarla mantık yürütülemeyeceği artık çok açıktı. Beni bir insan olarak değil, istediklerini elde etmek için bir araç olarak görüyorlardı. Harris'in mirasını alabilmek için bir varis gerekiyordu.

"Bu miras ne kadar büyük?" Yatakta kayarken sordum, tartışmayı uzatırken ipler üzerinde çalışıyordum. Ellerimi arkamda hareket ettirerek ipi koparmanın bir yolunu aradım.

"Elli milyon. Bebeğe gidecek."

Elli milyar olsa bile umurumda olmazdı. Bu dünyada onun yaptıklarını telafi edecek kadar para yoktu.

"Neden ailene ya da sana değil?" Zaman kazanmaya çalışarak söyledim.

Deri kelepçemi mümkün olduğunca dikkat çekmeden çivinin üzerinde gezdirirken gözlerimi Stuart'tan ayırmadım. Belki de *gevşetebileceğim* bir dikiş vardı; bana ve bebeğime savaşıma şansı verecek herhangi bir şey.

"Büyükbabam bizden memnun değil. Ama bebeğimiz lekesiz..." Sırıttı. "Büyükannem mirasını bana bıraktı ama ben hepsini harcadım." Bir homurtu çıkardı. "Büyükbabam tüm paramı harcadığım seks partilerinden etkilenmedi, bu yüzden lanet olası maddeyi koydum."

Stuart kirli zeminde volta atıyordu, ereksiyonu külotunun içinde açık bir çadır gibiydi. Aman Tanrım.

Royce'un sadece testisini değil, sikini de kesmesini diledim. Bağlarım üzerinde daha hızlı çalıştım, sırtımda boncuk boncuk ter vardı.

"Neden parayı sana bırakması için yaşlı adamın dediklerini yapmıyorsun?" İp bileklerimin etrafından gevşerken önerdim. Neredeyse oldu.

Önümde durdu, aleti hoşuma gitmeyecek kadar yakınımdaydı. Daha fazla yaklaşmaması için dua ederek donakaldım.

"Çünkü yaşlı adam inatçı." Sesi sinirli geliyordu. "Ve onu öldüremeyiz çünkü parasının yarısını güvenliğe harcadı. İnan bana, denedik." *Fort Knox'a* benzeyen bir şeyler mırıldanırken kaşlarında derin bir kırışıklık oluştu. "Ama şimdi elimizde sen varsın." Diz çöktü

Parmakları tenimde gezinirken öğürmemi bastırdım. "Biz birlikte olmak için yaratılmışız. Seni seviyorum."

Midemde hastalıklı bir his kıvrılırken o gülümsedi.

"Stuart, ben evliyim." Sesim titredi, ağızımdaki kanın bakırımsı tadı hissettiğim dehşeti hatırlattı. "Royce'u seviyorum, değil-"

İfademı tamamlayamadım. Yanağımda bir acı patladı ve darbenin şiddetinden kulaklarım çınladı.

"Sakın o lanet ismi söyleme," diye kükredi. "Aslında, ağzını bile açma. Sikimi yalamak için değilse tabii."

Bana tekrar tokat attığında küçük bir çığlık attım, sessiz gözyaşları yanaklarımdan aşağı s ü z ü l ü y o r d u .

Bu adam hayal görmenin de ötesindeydi ve meseleyi kendi ellerime almazsam onun yüzü gördüğüm son şey olabilirdi.

Bölüm 38

Royce

T güverteye adımımı attığım anda, elimde beignet'ler, içimden bir ses bir şeylerin yanlış olduğunu haykırdı.

Sessizlikle karşılaştım ve odamıza girdiğimde bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Willow'u aramaya başladım ama onu hiçbir yerde bulamadım. Her geçen saniye paniğim daha da arttı ve teknenin içinde koşturarak her köşeyi inceledim.

Güvenlik kamerasına koşup son iki saatin güvenlik görüntülerine göz atarken damarlarımdaki kan buza dönüştü.

Monitördeki sahneleri izlerken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Bu sabah ikimiz, onun ağzını sikerken ve onu yerken, sonra o tekrar uykuya dalarken ve ben yataktan kayarken. Ellerimin titremesine neden olan bir sonraki sahneydi.

Stuart.

Willow daha kıpırdamadan, ona bir iğne batırmaya başlamıştı. Gözlerini açtığı anda, yüzü solmuş ve nefes almakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

Sonunda bayıldığı anda Stuart'ın onun çıplak bedenini ellemesini izlerken parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

Stuart'ın ailesi içeri girdiğinde hislerim alarma geçti ve birlikte Willow'u odadan ve tekneden dışarı sürüklediler.

Ayak sesleri bana ulaştı ve bıçağıma uzandım. Gözetleme odasının kapısı açıldığında, Asher'in orada durduğunu gördüm. Ve Kian Cortes.

"Willow kaçırıldı," diye selamladı Asher.

"Bunu nereden biliyorsun?" Elim bıçağımın sapında sıkılaştı, güvensizlik artıyordu. "Bu işin içinde sen de var mısın? Önce Stuart'ın ailesi senin adanda, şimdi de bu."

Asher'ın öfkesi küçük kulübeyi dolduran, nabız gibi atan bir güçtü.

O sessiz kalınca bakışlarım arkadaşına kaydı. "Peki sen burada ne yapıyorsun, Kian? Sen de mi işin içindesin?"

"Hayır."

"Lizbon'da Willow'a rastlamış ve onu taksiye bindirmiştin," diye belirttim. "Başı beladayken iki kez buralarda olman tesadüf mü yani?"

Kian tedirgin görünmüyordu.

"Asher alarma geçtiğinde ben de odadaydım ve yardım teklif ettim, ama takviye almamayı tercih ediyorsanız, elbette giderim."

Destek almak daha akıllıcaydı. Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Willow'un güvenliği öncelikliydi.

"Teşekkür ederim." Sonra içime bir şaşkınlık çöktü. "Alarm mı?"

"Evet. Stuart ve ailesi güvenliği ihlal ettiğinde bir uyarı aldım." Asher'ın cevabı içimi öfkeyle doldurdu ve gözlerimi ona diktim.

"Beni gözetliyordun." Şu anda bir önemi yoktu ama Willow'u geri aldığımda onu eşek sudan gelinceye kadar dövecektim.

"Güvenlik sistemi hâlâ telefonuma bağlı, merak etmeyin, yatak odalarındaki kameraları devre dışı bıraktım." Bana göz kırptı. Sanki *minnettar olmalıymışım* gibi.

"Onu almalarına nasıl izin verirsin?" Kükredim.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Yüzünde öfke alevlendi. "Sihirli halıma binip bir anda ortaya çıkmamı mı? Seni aramaya çalıştım. Sana da ulaştıklarını sanıyordum."

"İşte bu yüzden şimdi buradayız," diye ekledi Kian. "Günü kurtarmak üzereyiz."

İzinsiz girişe duyduğum öfkeyi bir kenara bıraktım çünkü onlar haklıydı, yardıma ihtiyacım vardı.

Ve bu ikisinden daha yetkin kimse yoktu. "Onu aldılar,"

diye fısıldadım bıçağımı kaldırırken. Karımı. *Her şeyimi*.

"Bir planın var mı?" Kian çaresizliğimin yüzüme vurduğunu açıkça görerek sordu. "Çünkü var. Buraya gelirken birkaç telefon görüşmesi yapabildim."

"Ona bulaştıklarına pişman olacaklar," diye teselli etti Asher.

"Bundan emin olacağım," diye homurdandım. Bu dünyadaki son anları acı verici olacaktı. "Ve eğer onda bir çizik varsa-"

Bunu düşünemezdim bile. O ve bebek güvende olsa iyi olurdu.

"Onu bulacağız," diye güvence verdi Asher.

Sadece bunu yaptığımızda çok geç olmamasını umuyordum. Çünkü onsuz bu hayat yaşamaya değmezdi. Benim için önemli olan tek şey Willow'du.

Asher ve Kian'ın mafyayla bağlantıları sayesinde Caracas'taki sokak ve binalardan güvenlik kamerası görüntülerini aldık. İzlerini şehrin dışındaki ücra bir yere kadar takip ettik.

Hava sıcaktı ama ben silahlarla donatılmış deri bir ceket giymiştim; tabancalar, revolverler, bıçaklar. Asher da benzer şekilde giyinmişti, ikimiz de tabanca tutuyorduk, Kian ise tek bir tabanca tercih etmişti.

Asher'ın telefonu tekrar çaldı ve sinirlerim gerildi. Telefonunun sürekli çalması şu anki durumuma yardımcı olmuyordu.

"Tanrı aşkına, şu lanet şeyi kapatır mısın?"

Willow ve ben takip edilmediğimizden emin olmak için birkaç gün önce kendi telefonlarımızı kapatmıştık.

"O iyi olacak Royce," dedi, benim yersiz hayal kırıklığımı görerek.

Kian eğlenerek, "Asher'ın uğraşması gereken bir sorun var,"

diye mırıldandı. Gözlerimi ona diktim. "Ve sen buradasın

çünkü...?" Omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Bu daha

heyecanlı."

Her şey bir yana, bana yardım etmeyi seçmesi çok şey ifade ediyordu.

"Teşekkür ederim." Sesim duygusallıkla dolup taşıyordu. Belki de Willow'un hamilelik hormonları bana da geçmişti.

Başımızı salladık ve dikkatimizi elimizdeki işe verdik.

Ormanın ağaç sınırında durmuş, güneşin batmasını beklerken etrafi çevreleyen beton bir bina ve otoparkı izliyorduk. Harris ailesine ve yanlarında getirdikleri bir grup paralı askere gizlice yaklaşmak için bu gizlenme alanını kullanacaktık. Binanın etrafına konuşlanmışlardı, hatta bazıları çatıda oyalanarak bölgeyi gözlüyordu.

Fark edilmemek için ormanın içinden geçtik ve araçlarımızı ormanın diğer tarafındaki caddeye park ettik.

İçeride neler olduğunu anlatan pek bir şey yoktu ama bu hayal gücümün cılgınca çalışmasına engel olmadı. Bir an önce içeri dalma ihtiyacı duydum.

Asher gerginliğimi fark etmiş olmalı çünkü bir sonraki sözleri dikkatimi tekrar ona çekti.

"O zaman tedbiri elden bırakmayıp kaçırılma olayı hariç tüm kayıtları sileyim mi?"

Kaslarımdaki gerilim gerilmişti. "Yani gözetlemeyi izledin mi?"

Kıs kıs güldü. "Ben öyle bir şey demedim."

"Gösteri hoşuna gitti mi, senin hasta röntgencin?" Onunla alay etmeliydim yoksa aklımı kaybetme riskini göze alacaktım. Kavga etmek için yanıp tutuşuyordum ve burada, ağaçların arasındaki çalılıklarda oturmak hiç de yardımcı olmuyordu. "Belki de seni dövmeli ve hafızanı kaybetmeni sağlamalıyım."

Dudağı seğirdi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Elbette. Bu yüzden telefon bağlantınızı hiç kapatmadınız.

O teknede gözetim."

Omuz silkti. "Sapıklık senin işin, benim değil." Homurdandım. "Evet, doğru."

"Tamam, belki benim de sapıklık versiyonlarım var ama üvey kardeşimin karısını becermesini izlemek bunlardan biri değil."

"Bu çok rahatlatıcı," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Sınırların olması iyidir."

"Öyle mi?" Devam etmeden önce gözlerim bir an için ona kaydı: "Gerginliğini atmak için bir boks raunduna ya da fiziksel bir aktiviteye ihtiyacın olursa söylemen yeterli. Senden dalga dalga buhar çıktığını görebiliyorum."

"Fiziksel aktivite mi?"

"Ben senin karın değilim, seni sapık. Seni dövmemi istiyorsan demek istedim."

"Sanki sen hiç-"

"Tanrım, siz ikiniz," diye ikimizin de sözünü kesti Kian. "Şu saçmalığı keser misiniz? Yaşlı bir evli çifti dinlemek gibi."

"Nereden biliyorsun ki? Evli falan değilsin ki." Her kelimedede kaslarımdaki gerginlik azalıyordu ama endişe ve savaşıma isteği devam ediyordu. "Tabii bazı sapıkça şeylere ve rol oyunlarına katılmazsan." Beni tersledi ama yüzündeki eğlence gözümünden kaçmadı. Kian biraz gizemliydi. Kimse Cortes kartelinden neden ayrıldığını bilmiyordu.

Kolunda bir kadınla görülmüş. Mahremiyeti tamamen yeni bir seviyeye taşıdı. Birden hüznümlendim ve ekledim, "Yardımlarınız için ikinize de teşekkür ederim."

Şaşkınlık bakışlarında parladı, ama hemen kendilerini toparladılar ve başlarını onaylarcasına eğdiler.

Dikkatimi binaya ve çevresindeki beton park alanına vererek etrafı taradım.

"Harris ailesiyle birlikte yirmi kişi saydım," diye mırıldandım. "Aynı," diye belirtti Kian.

"İçinde iki kişi daha olan bir araç var," diye ekledi Asher.

Bakışlarım onun görüş alanını takip etti. Gerçekten de beyaz bir sedanın içinde oturan iki figürün gölgesi vardı. Gözlerimi kısarak dış hatlarına odaklandığımda bir şey fark ettim.

"Stuart'ın ailesi."

Vücutlarındaki her uzvu koparmak ve çığlıklarını duymak istedim. Bunun yerine, kendimi öfkemle nefes almaya zorladım. Yürümek ve körlemesine ateş açmamak için içimdeki dürtüyle savaşmak zorundaydım.

Ama öfkemin Willow'a ve bebeğe zarar vermesine izin veremezdim. Elim tabancamın etrafında sıkılaştı. Willow güvende olduğunda, Stuart ve ailesiyle ilgilenecektim.

Birlikte görev yaptığım herkesin şiddet kapasitesi vardı -belli ki- ama onun *bunu* yapabileceğini asla düşünemezdim. Stuart'ın servise zaten hasta bir şekilde katıldığını da fark etmemiştim.

Öfke buz gibi, gazap dolu bir dalga halinde üzerime çöktü.

"Binanın planı sende mi?" Asher'a sordum.

"Evet, pek bir şey yok." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Büyük bir boşluk."

İfadesinde bir şey vardı, kaşlarını çatmıştı ve bu bana hiç de iyi gelmemişti. Gözleri, başını hafifçe sallayan Kian'a kaydı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Gergin sessizlik, tam yüklü bir yük gemisinden daha ağır olan uzun bir saniye boyunca uzadı.

Asher'ın sesi koyulaşırken, "Tüm alanda tek bir şey var," dedi. "Bir yatak."

Öfke göğsümü ve otokontrolümü kesip geçti, görüntüler zihnimde yanıp söndü.

Ne olduğunu anlamadan hedefe doğru ilerliyordum, ayak seslerim yere karşı sessizdi.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Asher arkamdan tısladı ama beni takip etti.

"Sakin ol." Kian arkamdan geldi.

"Gölgelerde Stuart'ın karıma tecavüz etmesini beklemeyeceğim."

Arkamdan bıkkın bir nefes sesi duyuldu. "Eğer sen ya da hepimiz öldürülürsek bunu sana karşı kullanabilir."

"Eğer öldürülürsem, onun güvende olduğundan emin ol," dedim, sakın ses tonum hissettiklerimle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Asher, "Eğer öldürülürsem, hayata geri döner ve seni öldürürüm," diye kestirip attı.

"Karım güvende olduğu sürece."

Asher toparlanmadan önce bir an dondu kaldı. "Siktir, amcığın kırbaçlanmış."

"On yıldır yapıyorum," diye itiraf ettim utanmadan. "Şimdi, hadi biraz kış tekmeleyelim."

"Ölümden dönüp ikinizi de öldürebilirim," diye mırıldandı Kian.

Ondan sonra onları susturdum ve serbest bıraktım, çekime başladığımızda görüşüm kıpkırmızı oldu.

Asher'ın gülümsemesi buz gibi oldu ve ilk kez ondaki Ashford'u gördüm. "Hadi biraz kış tekmeleyelim."

Bölüm 39

Söğüt

I Stuart'ın hangi hayal ürünü saçmalıkları gevelediğini anlamış gibi yaparak ona ayak uydurmaya çalıştım. Onu istediğimi *bildiğinden* ve Royce'la evlenmemin beni çok mutlu edeceğinden bahsedince dinlemeyi bıraktım.

onun dikkatini çekmek için bir numaraydı. Dediğim gibi, *kuruntulu*.

Şu anda önceliğim bebeğimi korumaktı. Onun güvenliği için şeytanın kendisiyle bile pazarlık yapabilirdim.

"Stuart..." Başını bana doğru çevirdi ve gözlerini açıp dudaklarını büzüştürürken sanki burada olduğumu unutmuş gibiydi. Stuart sözünün kesilmesinden hoşlanmazdı. Kulağa sahte gelmeyecek bir şeyler söylemeye çalışıyordum ki silah sesleri havayı yardı. Göğsümde umut çiçekleri açtı ve kalbimin derinliklerinde Royce'un benim için geldiğini biliyordum. Her zamanki gibi.

"Nerede benim kızım?" Royce'un bir yerlerden kükrediğini duydum ve vücudumdaki ağırlara rağmen gülümsemekten kendimi alamadım.

Stuart benden birkaç santim uzaktaydı, sert aleti yaklaşıyordu. Royce'un onun sikini kesip atmasını ne kadar isterdim.

"Seninle olmaktansa ölmeyi tercih ederim Stuart." Tüm gücümü topladım ve ona kafa attım. Acı dolu uluması gri taş duvarlardan sekti ve ayaklarımın altındaki toprağın titreştiğine yemin edebilirdim. Çarpmanın şiddetiyle görüş alanımda yıldızlar uçtu ama hiç vakit kaybetmedim.

Bileklerimi gevşemiş iplerden çekip çıkardım ve ipler kayana kadar sarsıldım. Yataktan atladım, sonra kapıya doğru koşmaya başladım, enkaz çıplak ayaklarımı kesiyordu.

Acıyı görmezden geldim. Neredeyse varmıştım. Sadece birkaç adım daha ve-

Bir çift el etrafımı sardı ve uçarak geri döndüm, başım gümbürtüyle yere çarptı. Stuart beni pis yere yapıştırırken, başka hiçbir şeye benzemeyen bir acı duyularımı derinden yaraladı. Çığlık atarak ve bağırarak ona karşı koymaya çalıştım.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi. "Ona geri dönmene izin vermektense seni öldürmeyi tercih ederim."

Tehdit, eski nişanlımın yüzünü karanlık ve uğursuz bir şeye dönüştürdü, ama bunun üzerinde durmak için durmadım. Her saniye önemliydi.

"Bırakın beni!" Çığlık attım, onu tutmaya karşı mücadele etmeye devam ettim.

Onunla dişe diş mücadele ettim ama enerjim yavaş yavaş azalmaya başladı ve farkına vardığım şey paniğin mideme kurşun gibi yerleşmesine neden oldu.

"Sen ve ben, ölüm bizi ayırana kadar." Boynumu öptü ve bir tiksinti ürpertisi omurgamdan aşağıya doğru dalgalandı.

"Peki ya bebek?" Kekeleydim. "Mirasınız mı?"

Stuart, "Çaresizliğin beni tahrik ediyor," diye mırıldandı ama daha kelimeler yerine oturmadan bir kükreme duydum. Hayvani ses Stuart'ı ürküttü ve ben de bundan yararlanarak dişlerimi koluna geçirdim.

Üzerimden çekildi ve gürültülü bir silah sesi kulak zarlarımı patlattı. Bir böğürtü havayı yırtarken irkildim.

Tanıdık bir ses duydum ama kulaklarımdaki vahşi kalp atışları sesi bastırdı. "Bebeğim, gözlerini aç."

Bir kapının çarpıldığını duydum, ardından bağırışlar ve şiddetli bir hava akımı geldi ve gözlerimi yavaşça açtım, çok sevdiğim o karanlık gözlerle yüz yüze geldim. İlk sessiz gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken sersemlemiş bir halde onu izledim. Çok geçmeden gözyaşları serbestçe akmaya başladı, sel kapıları iyice açılmıştı.

"Neren acıyor?" Elleri vücudumda geziniyor, her yerimi kontrol ediyordu. "Bebek iyi mi? Sen iyi misin? O-"

Elini karnıma götürüp hafifçe avuçlarken sesi çatallaştı.

Başımı salladım, boğazım acıyla sıkılıyordu.

Asher elinde bir silahla, yüzüne ve saçlarına sıçramış kanla ortaya çıktı. Her şey çok çabuk oldu. Bir an ayaktaydım ve sonra beni geçici hapisanemden dışarı taşıdı.

"Bir doktora ihtiyacı var," diye bağırdı Royce.

Stuart yerde inledi. "Benim de bir doktora ihtiyacım var."

Royce tereddüt bile etmedi. Silahını doğrulttu ve onu tam isabetle vurdu. Stuart'ın vücudu yere yığıldı, etrafı kan gölüne döndü ve ben günler sonra ilk kez tam nefesimi aldım.

Sıkışmış hıçkırığım sonunda serbest kaldı ve bir kez dışarı çıktığında onu durdurmak mümkün değildi. Kasırga rüzgarında sallanan bir ağacın dalları gibi sallandım.

"Hepsini sen mi öldürdün?" diye sordu Asher, gözleri dudaklarımdan, gözlerimden, boğazımdan hiç ayrılmadan.

Bir homurtu duydum ama kelimeleri duymama gerek yoktu. Gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Royce beni yine kurtardı.

Bölüm 40

Royce

M *Karın burada. O ve bebek güvende.*

Doktor onu muayene ederken kelimeler kafamın içinde dönüp duruyordu. "Bu daha kolay olurdu eğer-"

"Gitmesine izin vermeyeceğim," diye onuncu kez bağırdım. Willow'un vücudunda ürperti dalgaları oluşurken, kollarımı ona sımsıkı doladım. Buraya geldiğimizden beri çok cesur davranıyordu ama acı çektiğini biliyordum.

Kesiklerini ve yaralarını temizliyor, morarmış sırtını muayene ediyordu. Onu gün ışığında görünce öfkem yeniden alevlendi ama bastırdım.

"Bebeğim iyi mi?" Willow sesi titreyerek sordu. Doktor, kaşları endişeyle çatılmış halde bir sonogram makinesini sürükleyerek getirdi.

"Her şey yolunda tatlım," diye mırıldandım, doktora bir bakış attım. "Eminim sadece her şeyin olması gerektiği gibi olup olmadığını iki kez kontrol ediyordur."

Yüzünü boynuma gömdü, hıçkırıklarını uzak tuttu ama titremelerini kontrol edemedi. Göğsümde şiddetli bir koruyuculuk ateşi yanıyor, onu koruyamadığım için nefret ediyordum. Bu sabah onu asla bırakmamalıydım. Hiçbir şey onun güvenliğini riske atmaya değmezdi. *Onların güvenliğini.*

Asher alaycı bir tavırla, "Sanırım doktor, kocanız omzunun üzerindeyken sizi muayene etmekten korkuyor," dedi. "Bırak da adam çalışsın, Royce."

Willow'un dudaklarından ıslak bir kahkaha döküldü ve ona daha da sıkı sarıldım.

Asher'ın burada olmasından memnundum. Onu yumruklamak istememe rağmen, şaka yapmasını takdir ettim. Hiçbir şeyi hafife alacak kadar kafam yerinde değildi. O ve bebeğimiz temiz bir sağlık raporu alana kadar olmaz.

İçimi rahatlatan tek şey Stuart'ın anne ve babasının zamansız ölümlerinin nasıl *gerçekleştiği*ydi. *Eninde* sonunda her şeyi öğreneceğime emindim ama tek bildiğim öldükleri ve huzur içinde gitmedikleriydi. Asher'ın bağlantıları sayesinde cesetler isimsiz mezarlara gömülüyordu.

Onları uzun bir süre boyunca parçalara ayırmanın zevkini yaşamak istesem de, bunların hiçbirisi benim için Willow kadar önemli değildi.

"Beni nasıl buldunuz?" Willow, doktorun sonogram yapabilmesi için yerinden kayarak sordu.

"Asher'ın bazı bağlantıları var," dedim elimi sırtında gezdirerek. "Onları Venezuela üzerinden takip edebildik ve sonunda bizi sizin bulunduğunuz yere yönlendirdiler."

"Ahhh, işte kalp atışların, Willow," diye duyurdu doktor, makineden gelen donuk vın vın sesi.

"O iyi mi?" Hemen dışarı çıktım. "Bebek iyi mi?"

"Evet, her şey yolunda. Bu yumuşak ses bebeğin kalp atışı. İkisi de güçlü." Kalbim kükreyerek canlanırken bize güvenle gülümsedi. "Bebeğin cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?"

Willow ve ben aynı anda cevap vermeden önce birbirimize baktık. "Hayır."

Anne ve bebek için her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra Willow'u tekneye geri götürdüm. Karımı bırakmayı reddettiğim için Asher da gelip bizi götürmek zorunda kaldı. Yolda durup yerel yemeklerden aldı.

Onu yerleştirdikten sonra duş almasına yardım ettim, ardından temiz gömleklerimden birini giydirdim. Onu benim kıyafetlerim içinde görmek kalbimi sızlattı ve ona dokunmadan duramadım. Onu neredeyse kaybediyordum. Onu görmeye, ona dokunmaya, onu rahatlatmaya ihtiyacım vardı. Kendime onun gerçekten burada, güvende ve sağlam olduğuna dair güvence vermeliydim.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı, elimi sıkıca sıkarak. "Sadece bebek için endişelendim." Bana döndü, küçük eli hâlâ benimkini tutuyordu. "*Sen* iyi misin?"

Travmatik bir deneyim yaşamıştı ve o günün sonuçlarının peşini bırakmayacağından endişeleniyordum. Yine de *bana* iyi olup olmadığımı soruyordu.

"Şimdi sen buradasın, ben iyiyim." Bir parmağımı yumuşak yanağına sürttüm, rengin geri geldiğini görmekten mutluydum.

"Aynen," diye itiraf etti, yüzünü tamamen bana dönecek şekilde kayarak. "Hayatımda ihtiyacım olan tek şey sen ve bu bebek."

Dudaklarımdan bir gülümseme geçti. "Bana sahip olman iyi bir şey. Sonsuza kadar. Hoşuna gitse de gitmese de." O duştayken ortalığı topladıktan sonra bir kenara sıkıştırdığım hediyeye uzandım. "Mutlu yıldönümleri, bebeğim."

Artık maviden çok yeşil olan gözleri, bir dudağını dişlerinin arasına alırken parlıyordu.

"İki ay," diye mırıldandı. "Ben... Ben sana hiçbir şey almadım."

"Sen benim hediyemsin." Benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. O benim arkadaşım, sevgilim, kadınımdı. "Şimdi aç onu."

Titreyen parmaklarıyla kağıdı yırttı. Ben küçük düğmeye basana kadar kadife kutuya bakmaya devam etti. Nefesi kesildi ve parmakları dudaklarına dokundu.

"Ohhh, Royce. Bu çok güzel." Yanağından tek bir damla yaş süzüldü ve başparmağımla sildim.

"O zaman neden ağlıyorsun bebeğim?" Göğsüm pek çok duyguyla burkulurken hıçkırı hıçkırı ağladım. Bileziğin üzerinde ilk öpüşmemizin tarihi kazınmıştı ve minik, renkli taşlar sallanıyordu.

"Çünkü seni seviyorum." Sesi yumuşadı. "Hem de çok."

"Bonnie ve Clyde olsak bile mi?"

Titreyen bir nefes verdi, hissettiğim duygular yeşil gözlerinden bana geri bakıyordu.

"Daha iyisi ve *daha* kötüsü için."

Bölüm 41

Söğüt

W Yatak odasından çıktığımızda ay gökyüzünde yükselmiş, masa kurulmuş, köpüklü elma şarabı soğumuş ve rom bir kova buzun içinde duruyordu.

"Hassas bir çizgisi olan bir korsan," diye takıldım ona. "Ve sen alkolsüz bir içecek bile düşünmüşsün."

Asher başını eğdi, dikkatli gözleri yeni bileziğimi gözden kaçırmıyordu. Bu adamın çok şey kaçırdığını düşünmüyordum, bu yüzden hamileliğimi biliyor olması beni şaşırtmadı.

"Hizmet etmek için yaşıyorum," diye cevap verdi Asher, tunç gözleri eğlenceyle parlıyordu. Royce'un eli hâlâ benim elimdeydi, bırakmak istemiyordu ve ben buna hiç aldırmıyordum.

Bakışlarım etrafı taradı. "Keşke Kian burada kalsaydı. Gitmeden önce ona teşekkür etmek isterdim. Bana ikinci kez yardım ediyor." Tehdit etkisiz hale getirildikten hemen sonra kendini tanıttı. Royce, Asher'ı da yanına alarak beni aceleyle araca götürdü. Kian olay yerini temizlemek için geride kaldı ve sonra ortadan kayboldu.

"Burada kalamazdı," diye belli belirsiz cevap verdi Asher. "Bu arada, Winston aradı."

Royce'un kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Byron ortalığı temizlerken sana biraz daha 'kayıp' kalmanı söylememi istedi."

Bakışlarım merakla Royce'a kaydı. "Tüm suçlamaların düşürülmesi için çalışıyorlar. Sana söyledim, kanıt yok. Özellikle de şimdi."

Ayrıca, bu boku Stuart başlattı. Sana zarar verdi. Ama o ve ailesi gittiği için ortalığı karıştıramaz ve yetkilileri etkileyemezler."

Kaşlarım çatıldı. "Herkes otele girip çıktığımızı ve onu dövülmüş halde bıraktığımızı gördü. Nasıl olur da kanıt olmaz? Eminim sen otel odasına girdiğinde her yerde parmak izlerimiz vardı-" Gözlerim kocama dönmeden önce Asher'a kaydı, çok fazla şey söylemekten endişe ediyordum. "*Sen bilmeden önce.*"

"Yani onu hadım etmeden önce mi?" Asher ekledi. "Kanıt yoktu."

"Ama nasıl?" Şaşkınlıkla sordum.

"Odadaki tüm parmak izlerini temizlemeleri için ekibimi gönderdim. Güvenlik kamerası görüntülerini silmelerini istedim."

"Stuart seni görmedi mi?" Merak ettim.

"O... uyuşturulmuştu. Bunu detaylandırmamı istemesen iyi olur." Başını bana doğru eğdi, kaşlarını kaldırdı ve ihtiyacım olan tek şey buydu.

"Neden bize yardım ediyorsunuz?" Royce yüzünde düşünceli bir ifadeyle konuştu.

Asher omuz silkti. "Belki bir gün, yardıma ihtiyacım olduğunda, benim için öne çıkarsın."

Royce elini uzattı. "Sana borçluyum, Asher. Söz veriyorum, bana ihtiyacın olduğunda yanında olacağım."

O akşam Asher'la birlikte yemek yerken Royce beni kucağına oturttu.

"Peki Willow, deli eski sevgilin ölüp gittiğine göre planların nedir?"

"Lütfen Justin Timberlake'ten alıntı yapma," diye kestirip attı Royce, bana dikkatle bakarak. "Birisi kulaklarım kanayana kadar tekrar tekrar çalardı."

"Ah, yeniden genç olmak," diye takıldım kıkırdayarak. Aurora, Sailor ve ben saatlerce aynı müziği dinleyebilir, asla bıkmazdık. Daha basit zamanlara özlem duymama neden oluyordu ve en iyi arkadaşlarımı düşününce kalbim sıkışıyordu. Onları özlüyordum. "Her neyse, kendi prodüksiyon şirketimi kurmayı düşünüyorum."

Bana şaşkın bir bakış fırlattılar.

"Şimdiye kadar kendi şirketinizi kurmak istediğinizi hiç ima etmemiştiniz." Royce neredeyse gücenmiş gibiydi.

"Şimdi aklıma geldi," diye itiraf ettim omuzlarımı silkerek. "Her zaman bir başkasına hesap vermekten, yaptığım iş için övgü almalarına izin vermekten nefret etmişimdir. Eski patronumun tek yaptığı yaratıcılığımı söndürmekti. Film işine girdim

seks ticareti endüstrisine farkındalık getirmek için prodüksiyon yapıyorum ve bu konuda ancak tek bir program yapabildim."

Royce'un yüz ifadesinden anlayış geçti. Sailor'ın kız kardeşi Anya'nın başına gelenler hakkındaki itirafım, okula gitmemin en baştaki sebebiydi. Televizyon ekranında farkındalık yaratmak ve kurbanlara yardım etmeye çalışmak istedim.

"Bunu sevdim." Royce fikirlerimi her zaman destekledi ama aynı zamanda dürüsttü. "Buna yatırım yapmak istiyorum."

"Ben de öyle," diye söze girdi Asher. "Verimli bir fırsatı gördüğümde anlarım ve bunu kaçırarak değilim."

Bana olan inançları göğsümde bir notaya çarptı ve kocamın gözlerine yerleşmeden önce her ikisinin de dikkatli bakışlarıyla tanıştım.

"Tabii ki bu iyi bir fırsat." Royce'un sesi içimi ısıttı. "Yatırım yapmamak aptallık olur."

Harris'lerle olanları ve geleceğe yönelik planlarımızı ayrıntılı bir şekilde anlatmamız, sohbetimizin gece geç saatlere kadar devam etmesini sağladı. Asher gece geç saatlere kadar bizimle kaldı, sanki tehdidin ortadan kalktığına tam olarak inanamıyormuş gibiydi.

O gittikten sonra Royce ve ben güvertede kaldık, yıldızlı geceyi seyrediyorduk. Mürekkepli kaslı kolları bana sarılıydı, etrafımızdaki tek ses dalgalar ve nefes alış verişlerimizdi.

Sonra ağzımın köşesine nazik bir öpücük kondurdu ve çene çizgim boyunca gezdirdi.

"Sana sahip olduğum için çok şanslıyım." Yumuşak bir fısıltıydı, onun benim için tek erkek olduğu bir gelecek vaadiydi. "Seni ve bebeğimizi mutlu edeceğim."

Her "bizim" bebeğimiz dediğinde, kalbimden varlığından haberdar olmadığım bir parça daha çaldı.

Onun kucağında oturmuş, ikimiz de kamaranın penceresinden ayı seyrediyorduk; o gün yaşananların fırtınası bizi bir tsunaminin içine çekmekle tehdit ederken sessizlik bizi sarıyordu. Ama biz buna izin vermedik.

Bugün olmaz. Yarın olmaz. Hiçbir zaman olmaz.

Bölüm 42

Söğüt

L o günden sonra hiçbir şey eskisi gibi hissettirmese de devam etti. Royce'un acımasızlığına tanık oldum ve bu yüzden onu daha da çok sevdim. Gücümü yeniden kazanmam birkaç günümü aldı ama doktor Stuart'ın bana enjekte ettiği ilaçların Bebeğim.

Royce, Royce olduğu için, gözünü benden ayırmadı. Üç gün boyunca bana sıkıca sarıldı ve düzenli aralıklarla kalp atışlarımı kontrol etti. Hatta yerel hastaneye yapılan büyük bir bağış sayesinde tekneye jel ve taşınabilir bir ultrason makinesi getirtti. Ateşimi ve tansiyonumu ölçmekte ısrar etti ve ben yarı yarıya bir kadın doğum muayenesi yapmasını bekledim. Beni rahatlatmak için yapmadı.

Dördüncü gün ailemi ve en iyi arkadaşlarımı uçurdu ve o kadar çok abur cubur getirdiler ki Royce onları azarlayarak denize atmaya zorladı.

Köpekbalkılarının yemesi için, demişti, ya da ikinizi de atıp sizi yemelerine izin verebilirim.

Başarılı olacağından değil tabii. Alexei ve Raphael'in bir bakışıyla kolunu çektişirdim, ona izleyicilerimizi ve paylaştıkları mizah eksikliğini hatırlattım.

"Bakın ne getirdim?" Aurora, Kostya'ya hamileyken yiyip bitirdiği yengeç cipsi poşetlerini salladı. "Canım deli gibi bunları çekiyor."

Sailor gözlerini devirdi. "Herkesin iyiliği için, öyle olmadığını umalım."

Royce isteksizce yanıma otururken, "Bebeğimizi bu tür ıvır zıvırla besleyemeyiz," diye homurdandı.

Elini kendi elime aldım. "Bunu biraz fazla ileri götürüyorsun bebeğim."

"Hayır, hayır. Royce haklı," diye onaylarken babam da başıyla onayladı. "Bir bebek büyütüyorsun. *Benim* torunumu. Ona her şeyi doğru verdiğinden emin olmalısın."

Gözlerimi devirdim. "Galonlarca dondurma yerken kimse Sailor'a bunu söylemedi. Ya da Aurora bir gemi dolusu yengeç cipsi yemekte ısrar ettiğinde."

Sailor'ın burnu tiksintiyle kııştı. "Yengeç cipsini bugün bile midem kaldırmıyor."

Aurora başını salladı. "Ben de yapamadım." Sonra gözleri kocasına kaydı ve ekledi: "Yakın zamana kadar."

O-

"Kostya yengeç cipsi sever mi?" Royce kız kardeşine sordu. "Abur cubur sevmediğini sanıyordum."

Bakışları, navigasyon sistemini inceleyen ve muhtemelen kimsenin bakmadığı bir anda onu sökmeyi planlayan kocasının küçük versiyonuna kaydı. "Bundan nefret ediyor. İçinde Old Bay çeşnisi olan her şey onu öğürtmeye hazırdır. Ama bu daha çok Maryland'e özgü bir şey, değil mi?"

"Kesinlikle öyle." Ters psikoloji uyguladım. "Bu abur cubur yemem gerektiği anlamına gelmez mi? Bilirsiniz, bebek sağlıklı yiyecekleri tercih etsin diye?" "Hayır. benim bebeğim," Denizci ışınlandı, hemen

KAPATMA aşağı benim yaklaşım. "Dondurmasını çok seviyor."

"Nasıl yapmasın ki?" diye takıldım. "Bu onu etrafındaki herkes için karşı konulmaz kılıyor."

Kostya korkutucu ve neredeyse karanlık olabilirken, Anya bunun tam tersiydi. Melek gibi yüzü ve tatlı kişiliğiyle hepimizi avucunun içine aldı.

"Çok tatlı bir çift olurlar," dedim çenemi çocukların olduğu yöne doğru eğerek, Kostya'nın Anya'ya kendi lolipopunu verirken bir baş kadar yükseldiğini gördüm. Anya'nın gözlerindeki kalplerle ona attığı orantısız sırtış kalbimi eritti.

Raphael, "Cesedimi çiğnemeniz gerek," diye homurdandı.

"Senin Anya'nın oğlum için fazla iyi olduğunu mu söylüyorsun?" Aurora'nın sesi kırgındı, çocuklar ise bu saçma konuşmadan tamamen habersizdi.

Aleksey'in eli karısının beline dolandı. "Hayır, *Kroshka*, Kostya'nın küçük Anya için fazla iyi olduğunu söylüyor. Öyle değil mi Santos?"

Raphael alay etti. "Rüyada görürsün."

"Anya'mın nesi var?" Denizci kırgın bir şekilde sordu. "O ve Kostya zaten arkadaşlar. Daha iyi ne yapabilir-"

"Aşıklar deme, reina'm." Raphael'in sesi kederliydi. "Anya sonsuza dek babasının küçük kızı olarak kalacak."

Denizci homurdandı. "Bir çift diyecektim ama şimdi-"

"Ama şimdi de evliliklerini mi ayarlamak istiyorsun?" Royce gözlerinde muzip bir parıltıyla yardımcı olmadan araya g i r d i .

Koluna şakacı bir şaplak attım. "Dur. Biliyorsun seni geri alacaklar. o."

Royce sırtıttı. "Buna güveniyorum."

Annemle babam gözlerini devirdi, bakışları anlamlı bir şekilde buluştu bir an. "Sanırım eninde sonunda aşkın gizemli yollarla işlediğini öğrenecekler," diye açıkladı babam.

"Belki," diye kabul etti Mãe, sonra sorgulama moduna geçti. "İkiniz ne kadar süre balayı yapacaksınız?"

"Senin için mükemmel bir ev bulduk," diye ekledi Papa. "Bizden sadece bir blok ötede."

Royce ve ben gülümsememizi bastırarak birbirimize baktık. Son birkaç gündür ailem onlara yakın olmamızı istediklerini ima ediyordu. Portekiz'de. Hiç belli etmiyorlardı. İkimiz de Avrupa'da olmak istediğimiz konusunda hemfikiridik - ne de olsa tüm ailemiz ve yakın arkadaşlarımız zamanlarının çoğunu orada geçiriyordu. Ama ailemi ne kadar sevsem de onlara yürüme mesafesinde olamazdık. Habersiz ziyaretler nadiren olmalı, norm değil.

Royce her zamanki gibi yakışıklı görünerek, "Sanırım bebek doğmadan önce birkaç ay daha dünyayı gezip göreceğiz," diye cevap verdi. Dirseklerine kadar kıvrıdığı gömleği güçlü, mürekkepli ön kollarını ortaya çıkararak erkekliğini sergiliyordu. "Ama Portekiz ya da İspanya'ya yerleşmeye karar verdik. Mülkleri araştıran bir temsilcimiz var. Seçenekleri daralttıktan sonra randevu alacağız."

Annemle babamın Portekiz'den sonra hiçbir şey duymadıklarını söyleyebilirim, ikisi de piyango kazanmış gibi sırtıyorlardı.

Sonraki bir saatin kargaşası, on yıl önce öpüştüğüm çocukla nihayet sonsuza dek mutlu olacağım bir geleceğin vaatleriyle u ğ u l d u y o r d u .

Aşk hikayemiz alışıl gelmiş olmayabilirdi ve yakında genişleyecek olan ailemiz arkadaşlarımızınkinden farklı olacaktı, ama yine de mükemmeldi.

Bu bizim hayatımızdı, geleceğimizdi ve onu sonuna kadar yaşayacaktık.

Bölüm 43

Söğüt

M Ailelerimizi izlerken yüreğim burkuldu ve arkadaşlarıma baktığımda onların da aynı şeyi hissettiğini anladım. Sahip olduklarımız için minnettarlık - iyi adamlar, güzel çocuklar ve birbirimiz. Katamaran Kocam yerde uzanıp video oyunu oynayan yeğenini eğlendirirken hayat doluydu.

Kaçırılmamızın üzerinden bir hafta geçmişti ve bu, Royce ve ben denize açılmaya devam etmeden önce ailemizin bizimle geçireceği son geceydi. Güney Amerika'nın en güney noktasına ulaşip geri dönmeyi ve birkaç ay sonra yeni bir iş girişimi için tekrar Venezüella'ya dönmeyi planlıyorduk. Bu benim yıllardır üzerinde çalışmayı hayal ettiğim belgeselin yapımına doğru attığım ilk adım olacaktı. Bu şekilde bir fark yaratmak ve Anya'ya çektiği tüm acıların karşılığını ödemek istiyordum.

Stuart ve ailesi ölmüştü ve onların yasını tutmak ikiyüzlülük olurdu. Kendi yataklarını yapmışlardı ve kendilerinden başka suçlayacakları kimse yoktu.

Royce'un gözleri beni buldu, karanlık, kadifemsi bakışları sevgi ve hürmet doluydu.

Arkadaşlarım sorgulamalarına başlamadan önce içinde kaybolmak için sadece birkaç saniyem vardı, beni sarılmalar ve sorulardan oluşan bir kozaya sardılar.

"Şimdi bize düğünden bu yana her ayrıntıyı anlat," dedi Sailor bana sarılarak. Aurora, "Her ayrıntıyı değil," diyerek yüzünü buruşturdu. "Senin hakkında bir şey bilmeme gerek yok. "Kardeşimle çılgınca vakit geçirdim."

"Özür dilerim ama Alexei'yle geçirdiğiniz garip zamanları anlatmanızı dinlemek zorunda kaldım," dedim alaycı bir şekilde, ikisine de sarılarak.

"Evet," dedi Sailor, Aurora'yı teşvik ederek. "Hâlâ geceleri uyumakta zorlanıyorum."

Aurora, "Tamam, kulaklarımı tıkayacağım," dedi. "Şimdi bize o aptal Stuart'a ne olduğunu anlatır mısın?"

"Bu uzun bir hikâye," dedim. "En önemli şey onun ve ailesinin hayatımızdan çıkmış olması."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Denizci. "Sadece bir aptal hamile bir kadını böyle kaçırabilir."

Aurora, "Ya da bir psikopat," diye düşündü.

"Stuart'ı ve ailesini boş ver." Bir süreliğine onları düşünmemeyi tercih ederim. "Seninle konuşmam gereken daha önemli bir konu var." İkisinin de hevesli bakışları beni beklenti içinde buldu. "Sonunda üniversiteden sonra yapmayı planladığım şeyi yapıyorum, bir belgeselin yapımcılığına başlıyorum."

Denizci sustu. "Ne tür?"

"İnsan kaçakçılığı," dedim, kız kardeşinin hayaleti görmezden gelmeye çalıştığımız gölgelerin arasında gizlenirken Sailor'la gözlerimi kilitledim. İkisinin de ellerini kendi ellerime aldım. "Bunu kız kardeşinize ithaf etmek istiyorum" - bakışlarım Aurora'nınkileri buldu - "ve kocanıza, ama sadece ikiniz de kabul ederseniz. Başlık *Her Susturulan Anya ve Alexei* olacak."

Kollarımı ona doladığımda Sailor'ın yanakları ıslanmıştı. Bunca yıl sonra bile, kız kardeşi konusunun kalbini kırdığını biliyordum. Anya onu korudu, kendi pahasına da olsa küçük kız kardeşinin mutluluğunu sağladı.

Sailor sonunda sesini bulmayı başardı.

"Bayıldım," diye mırıldandı. "Belgeselinize ilham kaynağı olmaktan gurur duyardı."

Dönüp baldızıma baktım. Aniden yaptığım duyuru onu sarsmıştı ama hemen toparlandı.

"Alexei'nin adına konuşmak istemem ama kabul edeceğini sanıyorum. Hatta onur duyacaktır."

Sailor'ın alnı endişeyle kırıştı. "Küçük Anya'yı buna bağlayacak bir şey yok, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Kimse onları birbirine bağlamayacak. Sadece biz bileceğiz." "Bize bak." Aurora'nın sesi yumuşadı. "Kimin aklına gelirdi ki buraya gelirdik."

Boğazımdaki duygu düğümünü yutkularak geçiştirdim ve bu anları kaçırmaya ne kadar yakın olduğumu fark ettim. Kızlarım her zaman beni nasıl topraklayacaklarını bilirlerdi.

"Biliyorum. Şanslıyız," diye fısıldadım usulca.

"Öyleyiz," diye kabul etti Sailor. "Ama biz de bunun için çalıştık."

Yıllarca çektiğimiz acıları ve kalp kırıklıklarını düşününce dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ama artık buradaydık ve ben de daha iyi bir hikâye planlayamazdım.

Bölüm 44

Söğüt

D Aylar uçup gitti, haftalar da öyle.

Ailemiz ve arkadaşlarımız geçen hafta ayrıldı ve biz de limandan ayrılıp denizlere açılarak balayımıza devam ettik. Horn Burnu Haritada bir sonraki sırada ve şimdiye kadar sorunsuz bir seyir olmuştu. Hava durumunu saplantılı bir şekilde izleyen Royce'a göre, yakında otomatik pilottan çıkmamız ve deniz çok şiddetlenmeden karaya çıkmayı düşünmemiz gerekecek gibi görünüyordu.

Sonuç olarak, eğer biriyle yatmak istiyorsam, bu gece o geceydi.

Aynaya, transparan zümrüt rengi babydoll iç çamaşırıyla bana bakan seks tanrıçasına son bir kez baktım ve banyodan çıktım. Royce üzerinde eşofmanından başka bir şey yoktu, iPad'inde gezinirken gövdesinin üst kısmı tüm çıplaklığıyla ortadaydı.

Onu özlemle izledim, ona dokunma ihtiyacı nefes almakla eşdeğerti.

"Merhaba, yakışıklı."

iPad'inden başını kaldırdı ve ben aramızdaki mesafeyi kapatırken bakışları alev gibi yanıyordu.

"Neyin peşindesin, bebeğim?"

Masumca gülümsedim, bir dizimi yatağa bastırdım, sonra ona doğru sürünerek ilerledim. Dudaklarım çenesine değdi ve kasları gerildi.

"Yorgun musunuz Bay Ashford?" Tenine karşı hışırdadım.

"Willow, dinlenmen ve iyileşmen gerek." Sesi tenime karşı sertti.

"Dinlendim ve iyileştim," diye teminat verdim ona, gözlerindeki fırtına iç çatışmasını yansıtıyordu. Çenesinden ağzının köşesine doğru bir öpücük kondurdum. "Senin için acı çekiyorum."

İçinden bir ürperti geçti ve ağızlarımız tutkulu, aç bir öpücükle buluştu. Onu vahşice istiyordum.

Baskın.

Sanki arzusun tadını alabiliyormuş gibi alçak ve boğuk bir sesle, "Uzan ve ellerini birleştir." diye emretti. Emrini yerine getirmek için çabaladım. "Dua ediyormuşsun gibi."

"Benim rahibim olur musun?" Alay ettim, söyleneni yaptım, benim için sakladığı şeyi beklerken içimde zonklayan bir ağrı vardı.

Komodinden ipeksi bir kravat çıkardı ve bileklerime bağladı. Gözlerim sorular ve şehvetle dolu bir şekilde onunkilere kayd.

"Sabır bir erdemdir," dedi tembelce, ben orada diz çökmüş, ona karşı çıplak ve savunmasızken, ama kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Kalçalarımın arasında biriken nem tenimi kayganlaştırıyordu.

"Senin için söylemesi kolay," diye karşılık verdim kuru bir ses tonuyla, nefesim kesilmişti. "Bu arada ben de burada beni kırbaçlayacak mısın yoksa becerecek misin diye merak ediyorum."

"Neden ikisi birden olmasın," dedi şeytani bir gülümsemeye. "Şimdi yataktan kay." Cümlesini tamamlayamadan ayağa kalkmışım. Ellerinden biri kalçalarımın arasına indi ve sırlıklam olmuş göbeğimin üzerinde gezdirdi. "Kukun bu fikre pek aldırıyor gibi."

Her geçen saniye daha çok yanıyor, kalçalarım benim için sakladığı her ne varsa daha fazlası için açgözlülükle sıkılıyordu. Onun oyuncağı olmam, tamamen merhametine kalmış olmam önemli değildi, çünkü Royce her zaman istediğini verirdi.

Sevgili olmadan önce bile benimle hep ilgilenirdi. Ona istediği her şeyi verme sırası bendeydi. Teslimiyet. Serbest bırakma. Unutuş.

"Bağlamayı test et." Parmakları klitorisimle alay etmeye devam etti ve lezzetli sürtünmeyle boğazımda bir inilti fokurdadı. "Rahatsız olmadıklarından emin olmak istiyorum."

Bileklerimi ayırmaya çalıştım ama hiçbir rahatsızlık duymadım, sadece ipek etime sürtünüyordu.

"İyiler," diye nefes aldım.

Bileklerimden tutarak beni sayvanlı yatağa götürdü. Siyah meşeden kıpkırmızı çarşaflara kadar her şey cinsel zevk çılgınlıkları atıyordu.

"Eğil ve destek için direği kullan."

Hiç tereddüt etmeden dediğini yaptım ve mırıldandığı "Aferin kızıma" sözünü duyunca tüm vücudum memnuniyetle mırıldandı.

Direği kavradım, parmaklarımı etrafında kıvırdım, sonra omzumun üzerinden baktım, nefeslerim yumuşak pantolonlardan çıkıyordu. "Bu iyi mi?"

"Daha aşağı," diye homurdandı, gözleri benimkilerle buluştu. "İyi işti." İçimi çektim, pozisyonumu aldım, eğildim ve kıcıımı ona sürtmeye başladım. Avuç içiyle popomun yanağını şefkatle okşadı. "Direği sakın bırakma. Eğer bırakırsan seni tokatlarım. Anladın mı?"

Kıcıımı ona karşı oynattım ve kıkırdamamı zorlukla bastırdım. "Evet, efendim."

Kıcıma sert bir şaplak attı ve ben inledim. Hemen ardından bir tane daha geldi, avucunun kıcıma vuruşu gürültülü ama acısızdı.

Dudakları, güzel yüzüne kazınmış karanlık ifadeyle uyumlu bir gülümsemeye dönüştü.

"Bacaklarını ayır." Elleri kalçalarımın geldi ve kendini bana karşı konumlandırırken kaslı kalçalarıyla bacaklarımı birbirinden ayırdı. Bir elini yukarı uzatıp şefkatle omurgamda gezdirdi. Sonra eğildi, göğsünü sırtıma dayadı ve hassas tenime öpücükler kondurdu. "Hazır mısın?"

Cevabım inlemek oldu. Fazlasıyla hazırdım. Boştaki eliyle ön tarafıma uzandı, göğüslerimi avuçladı ve meme uçlarımı çekiştirdi. Daha yeni başlamıştık ve ben ona karşı titremeye başlamıştım bile.

"Sıkı tutun." Kalçalarımı kavradı. "Bu çok sert ve hızlı olacak bebeğim." Sessiz kaldım, kendimi vahşi bir yolculuğa hazırlıyordum ki saçlarımı geriye doğru çekip bileğine doladı. "Güvenli kelimemiz ne?" diye fısıldadı, ağzı kulağımın yanındaydı.

"Ananas."

Sert aletin kaygan girişime dayandığını hissedebiliyordum. Beni yüzüstü pelüş yorgana doğru itti ve tek bir güçlü hamleyle içime girerek beni ileri doğru savurdu.

Haykırdım, bu his karşısında gözlerim yaşardı, iç kaslarım açgözlülükle onun uzunluğunu kavradı.

"Bunu kaldırabilirsin bebeğim," diye mırıldandı, sesi gırtlaktan geliyordu. "O amcık benim için yaratılmış, tıpkı sikimin senin için yaratıldığı gibi."

Lanet olsun, sözleri beni çözmeye yetti.

Nefeslerim küçük pantolonlar halinde çıktı ve daha fazla sürünme için çaresizce ona geri ittim. Kalçalarımı tuttu, parmakları etimi kazıyordu.

Bu sırada içimde sadece şaftının ucu kalana kadar yavaşça içimden çıktı.

Sonra bana tekrar öyle sert çarptı ki ciğerlerimdeki nefes kesildi ve direğe olan tutuşum gevşedi.

Ellerim direğin etrafında gevşediğinde sıkılmış dişlerinin arasından, "Dayan Willow," diye homurdandı. Daha sıkı kavradım ve beni acımasızca becerirken ona doğru geri ittim.

Mutlak zevk içimde patlarken inledim, zihnim güçlü istila karşısında karardı. Ağzımdan ciyaklamaların çıkmasına neden olan her cezalandırıcı itişte vücudum titredi.

"Her santimimi çok iyi alıyorsun," diye homurdandı Royce. "Benim güzel karım."

Bir eli kalçamda dururken diğeri sırtıma bastırıyor, yüzümü şiltenin daha derinlerine itiyor ve seslerimi bastırıyordu. Aklımı başımdan alan bir zevk ve acıdan başka bir şey yoktu; arzulayacağımı hiç hayal etmediğim bir kombinasyon.

Yatak duvara çarptı ve içimin derinliklerinde bir toplanma hissettim - onun itişlerinin ritmine uyan elektrikli bir ürperti.

Başımı geriye doğru çekti ve dudaklarımdan bir çığlık daha döküldü.

"Durma," diye bağırdım. Royce kabaca bana doğru, içimde hareket etmeye devam etti, nefesi sertleşti, inledi, inledi. "Lütfen... lütfen..."

Ter şakağımda ve boynumda toplandı ve iç duvarlarım onun horozunun etrafında çırpındı.

Bir itiş daha ve bedenim patladı, boğuk bir çığlık havayı parçaladı. O kadar yabancı ve karanlık bir ihtiyaç derimin altında kıvrılıp beni parçalara ayırdı. Milyonlarca kıvılcıma dönüştüm, geriye hiçbir şey kalmayana kadar spiral çizdim.

Sadece o ve ben vardık.

Royce orgazmım boyunca beni becerirken arkama baktım. Durdu, inledi, güzel yüzü içimde bitirirken hissettiğim zevkle buruştu.

Çenemi parmaklarının arasına alıp beni derinden öpmeden önce, sıcak tenimin üzerinde öpücükler bıraktı, övgü dolu sözler fısıldadı.

"Sizi seviyorum Bayan Ashford," dedi yumuşak, rahat bir gülümsemeyle, sisli bir günde güneş ışığı gibi içime işleyen. "Siz benim en iyi yanınısınız."

"İyi," diye nefes nefese kaldım, sesim soluksuzdu. "Çünkü sen her zaman benim en iyi parçam oldun."

Sonsöz

Royce

O KIZIMIZ sadece birkaç saatlikti ama şimdiden bize ve dünyamıza hükmediyordu.

Kumral gür saçları ve altın rengi bir teni vardı. Gözlerinin yeşil olduğuna yemin edebilirdim ama bazı ışıklarda maviye dönüşüyordu. Annesine çekmişti. Willow'un ailesi de aynı fikirdeydi ve onun Willow'un bebeklik halinin bir kopyası olduğunu iddia ediyorlardı.

Calista Olivia Ashford.

Kızımı kollarımın arasına aldım ve hayatın gizemli işleyişine hayret ettim. Birbirimize olan yolculuğumuz uzun sürdü ama tam da olması gerektiği gibi oldu.

Willow ve bu bebek beni tamamladı.

Çocuğum kucağımdayken pencereye doğru yürüdüm ve sıcak Portekiz güneşinin yüzüne dokunmasına izin verdim. Ona bir gün keşfedeceği dünyanın ilk görüntüsünü verdim.

"Bütün bunları gördün mü prenses?" diye mırıldandım usulca, karımı uyandırmamaya dikkat ederek. "Hepsi senin olacak."

O da tıpkı annesi gibi bir kalp kırıcı olacaktı ve ben de küçük kızıma yaklaşmaya cüret eden her erkeğin işini bitirecektim.

"Baban seni şımartacak."

Yumuşak bir sesle arkamı döndüğümde karımın bizi izlediğini gördüm. Her seferinde nefesimi kesen bir sevgi ve güçle parlıyordu.

Tanrım, onu seviyorum.

Sesimi alçak tutarak, "Nasıl yapamam," dedim. "Prensesim kalbimi çaldı, tıpkı annesi gibi."

Yüzünde daha da büyük bir gülümseme belirdi, geniş ve mutlu. Gördüğüm manzara karşısında kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Burada her şeye sahiptim.

Willow ellerini uzattı ve ben de küçük prensesimizi göğsüne yaklaştırabilmesi için kollarına aldım. Eğildim ve parmaklarımı Calista'nın saçlarında hafifçe gezdirdim.

"Royce..." diye fısıldadı. Yüz ifadesi ıstırap doluydu ve hiçbir kelimeye gerek yoktu.

Stuart'ın büyükbabası için endişelendiğini biliyordum. Daha doğmadan bebek üzerinde hak iddia etmeye kalkışmıştı. Sanki bir nesneymiş gibi. Buna bir son vermek niyetindeydim. Adımın hala taşıdığı güçle onunla savaştığım, bana borçlu olan herkesten iyilik isteyecektim. O adam asla kızımızın yanına yaklaşamayacaktı.

Bebeğimizi uyandırmamaya dikkat ederek yanaklarını nazıkçe avuçladım. "Bunu bir kez söyleyeceğim, o yüzden iyi dinle." Başparmağımla yüzünün yan tarafını okşadım. "Sen benimsin. Calista benim. Sonsuza kadar. Bunu değiştirecek hiç kimse yok. Lanet olası hiç kimse."

Stuart'ın büyükbabasını öldürmek anlamına gelse bile, ama bu sözleri kendime sakladım. Bugün hayatımızın en güzel günüydü ve hiçbir şey bunu mahvedemezdi.

"Söz mü?"

Önce onun alnına, sonra da kızımızinkine bir öpücük kondurdum. "Söz veriyorum."

Bana baktı, gözlerimiz bir an için buluştu ve sonra şöyle dedi: "Seni çok seviyorum. Bu bebeği başka biriyle doğurmayı hayal bile edemezdim. Sonsuza dek senin olacağız."

Ve ben sonsuza dek onlarınımdım.

Sonsöz

Söğüt

Beş Yıl Sonra

"P eeeeeassse. Mãe, peeeassse!"

Cesur beş yaşındaki kızım gülümsedim. Calista tek kızımızdı ama kardeşlerini hizada tutmama yardım ediyordu. Gözbebeğimiz.

Evet,

O benim gözbebeğimdi, çünkü biyolojik olarak onun olmasa da babasının her şeyine sahipti. Royce onu şımarttı, tıpkı bana yaptığı gibi.

Tıpkı Royce ve ailemin tahmin ettiği gibi, uyandığı andan uykuya daldığı ana kadar onu harekete geçiren Energizer Bunny pilleri ile birlikte benim hık demiş burnumdan düşmüştü.

"Şimdi neye ihtiyacın var Calista?" Çikolata parçacıklı kurabiye hamurunu karıştırırken sakince sordum.

Pembe dudaklarını büzerken zümrüt gözlerinin ardındaki düşüncelerin hareket ettiğini gördüm. Balla sirkeden daha çok sinek yakalanacağını erkenden öğrenmişti.

"Anne." Sesi çok yumuşak, çok tatlıydı ve elimi ağzına götürerek parmağıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Babamla gidebilir miyim?"

Royce çocukları Alexei ve Kostya ile futbol maçına götürürken Aurora da kızlarıyla birlikte buraya dönecekti. Ne yazık ki, Venezuela'da bizi ziyaretinden kısa bir süre sonra Aurora düşük yaptı. Kaderin onun için farklı planları vardı, ancak bir yıldan kısa bir süre sonra ikiz kız çocuklarıyla kutsanmıştı.

"Kuzenlerinle oynamak istemiyor musun?" Ona sordum. "Burada olmazsan Nataliya ve Ines hayal kırıklığına uğrayacak. Büyükbaban ve büyükbaban da öyle."

Hayal kırıklığı içinde ellerini çırttı. "Onlar da gelebilir."

Kurabiye tepsisini fırına sürerken sabırla, "Futbol oyunlarını sevmiyorlar," dedim. "Prenseslerle oynamak istiyorlar."

Nataliya ve Ines bütün gün elbiselerle ve parlak şeylerle oynayıp hiç ses çıkarmazken, benim kızım on dakikadan fazla yerinde oturamazdı.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi kalın kirpiklerini bana doğru kırıştırdı. "Peeeeeeasse. Seni sonsuza dek seveceğim."

On parmağını sanki sonsuzluğu işaret ediyormuş gibi kaldırdı. Ama bu sayı çok daha fazlasını ifade ediyordu. Royce. Bizi. Birbirimize giden yolu bulmak için on yıl harcadık. Bir gün ona bu hikâyeyi anlatacaktık ama içimden bir ses bana karşı sabrının çoktan tükendiğini söylüyordu.

"Çok yakında döneceğim, çok çok yakında," diye ekledi kirpiklerini kırıştırmaya devam ederek. Kendine sarıldı ve bir şarkıya başlamaya hazırmış gibi ayaklarının üzerinde sallandı. Hayal kırıklığına uğratmadı. "Peeeeeease, peeeeeease, peeeeeease."

Güldüm, beni manipüle ettiğini ve aslında bunun çocuklarla geçireceği saatler anlamına geldiğini biliyordum.

"Pekâlâ." İçimi çektim ve yanaklarına yüksek sesle öpücükler kondurdum. "Ama sadece Nataliya ve Ines de gitmek isterse."

Başını çılgınca salladı, pes ettiğim için heyecanlıydı. Mutlu bir kıkırdama çıkardı, sonra da hışımla mutfaktan çıktı. Kuzenlerini evde kalmak yerine kavurucu Portekiz yaz güneşinde dışarı çıkmanın daha iyi bir fikir olduğuna ikna etmekte zorlanmayacağını biliyordum.

Zamanlayıcı çaldı ve ben de kurabiyeleri fırından çıkarmak için döndüm. Onları aldım ve soğumaları için ocağın üstüne koyduğumda Royce eşikte belirdi, arkasından teras kapısını açık bıraktı.

"Pes ettin, ha?" diye alay etti mutfaktan hafif bir esinti geçerken.

Dışarıdaki masanın üzerine, kafeslerin arasından özenle örülmüş ışıklar asılmıştı. Pergolanın doğuya bakan duvarı salkım söğütlerle kaplıydı ve her zaman balayımızda geçirdiğimiz, küçük restoranlarda mum ışığında yemek yediğimiz, yumuşak merengue müziğinin aramızda dolaştığı, dünyanın umurumuzda olmadığı romantik geceleri akla getiriyordu. Yanıma geldi ve beni kollarıyla sararak şimdiye geri çekti.

"Sadece kuzenlerini ikna ederse," diye ekledim kendimi savunurken.

Kıkırdadı. "Onlara şimdiden cenneti ve dünyayı teklif ediyor."

İçimi çektim. "Bir gün başkana rüşvet vereceğinden endişeleniyorum."

Sırıttı. "Umarım öyle olur. Çeki yazarken hemen arkasında olacağım."

Koluna hafifçe vurdum. "Kes şunu. Sen de en az onun kadar kötüsün."

"Elimde değil." Burnuma bir öpücük kondurdu. "Tıpkı annesi gibi. Kaçakçılığı durdurmak için bir kartelin liderine rüşvet verdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?"

Neredeyse kendim de insan ticaretine maruz kalacaktım ve Royce beni kurtarmak zorunda kaldı. Ama hepsi sevdiğim işin bir parçasıydı. Yapım şirketim yükselişe geçmişti. Sailor ve bizimle aynı hedeflere sahip birkaç gazeteci daha ekibimize katıldı. *Every Silenced Anya and Alexei'nin* bu kez Güney Afrika'yı konu alan dördüncü sezonunu başlatmaya hazırlanıyorduk. Netflix ve Amazon bizi almak için yarışyordu.

Ancak bir fark yarattığımız ve bu çok ödüllendirici bir deneyim olduğu sürece bunların hiçbir önemi yoktu.

Yeterince yaklaştığımda elimi tuttu, bileğimi dudaklarına götürdü ve nabzımın üzerine koydu. "Sence bunu nereden alıyor?"

Başımı salladım. Onlardan ikisiyle nasıl kazanabilirdim ki?

"Çocuklar nerede?" diye sordum.

"Havalanmaya ve futbol sahasını kasıp kavurmaya hazır."

Çıplak ayaklarıma, yeşile boyanmış ayak tırnaklarıma baktı. Yıllar boyunca Royce bir şekilde sevdiğim, üretimden kalkmış ürünleri tedarik etmeye devam etmeyi başarmıştı ve beni her zaman mücevher yağmuruna tutsa da hiçbir şey bu jestin yerini tutamazdı.

Başından beri birbirimize daha da yakınlaşmıştık. Kök salmıştık. Zaman bize iyi davranmıştı. Beni hala nefessiz bırakıyordu. Her gün, her gece, hayatımın her saniyesinde onu istememi, onu arzulamamı, onun için acı çekmemi sağlıyordu.

O benim en iyi arkadaşımdı. Sevgilimdi. Kalbimdi. Çocuklarımdan babasıydı.

Benim her şeyim. Her geçen gün aşkımız daha da büyüdü.

Bana bir adım daha yaklaştı ve bana bakan aşk karşısında nefesim boğazımda düğümlendi.

"Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Royce sırtarak "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" dedi ama o daha bir kelime bile edemedi ayak parmaklarımdan ucuna kalkıp ağzımı

Onu o kadar çok istiyordum ki iim acıyordu. püşmeyi kestiğinde ellerim hâlâ gömleğini kavıyordu.

Hayatımda onsuz bırakın on yılı, on dakika bile yaşayamayacağımı düşündüğüm zamanlar oldu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, elimi göğsünde gezdirirken. Yüzümü kavradığında ifadesi ciddileşti.

"Beni tamamlıyorsun. Sen ve çocuklar benim her şeyimsiniz." Ağzını benimkine değdirdi. "Seni o kadar çok seviyorum ki bazen nefes almak bile acı veriyor. Sizi seviyorum, Bayan Ashford."

Dünyanın dönmesini sağlayan üç küçük kelime. Savaşları başlatıp bitirebilen üç küçük kelime. Kendi sonsuza dek mutluluğumuz.

Birlikte yaşadığımız sürece.

SON

Acknowledgments

Arkadaşlarıma ve aileme sürekli destekleri için teşekkür etmek istiyorum.

Alfa ve beta okuyucularıma - hepiniz harikasınız. Çılgın teslim tarihlerime ve daha da çılgın organizasyonuma katlandınız. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Her biriniz olmasaydınız kitaplarım bu hale gelemezdi.

Kitaplarımın her biri hakkında haber yayılmasına yardımcı olan blog yazarlarına ve eleştirmenlere. Sizi çok takdir ediyorum ve çalışmalarımı sevdiğinizi duyuyorum, çok daha keyifli hale getiriyor!

Ve son olarak, **tüm okuyucularıma**! Siz olmasaydınız bu mümkün olmazdı. Bana inandığınız için teşekkür ederim. İnanılmaz desteğiniz için teşekkür ederim. destekleyici mesajlar. Basitçe,

TEŞEKKÜRLER. Bunu hepiniz sayesinde yapabiliyorum.

XOXO

Eva Kazananlar

What's Next?

***Kinks of a Billionaire'i** okuduğunuz için çok teŖekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın. Desteğiniz benim için dünyalara bedel.*

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartıŖmaya susadıysanız, Eva'nın Ruh EŖleri (<https://bit.ly/3gHEe0e>) adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.

About the Author

Eva'nın diğerk kitaplarını merak ediyor musunuz? Onları buradan kontrol edebilirsiniz. Eva Winners'ın Kitapları <https://bit.ly/3SMMsrN>

Eva Winners, düşmanlardan aşıklara ve tüm duyguları içeren kitaplara kadar her türlü romantizmi yazıyor. Kahramanları bazen kötü adam oluyor, çünkü onların da sevgiye ihtiyacı var, değil mi? Kitaplarına bir miktar gerilim ve gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir miktar şiddet ve karanlık ve bol miktarda buharlı tutku serpiştiriyor.

Çalışmadığı ve yazmadığı zamanlarda günlerini ya Hırvatistan'da ya da Maryland'de bir sonraki hikâyesi hakkında hayaller kurarak geçiriyor.

Eva'yı aşağıda bulabilirsiniz:

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun. FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>
FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>
Insta: <http://Instagram.com/evawinners>
BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>
Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>
Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners>
TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/> _